

Bodleian Libraries

UNIVERSITY OF OXFORD

This book is part of the collection held by the Bodleian Libraries and scanned by Google, Inc. for the Google Books Library Project.

For more information see:

<http://www.bodleian.ox.ac.uk/dbooks>

This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 2.0 UK: England & Wales (CC BY-NC-SA 2.0) licence.

Vet. Scand. III B. 77

Know the girls for Xmas, 1904
- W. E. Lawrence

J. Worm.

Fr. Worm.

Dehlenschlägers
samlede Digte.

Tredie Deel.

Kjøbenhavn 1823.

Trykt paa Forfatterens Forlag,
hos Hartv. Frid. Popp.

Subscribenterne.

	Fine frank Papir.	Tog Papir.
Hans Majestæt Kongen . .	12	/
Hendes Majestæt Dronningen	6	/
Hendes Kongelige Høihed Kron- prindsessen	3	/
Hans Høihed Prinds Christian Frederik	2	/
Hendes Høihed Prindsesse Caro- lina Amalia	2	/
—		
Hr. Narestrup, B., Student . .	/	I
— Abrahamson, J., Kammer- junke	/	I
— Adler, Secretair	I	/
— Atterbom, Dr., Upsala . . .	/	I
— Bang, P. J., Lieutenant . .	/	I
— Bardenfleth, Major	/	I

IV

Hr. Bech, Justitsraad	I	∴
— Begtrup	∴	I
— Benthien, A.,	∴	I
— Benzon, C. S., Stud. Theol.	∴	I
— Bergelin, Dr. Med., Carlstad	∴	I
— Berggreen, Student	∴	I
— Beyer, Rogger, Bergen	∴	I
— Bierring, Landsoverrets Pro- curator	∴	I
— Bille, Admiral	I	∴
— Bille, Stud. jur.	I	∴
— Birch, Cand. jur.	∴	I
— Blichfeldt, Byfoged, Skander- borg	∴	I
— Bloch Tøxen, Dr.	∴	I
— Boetius, Administrator	I	∴
— Bohr, Observat. Astronom., Ber- gen	∴	I
— Bondo, T. B., Kammerraad, Renteskriver	∴	I
— Borch, Forstander ved Opfo- stringshuset	∴	I
— Borch, ved Sætatens Skole	∴	I
— Borch, Student	∴	I
— Borgen, B, Student	∴	I
— Borgstrøm, Apotheker, Carlstad	∴	I
— Boye, Seminarielærer	∴	I
— Brand, Kapitain, Carlstad . .	∴	I
— Bretton, Baron	I	∴

Hr. Brink, Seidelin,	∴	I
— Brorson, Prof., Sognepræst	∴	I
— Brun, A. M., Præst i Bergens Stift	I	∴
— Brunskog, C. G., Stockholm	∴	I
— Buhl, Student	∴	I
— Bull, N. R., Justitsraad, Aarhus	∴	I
— Busch, A., junior, Riismand, Bergen	I	∴
— Bug, Sorenskriver, Bergen	∴	I
— Bøcher, Student	∴	I
— Bødcher, L. A., Student	∴	I
— Cederborg, Borgemeester, Stockholm	∴	I
— Christensen, B. M., Stud. jur.	∴	I
— Christensen, Thorning	∴	I
— Classen, Geheimeconferenceraad	I	∴
— Clausen, Stud. jur.	∴	I
— Cnattingius, A. J., Stockholm	∴	I
— Collin, Etatsraad	I	∴
Fru Dal Borgo	I	∴
Hr. Degen, Professor	∴	I
— Dewhurst	∴	I
— Dibbelt, J. G.	∴	I
— Dinesen, M. C., Student	∴	I
— Dreyer, Cand. jur.	∴	I
— Engelbreth, S. P.	∴	I
— Engelstoft, Etatsraad	∴	I

VI

Hr. Engstrøm, Dr. Med. Amol.	1	I
— Erslew, Th.	1	I
— Faber, Cancelliesecretair	1	I
— Fjeldberg, Bergens Stift	1	I
— Fjind, Pastor, Aarhus	1	I
— Fischer, J. N., Bergen	1	I
— Flindt, P., Student	1	I
— Foss, S., Art. Lieut., Bergen	1	I
— Foster, N., Engelsk Minister	I	1
— Frams, J., Contorist	1	I
— Freuchen, Lærer hos S. S. Prinds Frederik Carl Christian	1	I
— Frost, Justitsraad	1	I
— Geyerstam, Brugspatron, Stockholm	1	I
— Geyerstam, Lieuten., Stockholm	1	I
— Giern, Cand. Theol.	I	1
— Gran, J., Kæbmand, Bergen	1	I
— Grieg, J., Kapitain, Bergen	1	I
— Groth, P., Apotheker	I	1
— Groth, S.	1	I
— Grønberg, Fuldmægtig	1	I
— Gyldencrone, Baron, Cand. jur.	I	1
— Gyldendals Boghandling	2	20
— Gyntelberg, C. T., Cand. jur.	I	1
— Haagen, Landsoverretsprocurator	I	1
— Hansen, C., Kammerraad	1	I
— Harboe, C., Student	1	I
— Hartmann, Boghandler, Christiania	1	16

VII

Hr. Zauch, Geheimeconferenceraad, General: Postdirecteur	1	I
Fru Zegermann Lindencrone, Kam: merherrinde	I	1
Hr. Zeise, Bernsdorfsminde . . .	1	I
— Ziarup, Agent	I	1
— Ziorth, Lector i Sorøe	1	I
— Hoffmann, Prem. Lieut. . . .	1	I
— Zolck, Lottoassistent	I	1
— Zolm, S. Assessor	I	1
— Zolstein Zolstenborg, Greve	I	1
— Zornemann, Prof. Bot.	1	I
— Zøyen, Student	1	I
— Zysing, Adjunct, Bergen . . .	1	I
— Zopp, Etatsraad	I	1
— Jacobsen, Regimentschirurg . .	1	I
— Jansen, Hofagent, Bergen . . .	1	I
— Johnsen, Justitsraad	1	I
— Juel Rysensteen, Baron	1	I
— Jürgensen, Cand. jur.	1	I
— Jürgensen, Lieutenant, Bergen	1	I
— Kirstein, Etatsraad	I	1
— Kirstein, R.	I	1
— Kirstein, R. A., Inspecteur	2	1
— Konow, Consul i Bergen	1	I
— Kornerup, Skolediscipel, Bor: dingborg	1	I
— Krag Juel Wind Arenfeldt, Baron, Cand. juris	1	1
— Kramer, Hovedbogholder . . .	1	I

VIII

Hr. Krossing, Syngemester ved det kongelige Theater	1	I
— Krossing, Cantor	1	I
— Kruse, Copiist	1	I
— Kyhl, Assistent	1	I
— Kjøbke, Student	1	I
— Langberg, Student	1	I
— Lange, S.	1	I
— Larsen, L. P., Stud. Theol.	1	I
— Lauritzen, Krigsassessor	I	1
— Lautrup, J. S.	I	1
— Leuning, Justitssecretair	1	I
— Liebenberg, Confessionarius	I	1
— Liunge, A. P., Literatus	I	1
Mad. Lütchen	I	1
Hr. Löwenhielm, Fændrik, Amol	1	I
— Malling, Geheimeconferenceraad	I	1
— Malling, C., Kammersecretair	I	1
Froken Malling	I	1
Fru Malling	I	1
Hr. Mazar de la Garde	I	1
— Martens, Cand. Theol.	1	I
— Matern, Major, Carlstad	1	I
— Meyer, J. D., Grosserer	I	1
— Meyer, Sukkermester	1	I
— Michaelsen, Oberst	I	1
— Michaelsen, Oberst	2	1
— Miller, J. P.	1	I
— Milo, Boghandler i Odense	1	2

IX

Hr. Moltke, Greve, Præsident . . .	1	1
— Monrad, Stud. Theol. . . .	1	1
— Monrad, Apotheker i Bergen .	1	1
— Mühlenstedt, Kaptein . . .	1	1
— Müller, P. E., Prof. Theol.	1	1
— Mynster, Dr. Theol.	1	1
— Møller, Paludan, Student .	1	1
— Mørch, A. M., Cand. jur.	1	1
— Møsting, Geheimeconferenceraad	1	1
— Nagell, Consul, Bergen . . .	1	1
— Neergaard, Cand. Theol. . .	1	1
— Neumann, Biskop i Bergen .	1	1
— Nicolai, Baron, Russisk Mi- nister	1	1
— Nielsen, Postinspecteur i Carlstad	1	1
— Nordenfeldt, Kaptein, Chris- tinehamn	1	1
— Nordenfeldt, Kammerherre, Christinehamn	1	1
— Obel, L., Cand. Theol. . . .	1	1
— Overkou, Skuespiller	1	1
— Palmær, S., Studiosus, Upsala	1	1
— Petersen, Waage, Viinhandler	1	1
— Poulsen, K., Cand. jur. . . .	1	1
— Poulsen, Chr.	1	1
— Raben, J., Cand. jur. . . .	1	1
— Reigel, Boghandler	10	24
— Ring, Landsoverretsprocurator	1	1
— Rosenkrantz, Geheimeconferenceraad	1	1

Hr. Rosenvinge, Kolderup, Prof.	I	∴
— Rothe, W. S., Præst . . .	I	∴
— Rottbøll, Statsraad	∴	I
— Sahlin, Brugspator, Åmol . .	∴	I
— Salicath, Høiesteretsadvocat .	I	∴
— Scheel, Stud. jur.	∴	I
— Schiern, Cancellieraad	I	∴
— Schimmelmänn, Greve, Ge: heimeconferenceraad	2	∴
— Schmidt, C. W., Copiist. . .	∴	I
— Schmidt, J. C.	∴	I
— Schmidt, M. N.	∴	I
— Schouw, Prof. Bot.	∴	I
— Schou, Iver, Cand. Theol.	∴	I
— Schram, Bogholder	∴	I
— Schydg, Justitiarius i Bergen	∴	I
— Schönning, Assessor	∴	I
— Sehestedt, Geheimeconferenceraad	I	∴
— Seidelin, Hof: og Universitets: Bogtrykker	∴	10
— Sibbern, Professor	∴	I
— Sict, Geheimelegationsraad .	∴	I
— Sjelle, J. P.	∴	I
— Smidt, C. C., Stud. juris	∴	I
— Smith, Th.	∴	I
— Spiess, Kansler	I	∴
— Sprechler, Secretair	∴	I
— Staahl, Gen. Lottoinspecteur	I	I
— Stampe, Discipel i Bording: borgskole.	I	∴

Hr. Stampe, Cancellist	1	I
— Steenberg, Stud. Theol.	1	I
— Sundée, Kapitein, Carlstad	1	I
— Suhr, Rector i Bordingborg	1	I
— Thaarup, Chr.	I	1
— Thomsen, J., Justitsraad	1	I
— Thomsen, Cancellieraad	I	1
— Thorbiørnsen, Landsov. Proc.	I	1
— Thorildsen, C., Cand. Theol.	1	I
— Thorlacius, Statsraad	I	1
— Thorup, Institutsbestyrer	1	I
— Thygesen, L. C. J., Student	1	I
— Timm, Sr., Student	1	I
— Timm, S., Stud. Theol.	1	I
— Tost, A., Student	1	I
Fru Ugglå, Maja, Åmol.	1	I
Hr. Unsgaard, Cand. jur.	1	I
— Urne, Kammerjunker, Assessor	1	I
— Urfin, Cand. Theol.	I	1
— Velschou, Stud. Theol.	1	I
— Visby, Student	1	I
— Wallencrona, Kapt., Carlstad	1	I
— Warhuus, Copiist	1	I
— Wedel, Secretair	I	1
— Werlauf, Justitsraad	1	I
— Werlich	1	I
— Westengaard, Adjunct	1	I
— Wilstrup, Krigsassessor	I	1
— Wind, Kammerjunker	I	1
— Winsløw, Skuespiller	1	I

Hr. Winther, Eskvadronchef . . .	/	I
— With, Lottoassistent	/	I
— Wolf, C.	I /	/
— Wolf, J.	/	I
— Wærn, Lieutenant, Stokholm	/	I
— Zeipel, v., Upsala	/	I
— Zimmert, Dr. Med., Åmol	/	I
— Økenholdt, Kammerraad . .	/	I
— Ørsted, Etatsraad	/	I
— Ørsted, Professor	/	I
— Østrup, Student	/	I

I n d h o l d.

	Side.
Romancer og Ballader.	
Sivald og Thora	3.
Biergtrolden	8.
Hakon Jarl	21.
Skattegraveren	27.
Løveridderen	32.
Fiskeren (efter Goethe)	41.
Kongen i Leire (efter Goethe)	43.
Ellehøien	45.
Spilleren	51.
Jurabierget	55.
Skøiteløberen	59.
Valravnen	61.
Harpespilleren ved Posthuset	78.
Rosmer Havmand	84.

XIV

	Side.
Uffe hin Spage	101.
Knud den Store	123.
Ridderspøgelse	128.
Kampen Cometes	135.
Eventyret i den fremmede Stad	138.
Agnete	143.
Ellefongen	147.
Sigrid med Gløret	149.
Harald Hildetand	179.
Rosentræerne	190.
Den hemmelige Røst	195.
Skovkirken	201.
De tvende Kirketaarne	210.
Hegirs Gave	218.
Eidens Perspektiv	227.
Augustinus	231.
Daniel Kanzau	236.
Børnene i Maanen	238.
William Shakespeare	241.
Den sølsomme Jordefærd	248.
Jisposten	256.
Ridderen ved Kulsvierhytten	261.

	Side.
M i t H i e m.	
Til Danmarks Dronning	267.
Til mit Hiem og mine Børn	269.
Slottet	271.
Skolerne og Kirken	281.
Til min Søster	289.
Haugen	293.
Søndermarken	300.
Voigt	308.
Morgenvandring i Haugen	311.
Kirkegaarden	315.
Indreisen	321.

B l a n d e d e S a n g e.

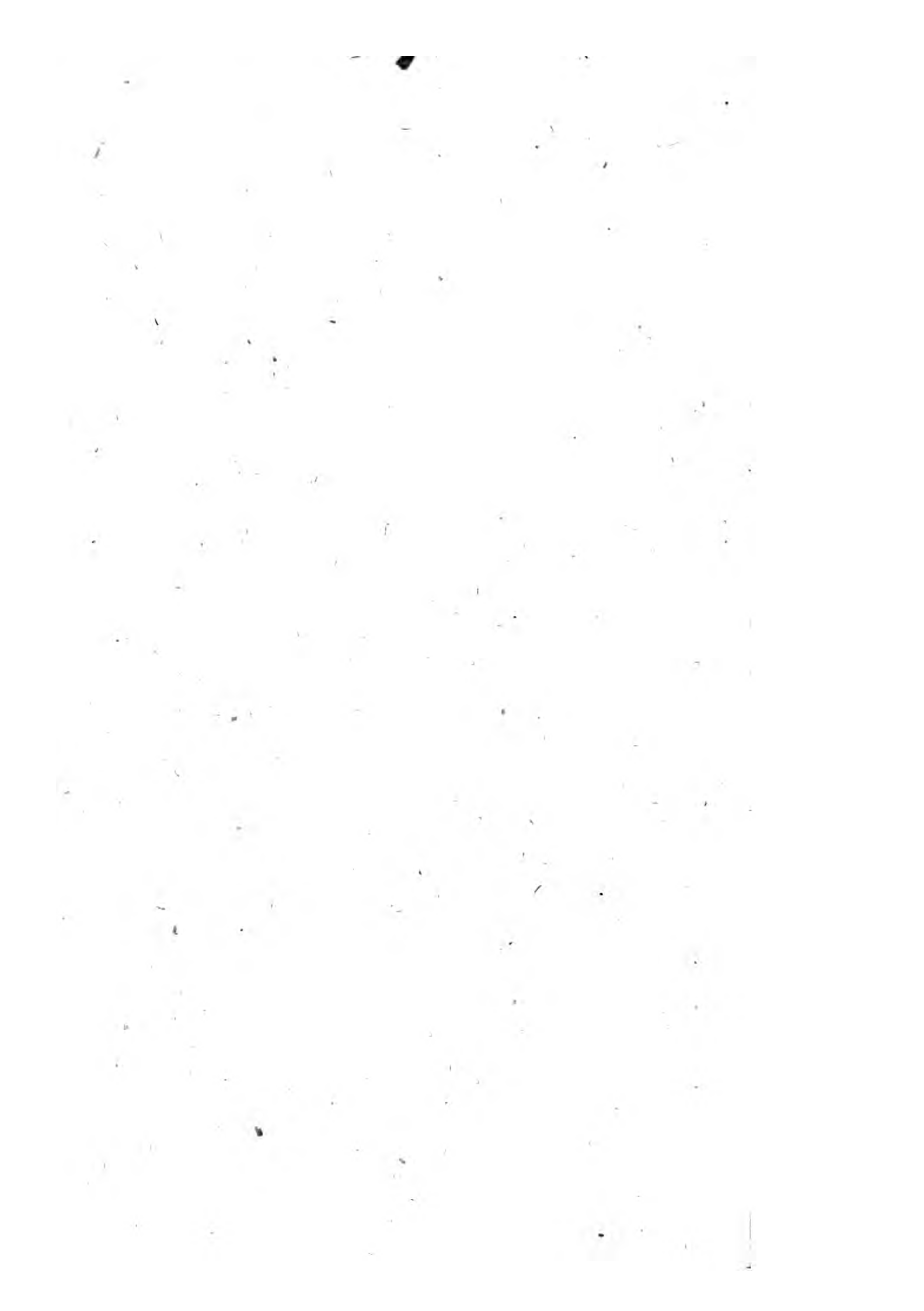
Prinds Christian Frederiks Fødselsdag	327.
Prindsesse Carolina Amalias Fødselsdag	330.
Uhret og Lamperne	333.
Evalds Grav	335.
Epilog	338.

S k i æ m t e d i g t e.

Til Apol	343.
Didactisk Poesie	350.

	Side.
Til Rimer	353.
Drifkevise	355.
I Krigens Tid, da Vinen var dyr	358.
Arlequino og Piero	361.
Skiltpaddevise	366.
Til min Søn	369.
Følgen af Thors Hammertab	371.

Romancer og Ballader.

Sivald og Thora.

Fra Thoras elskovsfulde Bryst
Sleed Sivald sig med grusom Latter;
Forgieves bæved hendes Røst,
Forgieves græd Naturens Datter.

Kold ilte han til fremmed Land,
For ei at høre hendes Stemme.
Der købte Trællen Adelsstand;
Hans Ruus ham lærte Thora glemme.

Ei Nar, — saa har han ødslet hen
Sit Guld, og Sundheds Rosenkinder.
Nu staaer han fattig, syg igien.
Med Rigdom Fryd og Ven forsvinder.

Da ængstes han af dybe Nag,
Samvittigheden Hjertet brænder;
Han hende seer, ved Nat, ved Dag,
At vinke med de matte Hænder.

Et betlet Brød indsvøber han;
 Med Tiggerstav, med reyne Klæder,
 Han vandrer til det Fædreland,
 Som saae hans Ungdoms vilde Glæder.

Bed Midnat giennem Storm og Regn
 Han skynder sig med bange Tanker.
 Nu kiender han sin Barndomssegn,
 Og ængsteligt hans Hierte banker.

I Tausshed laa den hele By,
 Hver Dør er lukt, forgieves beder
 Han fordums Venner om et Ly,
 Bortvist kun med Foragt og Eder.

Afmægtig kold han stæber sig
 Til Kirkens Bænk, for der at hvile.
 Da swimler han saa underlig,
 Og Angst ham hindrer i at ile.

Han finder Porten aaben staae,
 Han seer et Lys ved Muren lue;
 Han gysar, frygter for at gaae,
 Og stirrer bleg til Himlens Bue.

Dog — Skiebnen vinker, han gaaer ind,
 Han seer et Lys i Løgten brænde.
 En Graver sang med roligt Sind:
 Hvo veed hvor nær mig er min Ende.

Dg grov en Grav, alt mens han sang,
 Og kasted Knokler op, skiondt ene,
 Endskiondt det fælt i Venet klang,
 Henraslet over Gravens Stene.

"O rædselsfuld er dog din Tid!
 Hvor kan Du, uden at forsage
 Ved Midnats gyselige Tid
 De Dødes Fred saa kold forjage?"

"Eil denne Færd jeg længst er vant.
 Nu kiende vi alt her hyerandre;
 Før blev jeg bange, det er sandt,
 Naar jeg saae Spøgelsesne vandre.

Jeg ei forstyrrer Nogens Fred.
 For mig den Døde slumrer rolig,
 Paa Havets Bund, paa Kettersted,
 I Muld, i stille Marmorbolig.

Kun her paa Livets skumle Bæi
 Kan Ondskab deres Fred forjage.
 I Jord er Fred, paa Jorden ei.
 Vel den, som ei har meer tilbage!"

"Hvem, spurgte Sivald, jordes her
 Ved skumle Beenhuus?" "I ham kiender,
 Led Svaret," det den Morder er,
 Som forekom sin Bøddels Hænder.

Den Jord den er saa stenet haard,
 Her har ei været gravet længe;
 Der soundet er en halv Snees Aar,
 Fra sidst her redtes Døde Senge.

Det var en Pige med sit Barn;
 Fortvivlet tog hun sig af Dage,
 Da Faderen, et nedrigt Skarn
 Løb bort, og spotted hendes Klage!"

Bleeg Sivald stod som Gravens Steen!
 "Hvad heed hun?" skielved mat hans Stemme.
 "Hun hedde Thora! hendes Been
 Jeg kaster her af Gravens Siemme."

Huult Thoras Hierneskal henklang,
Dg nu et Been, nu eet! nu atter!
Kold Sved fra Sivalds Pande sprang;
Bag Muren hørtes Skoggerlatter.

Hans Hoved tumled mod en Steen,
Hans Blod de blege Bægge malte.
Tre Draaber faldt paa Thoras Been;
Tolv Klokker slog, og Hønen galte.

Forgieves falkes skumle Muur,
Blodblomsten stedse sig forynger.
Bed Midnat stygge Dødninguhr
Om Hævnens visse Time synger.

Biergtolden.

See Nordlys lue,
 Med røde Flammer,
 Paa sorten Bue.
 Hør Storme brage!
 Granestammer
 Bugnende knage.

Niords Sønner sig hæve
 Snefunker, Stierner
 Bleglyse bæve;
 Og intet værner
 For Stormens Vælde,
 Paa Norges Fielde.

Svanhild den hvide,
 Fortvivlet ene,
 Ved Midnatstide,
 Blandt Krat og Grene,

Bildfaret vanker
 I Mattens Taage,
 Med bange Tanker,
 Hvor Nander vaage.

Nu Stormen standser,
 Ei Graner brage;
 Men Stene knage.
 Fjeldets Vandser
 Hvinende brister,
 Og grim og bister
 Af mørken Hule
 En Fin sig hæver,
 Saa det natlige Thule
 Sukkende hæver.

”Hvo tør sig vove
 I mørke Nætter
 Til sorte Skove?
 Hvor høie Jetter,
 Naar Hanen galer
 I Mørket susse,
 Lig uhyre Hvaler
 Der under Fiskhavet bruse.
 Naar Urnen bæver
 I Dødningsstunden,

Naar Nanden sig hæver;
 Naar Ulven i Lunden
 Vil Offerne sluge,
 Naar gamle Drager
 I Mulmet ruge;
 Naar Samvittighed nager,
 Naar Uskyldige græde,
 Naar Morderen haster,
 Og Natten sit Klæde
 Paa Bloddampen kaster?"

Med blodrødt Die
 Fra skumle Pande,
 Han speider noie
 Blandt Grænevrimlen;
 Overalt han skuer,
 Kun ei til Himlen,
 Hvor Nordlyset luer.

Med lumske Blikke
 Han frem sig bryder
 Af Krattets Bugter,
 Med lodne Fod.
 "Mig lyster at drikke!"
 Saa Stemmen lyder,
 "Jeg lugter, jeg lugter
 Menneskeblod!"

Og til den zittrende
 Mø han haster.
 Hans Øie knittrende
 Byedeligt kaster
 Blik paa den Hulde,
 Men strax de mildes,
 Ved hendes Takte
 De snart formildes.
 De Bøllystluer
 Af Sønnen vække,
 Som brænde fulde,
 Og Svanhild gruer.

"Frygt ei du Bolde!"
 Saa sledst han taler.
 "Over alle Trolde
 Jeg strængt befaler.
 Følg i min Hule,
 Hvor hundred Dvæрге
 Smedde Ringene gule,
 Samt Jettevæрге.
 Hvor Guld hin røde,
 Fra Fjeldets Klarer,
 Dig straaler imøde,
 Glem dine Taarer!"

"O stærke Jette,
Hvis Kraft du eier,
Da viis din Vælde
Bed Dydens Seier!
Og dræb min Smerte,
Og bring mig Arme
Til Haralds Hierte.
Dæmp Nattens Harmel
Os Mulm adskilled;
Som jeg den Bolde
Nu gaaer forvildet
Blandt Mørkets Trolde."

"Jeg eier Skatte!
Det skal du sande.
I Guld vil jeg fatte
Din Haralds Pande.
Deraf vi ville
Bort Fæstensøl drikke,
Alt efter gamle
Biergtroldefikke."

Ung Euanhild blegner
Og skielver saare;
Til Jorden segner,
Med tungen Laare.

Med nedrig Skulen
Og grinende Læber,
Han need i Huln
Den Blege slæber.

Hun skælver, vakler,
Og Angsten stiger.
I mørke Gange
Det selsom toner.
Hun hører Sange
Af Kæmpetoner.
Og see, med Fakler
Ti skionne Piger
Sig nærme blide,
Guldlofte, hvide.
Hver yndigt smiler,
Bort Mørket iler.

Og stolt sig løfter
Løftet i Sale;
I Klippekløfter
Rubiner prale.
Guldet glimter
I Fjeldets Side,
Sølvet skimter
I Marmor hvide.

Og Lyset flammer
 Og Mørket viger,
 Og i et Kammer
 Tre Ellepiger
 En Klædning væve,
 Saa riig og prægtig,
 Af Guld saa vægtig.
 Men Svanhild maa have.

"See, raaber Jetten,
 Dit Bryllups Klæde.
 Glem ham paa Sletten!
 Hvor kan du græde?
 Snart er den færdig.
 Saa lad os ile!
 Du er mig værdig;
 Følg med til Hvile!

Hvor Roserne dufte,
 Hvor Harperne lyde,
 Hvor Vindene lufte,
 Der skal du pryde
 Det stolte Leie.
 Mit Hierte raser!
 Seg vil dig eie
 Trods alle Afer."

Hvad Bølge bruser?
 Hvad rædsomt Bulder?
 See Lynild suser,
 Hør Torden rusler!
 Og Stormen skriger
 Og hylende viger,
 Bort Matten iler
 Og Solen smiler.

Fra Himlens Bue
 Ved Hlidskialfs Lue
 Saae Asa Odin
 Den Banges Laare.
 Han greb sit Scepter
 Og ynktes saare;
 Og raabte: "Hukathor!
 Tag din Hammer.
 Fæld Mattens Mørke,
 Med Dagens Flamme.
 Nedstyrt din Fiende,
 Og fiol min Harmel
 Frels ham og hende,
 I Guddoms Arme!"

Og Thor adlyder.
 Ha blegn Uhyre!

Med sine Bukke
Han Skyen bryder;
Og Tømmerne styrer
Mod Ukyldes Sukke.

Da seer han Harald
Bag Granestammer,
At søge Svanhild,
Med Elskovs Jammer.
Hans Hierte bæver,
Hans Øie flammer,
Hans Nøst sig hæver:
"Hvor er du Svanhild?
O svar mig Svanhild!
Forgieves raaber,
Forgieves haaber
Midnattens Vandrer!

"Der er min Hammer!
Med selv din Dige!
Naar vist den rammer,
Maa Livet vige.
Gak ned i Hulen,
Hvor Steen sig hvælve,
I Nøvertulen.
Men ei du skælve!

Naar Hjertet hæver
 Og frygtsomt bruser,
 Mislner sig hæver
 Og Panden knuser.
 Hammeren kræver,
 Af roligt Mod,
 At farves i Troldenes
 Hjerteblod!"

"Tak! raaber Harald,
 Min Harm jeg kislner."
 Og rask han griber
 Den store Mislner,
 Og heftig iler
 Hen til de Steder,
 Hvor Trolden hviler
 Og Svanhild græder.

I mørke Gange,
 Med søle Toner,
 Synge Sange
 Jettekoner.
 Og uforfærdet
 Kan skuer Trolden,
 Slaae med Sværdet
 Paa Flinteskjolde,

Hvoraf udspringe
Saa store Gnister,
At stundum Hulen
Sit Mørke mister.

Han Bæggen trænger
Saa skarp og snæver.
Fjeldstykket, som hænger
I Loftet, bæver.
Jert Blod hin røde,
Uhævnede Døde,
Fra Sprækkerne rinde.
Lyn ham blinde;
Slangen i Tidsler
Forbi ham hvidsler.

Men rolig Harald
Med Gudens Hammer
Til Maalet haster,
Han veed den rammer.

Og Lynet luer
Med blodige Flammer.
Og i et Kammer
Hvor Mørket svinder,
Han atter skuer
Tre Jettekvinder.

Uden Been i Ryggen,
 De krummede bæve
 Paa Jernstole,
 De spole, væve
 Med mavre Arme,
 Bryllupskiolen
 Af Mennesketarme.

Men rolig Harald
 Med Gudens Hammer
 Til Maalet haster,
 Han veed den rammer.

Og Hundeglammen
 Bedøver Slangen;
 Han gaaer paa Hammen
 Af Midgardslangen.
 Men rolig Harald,
 Med Gudens Hammer
 Til Maalet haster,
 Han veed den rammer.

Og vist den rammer!

I Klippens Rifter,
 Hvor Matten aldrig

Med Dagen kister,
See Jetten bløde!

Men see paa Fjeldet
I Morgenrøde,
Bed Sølvvældet,
De Elste smile,
Og armindflynget,
Og favnopflynget,
Til Vielkehuset
I Dalen ile!

Hakon Jarl.

De Nætter ruge saa lange, saa sorte,
 Systsieren glimter saa mat.
 Ud stormer Vinden af Himmelens Porte,
 Fælt knager Granen i kolde Nat.
 I Offerlundene Blæsten tuder
 Om mosgroede Støtter af Valhals Guder.
 "Vor Tid er forbi!
 Snart synke vi!"
 Den rasler og styrter den blodige Steen,
 Og knuser omliggende Offerbeen.

De gothiske Steenmure kneise
 Bemodig rødligt i Maaneglands.
 I mørkeblaa Luft deres Taarn de reise,
 Om Muren Skyggerne svæver i Dands.
 Fra lange Blyvindve Straalen iler
 Til Alterets Crucifix og smiler:

"Du seiver vist,
 Du hvide Christ!
 Snart skal de nordlige Klipper og Høje
 Sig for din Tornekrone høie."

Olaf Trygvesson lander i Norge.
 Brat synger han Messer paa hviden Strand.
 Fra fjerne, sydlige Borge
 Bringer han Munk til Klippeland.
 Alt mere den christne Tro sig udbreder;
 Men mægtige Hakon Bønderne leder.
 For gamle Tro
 I Fædrebo,
 De møde Kong Olaf med tapper Væ;
 Men Konningen splitter de samlede Hære.

Høit galer Hanen ved Midnatstide;
 Jarl Hakon slagter sin Søn.
 Han drager den rygende Kniv af hans Side,
 Synker i Lunden, og gjør en Bøn:
 "Christe! forstyr ei de straalende Åser!
 Tag dette Offer, mit Hjerte raser,
 Og giv os Held!
 Forlad vort Fjeld!
 Men Uglen flager paa Mornens Bryst
 Og tuder med dæmpet, varslende Røst.

Korsbannerne hen i Luftstrømmen velte.
 De lyne, de lyner afsted!
 Høit opflammer Luren de christne Helte,
 Hvor Olaf stevner er Lykken med.
 Foran ham bæres Verdens Befrier,
 Rundt om lyde Psalmer og Litanier;
 Med forsdannet Sværd
 Han fører sin Hær.
 Foran ham ile de seirende Rygter,
 Forladte Hakon fnyser og flygter.

Afsted paa den vrinskende Ganger han travet.
 Ved Gaulaa staaer den, med Skum bedækt.
 "Blev alle Nordmænd end feige Slaver,
 Jeg skiender dog ei min ældgamle Skægt.
 Med Taarer sin sidste Ben han dræber,
 I Gangerens Blod sin Kiortel klæber.
 "Nu troer du mig død,
 At mit Blod her flød;
 Men Olaf bi! her er Kæmper i Nor,
 Og paa min Side stride Tyr og Thor."

Saa knyttrende vrede hans Øine skule,
 Han iler til grantakte Fjeld,
 Og skjuler sig i en kummel Hule,
 Med Thormod Rarker sin frigitne Træl.

En rygende Fyrrespaan Hulens oplyser.
 Der sidde de tause, Trællen gyser.
 Den ene troer
 Ei den andens Ord.
 Fælt stirrer Trællen paa Jarlen hvid,
 Dog sumrer han ind ved Midnatstid.

Da hvidsler det hisset i Hulens Mørke,
 Og Asa Hermod for Hakon staaer.
 "Guderne sætte Lid til din Styrke,
 Giv Olaf Christen sit Banesaar!
 Guldaarer den deilige Freia græder.
 Ha skal en sydlig korsfæstet Misdaeder
 Forstyrre vor Færd?
 Op, sving dit Sværd!
 Med Olafs Blod vore Stene bestaaf!
 Da skal du sidde paa Balhals Bænk."

Saa taler Skyggen og brat forsvinder,
 Men Trællen vaagner forfærdet op.
 "Jesus stod for mig med smilende Kinder
 Og pegede paa din blodige Krop!"
 "Ha usle Træl! frygt Tordnerens Torden!
 Hvi vorder du bleg og svart som Jorden?
 Formaster du dig
 At forraade mig?"

"Nei!" gyste Trællen med frygtsomt Sind;
 Og udmattet slumred nu Jarlen ind.

Men underlig fælt han smiler i Drømme.

Da ræddes Karter ved dette Syn.

"Hvi saae jeg ham nylig i Blod at svømme?

Hvi trækker han saa med det høire Bryn?

Han er dog en Røver, som Norrige skænder.

Belan, i hans Blod jeg toer mine Hænder.

Til Olaf jeg gaaer,

En Guldkiede faaer!"

Saa hvisker han bleg i sorten Grube,

Og skælver — og udskærer Jarlens Strube.

Høit Lurene skralde fra nærmeste Fielde.

"Her er han! her flygted han hen!"

Som Fossen med brusende, knusende Bælde

Indbryder Kong Olaf med sine Mænd.

Brat Hakons Træl Hellebarderne dræbe.

Men Olaf skuer med smilende Læbe

Brat for sin Fod

Hakon Jarl i Blod.

"Den ypperste Hedning faldt! jeg er hevnet.

Bed hans Død er Bankundigheds Forhæng revnet!"

Det ruller i Biergenes fjerne Himmel,
Og sagtelig skælver Hav og Jord.
De gamle Guders kraftige Brimmel
Forfvinder, og kommer ei meer til Nord.
Istedet for Lundenes mosgroede Minder
Man hellige Kirker og Klostre finder.
Kun hist og her
Man fiern og nær
En Høi og en uhyre Kampesteen skuer,
Som minder om Oldtidens Helteluer.

Skattegraveren.

Mens Vintersneen flyger
 Saa gnistrende, saa hvid,
 Og medens Stormen stryger
 Ud Marken hid og did,
 I Bondens tætte Bolig
 Ved lunen Arnested,
 De leire sig fortrolig
 Og fryde sig derved.

Og gamle Hans fortæller
 Ved Dovens muntre Fyr;
 Hvad hører man vel heller,
 End slike Eventyr?
 "Men Fader, er det Sanden,
 Og er der Skatte til,
 Som gives Een og Anden,
 Naar Underjordisk vil?"

"Ja Søn! naar Hanen galer,
 Da skal man hente den,
 Men hvis et Ord du taler,
 Forsvinder den igien!"
 Hensunken dybt i Tanker
 Enhver forundrer sig,
 Da det paa Døren banker,
 Den aabnes pludselig.

Og med en Spade triner
 En Yngling ind saa hvid,
 Med selsom mørke Miner,
 Dog er han huld og blid.
 Hans Lok saa vildt sig slynger,
 Thi Stormen slyngte den,
 Hans Blikke Sorg nedtynger,
 Stivt seer han for sig hen.

"Det er saa koldt derude!
 Jeg er saa stiv af Kuld.
 Ha hører I det tude
 Hen over frosne Muld?
 See Kræfterne var svage,
 Men Jorden var saa haard.
 Der er kun lidt tilbage,
 Hielp at min Skat jeg faaer!"

Saa blodig bleg han raver,
 Forundret man ham seer.
 "Est du en Skattegraver?"
 Han nikker vildt og leer,
 Og springer om fornøiet,
 Men standser strax igien,
 Og viser Graad af Øiet,
 Og stirrer længe hen.

Dg viser dem sin Spade,
 Dg raaber: "Følger med!"
 Dg alle følge glade
 Til underfulde Sted.
 Dg hurtig hen han iler,
 Mens Midnatskloffen' slaaer,
 Did hvor den Døde hviler,
 Paa tause Kirkegaard.

Saa svagt i Nattetaagen
 Hans Lygte brænder kun,
 Han aabner Kirkelaagen
 I skumle Midnatstund.
 Af Skræk og Kulde gyser
 Vel Følget, men gaaer ind,
 Didhen, hvor Graven lyser
 Af Lygtens matte Skin.

De nærme sig — men grue,
 Men standse alle her,
 Da de med Rædsel skue
 Ved Lys hvad Skatten er.
 Den matte Straale viste,
 Saa guul ved deres Fod,
 En halv opgravet Kiste
 Heel overstænkt med Blod.

"See!" raabte nu med Barme,
 Den blege Yngling," see!
 Her favner Gravens Arme
 Min Skat, min Siælevec.
 I fire lange Timer
 Jeg har arbeidet her.
 Jeg bløder! Klokken kimer!
 Elisa din jeg er!"

"O Gud i Himmerige!
 Det er den arme Mand,
 Som tabte med sin Pige
 Sit Bid og sin Forstand.
 Udsluppen af sit Gjemme
 Han løbet er herhen!"
 Udbrød med bange Stemme
 De blege Bondemænd.

”See hvor han fast sig klynger
Til Kistens kolde Fiel;
Hør Døninguhret synger.
O Naade med hans Siæl!
See hvor den Staffel bæver!
Kom hjælper ham i Nød!”
De ham fra Kisten hæver —
Han smilte, men var død.

Løveridderen.

Mildt boltre sig de lune Sommervinde,
 Fra klare Safirhvælving Maanen straalere
 I giennem dustopfyldte svale Linde,
 Til Engens lukte Lilier og Bioter.
 Rødt gløder gyldne Spir fra Borgens Tinde,
 I Flodens fulde sortblaae Jaspisfaaler.
 Kong Didrik laugsomt paa sin Ganger rider
 I underfulde stille Midnatstider.

Og som han kommer ind, hvor Stovens Grene
 En Lund saa dæmrende, saa tæt indhegner,
 Hvor der er mørkt og skummelt, tyft og ene,
 Hvor blegere den blege Straale blegner;
 Da hører han det rasle mellem Stene,
 For brede Bug det høie Græs nedsegner.
 En saaret Løve brølende forfølger
 En Lindorm, som sig giennem Græsset bølger.

Dybt Løven hugger, med forbittret Bælde,
 Sin Klo i Ormen, for sit Saar at hævne;
 Da vender den sig hurtig, og vil fælde
 Sin Bøddel i det rædselsfulde Stevne.
 Det tykke Hoved, mosbegrøet af Ælde,
 Den gule Bug, som vil af Ædder revne,
 Den lange Braad, de Øine blodigrøde,
 Alt dirrer Løven frygteligt imøde.

Da raaber den bestædt i stor Ulempe:

"Red mig fra den, som vil mig Livet røve!
 Kom mig til Hielp, du staalbedækte Kæmpe,
 Som fører i dit Skjold en gylden Løve.
 Som den jeg staaer i Brand. O kom at dæmpe
 Lad Ormens Pandeskæl din Glavind prøve.
 Da skal jeg altid vandre ved din Side;
 I Liv og Død du trygt paa mig kan lide."

Og Kongen drager brat sin Glavind brede;
 Tæt under glatte Skæl han vender Odden.
 Hans Øine gnistre frygteligt med Brede,
 Han borer Staalet ind til Sværdeflodden.
 Da rangler Ormens Ledemod saa lede,
 Den skælter hvæsende, den viser Braadden.
 Og Kongen stander bleg og heel forfærdet,
 Han ryfter som et Løv og taber Sværdet.

Da slynger Ormen slimbeklædte Hale
 Heel smidig rundt omkring sin Fanges Lemmer,
 Og løber snelt med ham til Viergets Sale,
 Hvor Nattens Mulm de fæle Syner giemmer.
 Paa Veien stygge Basilisker gale.
 Sit Hoved Ormen haardt mod Fjeldet klemmer.
 Da revner det, de faste Stene gunge,
 Og Hesten vrinsker under Ormens Tunge.

"Børnlille, kom I ellers Unger mine!
 Her er en ringe Brad. I Morgen mere."
 Saa slipper Hesten hun. De Unger grine,
 Mens graadigt deres Bytte de fortære.
 "I Morgen skal I Manden faae!" De hvine.
 "For denne Gang I maae fornøiet være."
 De lyde Moderen, men sultne tude,
 Og knytte sig til Hvilen i en Knude.

Kong Didrik ganger bleg og heel bedrøvet
 Omkring i Viergets skrækkelige Hule.
 "Ak var mit gode Sværd mig ei berøvet,
 Da friede jeg mig let af denne Kule.
 Jeg Ormene da myrded ufortøvet,
 Jeg knuste dem med Skioldets stærke Bule,
 Og favned atter lykkelig imorgen
 Min Fæstems, min Fylla, hist paa Vorgen."

Dg see ved Maanens blege Midnatslue,
 Der falder i en Nidse giennem Bierget,
 Et rustent Sværd han ved sin Fod kan skue,
 Hvormed en Kæmpe fordum sig har værget.
 "Nu ingen Fare meer mit Mod skal kue,
 Thi Stiæbnen har sig ei mod mig forsværgt."
 Saa raaber Didrik, seer paa Sværdet nøie,
 Dg store Taarer trænger i hans Øie.

Det bedste Sværd, berømt i alle Lande,
 Den stærke Adeling han har i Hænde,
 Der farvet har med Blod saa mangen Pande,
 Fremskyndet mange Levedages Ende.
 Kong Sigfreds Sværd, den Helt hvem alle Strande
 Blandt Kæmper maatte første Rang tilkiende;
 Kong Didriks Ven, alt mangt et Aar forsvunden,
 Dg atter nu ved dette Mærke funden.

"Saa skulde du din stolte Vandring ende
 Bag dette Mærke, mellem grumme Trolde?
 Dit kielte Hierte brast i stor Elende
 Da under disse mulmbeklædte Bolde?
 Saa let kan Lykken sig i Livet vende!
 Jeg slaaer saa længe som dit Sværd kan holde.
 Du var min Ven, dit Mord jeg vist skal hævne.
 Hvor kun er Mod, der mangler ikke Evne."

"Afsted! afsted! Hvo vilde længer tøve
 Her i en Hule mellem Skræk og Jammer?"
 Han Sværdet slaaer mod Flinten, for at prøve
 Om det er stærkt, og Bierget staaer i Flamme.
 De største Klippestykker kan han fløve.
 Da vaagner op den mindste Orm og stammer:
 "Hvis du vor Moer forstyrrer i sin Hvile,
 Da neppe vil du ad din Skiæbne smile."

Men Didrik svarer: "Denne Glavind bider,
 Dens dødelige Saar kan ei forbindes.
 I straffes skal ved stille Midnatstider,
 De store Led i eget Blod skal findes.
 Det Onde med det Gode stedse strider,
 Og vinder, til det evig overvindes.
 I vog saamangen Helt i disse Sale,
 Det kan kun eders Hjerteblod betale."

"Vaagn, Moder! Vaagn, og slug den stemme Fange."
 Hun vaagned op og vilde Fangen sluges.
 Men da hun skued Sværdet, blev hun bange,
 Og gav sig til at skielve, til at ruge.
 "Det Guld og Sølv som staaer i Fjeldets Gange,
 Det maa du tage bort med dig og bruge;
 Kast Adelfring kun ned i Biergets Rister!
 Et evigt Venkab her med dig jeg stifter."

"Jeg kaster ei mit Sværd. Dets Ægge bider,
 Dets dødelige Saar kan ei forbindes.
 Du dræbes skal ved disse Nattetider,
 Din store Krop i eget Blod skal findes.
 Det Onde med det Gode stedse strider,
 Og vinder, til det evig overvindes.
 Du vog Kong Sigfred i de skumle Sale,
 Det skal du med dit Hjerteblood betale."

Kast Adelsring dybt hen i Kildevældet!
 Blandt Venner ei man bruger skarpe Sværde.
 Din Fylla sidder fængslet her i Fjeldet;
 Befri din Brud! I er hinanden værde.
 Et Nøglesnippe, rustent og forældet,
 Er skjult heroppe ved mit Hovedgierde.
 Kom, buk dig, tag det, end din Veiles Jammer,
 Bring Fylla fra det fugtigmørke Kammer!"

"Min Lilievand ei nages nu af Rummer,
 Mig siger Hjertet: hun er ei i Fare.
 Hist paa sin Faders Borg hurt roligt summer,
 Omkandsat af Guds hellig Engleskare.
 Ei mindste Bræms om hendes Leie brummer.
 Du lokker mig forgieves i din Snare.
 Mit Sværd skal i dit kolde Blod sig klæbe,
 Døe, Slange! med den sidste Løgn paa Læbe."

Brat Ormen og de fæle Øgleunger
 Saa ynkeligt i Græsset ned maae bide.
 En ængstlig Klynken dybt i Hallen runger,
 Han vader om i Slangeblod hin hvide.
 Forgieves han i Biergets Side stiunger,
 Thi Kampestenen viger ei tilside.
 Han kan ei bryde giennem sorte Lukke,
 Snart maae han dybt i spraglet Edder dukke.

Da hører han fra Fjeldets ydre Side
 Det skraber vældigt, og en Stemme raabe:
 "Sat Mod, Kong Didrik! du skal ikke lide!
 Her smuldner Stenen skior, her kan du haabe.
 Hug med dit Sværd, jeg vil i Fjeldet slide
 Med mine Klæber, saa kæmpe vi tilhobe.
 Den haardeste Natur tilbageviger,
 Bestormet af en Løve med en Kriger."

Og Løven grov og Kongen ivrigt stødte
 Med skarpen Adelring, saa Fjeldet rysted;
 Thi Trolden der alt meer og mere blødte,
 Den fæle Flod steg Helten op til Brystet.
 Snart Kæmperne med Kraft hinanden mødte.
 At blive længer der dem ikke lysted.
 De vandred begge trætne ned i Dalen,
 Til Morgenrøden og til Nattergalen.

Ved klaren Na, som mellem Blomster dandser,
 Ved Bondehytten sig Kong Didrik sætter.
 Sit haarde, blanke, blodbestænkte Pandser
 Han i den lyse Morgenbølge tvætter.
 Saa sødt hendysser Fuglesang hans Sandser;
 Og Misd og Brød den matte Kæmpe mætter.
 Til Borgens hisset længsselfuld han smiler,
 Mens Løven i hans Skid sit Hoved hviler.

"At herligt synger Skovens muntre Sanger,
 Og venligt, Kilde! dineølger vige,
 Og Morgenrødens Rose Purpur fanger;
 Dog savner jeg, thi hisset er min Pige.
 O havde jeg kun dig, min rappe Sanger!
 Da paa din stærke Ryg jeg skulde stige,
 Og ile did. Da vaktet af sin Slummer
 Hun med et Kys, og glemt var al min Kummer."

Det hørte Løven i hans Skid og smilte:
 "Jeg kan med dig saa godt som Hesten vanke.
 Kom sæt dig paa min Ryg!" Derpaa de ilte,
 Mens Kongen holdt sig ved den tykke Manke.
 Over Bierg, over Dal de foer, og ei de hvilte;
 Slig Sanger ei behøver Kræfter sanke.
 Forsærdet Fylla saae sin Veiler trave
 Paa sieldne Skimmel over Borgens Grave.

Men siden klapped hendes Viliehænder
Det ædle Dyr, hun fored det hver Morgen.
Taknemligt Lovens høie Hjerte brænder,
Den blev sin hele Levetid paa Borgen.
I Troskab nu sin hele Fryd den kiender:
Den glemmer Stolthed, Frihed, selve Sorgen
At skilles fra sin Skov og fra sin Mage,
Den tiener Didrik alle sine Dage.

F i s k e r e n.

Dybt Bølgen sank og Bølgen foer;
 Men paa den nøgne Kyst
 En Fisker sad ved Medesnor
 Saa kold, med blottet Bryst.
 Og som han stirred, som han saae,
 Da svulmed Bøvens Top;
 En Havfru giennem Bølgen blaa
 Sig flød paa Stranden op.

Hun saae paa ham, hun til ham sang:
 Du haarde Fisker tael!
 Hvi lokker du fra dybe Tang
 Min Aet til Dødens Qual?
 At vidste du, hvor vever hist
 Min Fisk er i sin Flod,
 Da fulgte du mig strax forvist,
 At dele Skiæbnen god.

Gaaer ikke Sols og Maanes Bei
Dybt under salten Hav?
Forfriskes deres Skønhed ei
Kjæstaandende deraf?
Seer du ei Himlen i min Bæk?
Den blaaligklare Strand?
Dit eget Ansigts lige Træk
Fra Glæden af mit Vand?

Dybt Bølgen sused, Bølgen gif,
Ham vædes nøgne Fod.
Saa sært som ved den Elstes Blik
Det sfulmed i hans Blod.
Hun saae paa ham, hun til ham sang;
Bag Havet Døden leer!
Halv trak hun ham, halv selv han sprang —
Man saae ham aldrig meer!

Kongen i Leire.

Der var en Konning i Leire,
Heel trofast til sin Grav;
Hans Fæstems hin feire
Ham i Døden et Guldhorn gav.

Det elsked han saa saare
Bed hvert et Giestebud.
Hans Dine svømmed i Taare
Tit naar han stak det ud.

Han sine Sønnen mon kalde,
Da det mod Døden gif.
Dg Riger fik de alle,
Men Hornet ingen fik.

Han sad i Høst en Aften
Med Kæmper om Egebord,
Bed Mød og Druesaften,
Bed salten Issefiord.

Høit Gubbens Kinder gløde,
Sit Graverøl han bød,
Og kasted Hornet hvir røde
Udtømt i Fiordens Skød

Det funkled som i Taage,
Det bobled dybt i Vand.
Da sank hans Qienlaage,
Død var den gamle Mand!

E l l e h ø i e n.

Paa hede Dag nu svalen Aften fulgte,
Der glimted Purpur bag de sorte Grene,
Den dunkle Landevei var heel beskygget.

Jeg langsomt reed og grubled henrykt ene,
Mens tætte Skov de røde Roser dulgte,
Hvor Nattergalen skjult sin Rede bygged.

Da kom jeg til en Bakke, som beskygged,
Med sine venliggrønne Lindekroner,
For stærke Windpust og for lumre Varme.

Sødt tryllet ind af Somrens Aftentoner
Jeg sank i Græssets friske Blomsterarme
Og lytted, smilede, drømte, slumred ind.

Da vaagned atter jeg, thi Høien bæved:
En guldhåarfager Nø med Rosentind
Saa svævende sig rank af Høien hæved.

Da blev jeg ræd, med Slag saa selsomt vilde
Mit Hierte mod det blanke Pandser slog,
Jeg vilde tale, kunde det dog ikke.

Og brat en anden Nø steeg op, og tog
En Haandfuld Vand af klaren Sølvertilde.
Hun stirred paa mig med de kælne Blikke.

Og stænkte mig: Hvad gjør du her saa silde?
Der skal dig intet Onde vederfares,
Frygt ei du smukke staalbedækte Kæmpe.

Nei, sang den anden med sin søde Stemme,
Men Underværker skal dig aabenbares,
Som i dit Liv igien du ei vil glemme.

Sin Kissen monne Sølvertilden dæmpe,
For Lyden af den skønne Sang at høre,
Der rased ei et Blad i sagte Vinde.

Naturen overalt var lutter Øre.
 Bag Nattens Tryllesløv kun smilte Glæde.
 Alt lytted til min hulde Sangerinde.

Klart blinkte Søens blaathenspændte Klæde,
 Hvor Fisken svam og legte med sin Finne,
 Og atter aabned sig den lufte Rose.

Den rødmed giennem Nattens Sølvtaare;
 Men Lilien, som klæder sorten Baare,
 Den smilte hist fra dybe Taagemose.

Ekstent sang hun vel, og dog jeg skielved saare,
 Thi noget Rædsomt lød i hendes Stemme,
 Som ei man tolke kan, men kun fornemme.

Følg, sang hun, følg os ind i dunkle Fjeld,
 Hvor græsbeklædte Bæg for Stormen luner.
 Følg, sang hun, følg os ind i aabne Volig!

Der skal jeg lære dig at kaste Runer.
 Men toe dig først i dette Kildevæld,
 Da vorder du med Alferne fortrolig.

De Blomster som Du der paa Høien skuer,
 De spragles meget skønnere derinde.
 Som Græs Smaragden der i Bierget funkler.

Følg med, gientog den anden Sangerinde.
 Rubinen der langt meer end Rosen luer,
 Safirens Blaas Kierminderne fordunkler.

Da stirred jeg til Himlens hvalte Buer,
 Og greb om Korset paa mit Sværd, og tænkte:
 Saa høit et Loft dog ikke der du skuer!

Min lange Taushed Ellepigen krænkte.
 Kom Ungersvend! hvi bliver du tilbage?
 Hun smilte rædsomt med sin Rosenlæbe.

Nu dræbe skal du stærken Edderdrage.
 Nu faaer du røden Guld hvorpaa den ruger.
 Du lære skal den stærke Biørn at dræbe.

Men strax dit Hjerteblod jeg varmt udsuger,
 Hvis du ei villig mig i Hulen følger.
 Min Mening jeg dig længer ei fordølger.

Da blev jeg mod i Hu, de matte Arme
 Som vilde hævnende min Glavind svinge,
 Sant langsomt ned ved hendes Trylletale.

Hun nærmed sig, for Døden mig at bringe.
 Da rysted Morgenhanen med sin Binge,
 Den gol — og hun forsvandt i Biergets Sale!

Og bleg jeg svang mig paa min bange Sole,
 Og ilte fra de fæle Rædselssteder,
 Mens Solen stukkede ud de mindre Sole.

Vogt unge Kæmpe dig for slige Hæie!
 Den lumste Død der Blomsterne beklæder,
 Og Erolden suger Blodet af dit Pæie.

Du ei forstaaer min gamle Kæmpevise,
 Og kalder den Fantasteri, som hækkes
 Kun ud i en forvildet Digterhjerne?

Om Gaaden end af Blomsterne bedækkes,
 Derfor du ei bør laste den, men prise.
 Den dunkle Rune jeg dig tolker gierne.

Sligt Under hænder tit endnu; thi fierne
 Jo Aftenalfeskarer ikke findes,
 Der lokke dig, med Pust i Aftenrøden.

Men hvis af Fristelsen du overvindes,
 Min Ungersvend, da er det med dig ude:
 Paa vellystfulde Hvile følger Døden.

Troer du mig ei, da vælg til Hovedpude
 En gammel Kæmpehvi ved Aftendale,
 Naar vaade Græs med klare Perler dækkes.

Din Hede der i Slummeren du svale!
 Da vil du høre Dødens Hænder gale;
 Og snart din skjøre Stav, som Lilien, knækkes.

Med Rosenkind du sover. Duggen falder,
 Mens dig en deilig Nø i Drømme falder.
 Vaagn, fly! hvis ei din Frelse du vil savne.

Kiært Barn og ukiært Barn har mange Navne.
 Før nævntes Alf og Ellepige Trolden,
 Nu kaldes han: Forkjølelsen og Kolden.

S p i l l e r e n .

Skarp Stormen foer ved Midnatstid
 Igiennem Krat og Hegn,
 Kold gnistred Wintersneen hvid
 Hen over frossen Egn.

Og midt paa øde Landevei
 Et eensomt Huus gienlød
 Af vilde Glæders Hurlumhei,
 Af Sang og Glassets Stød.

Blandt skumle Spillebrødre sad
 En Yngling aaben blid;
 Han stirred paa den glade Mad,
 Men stirred bleg og hvid.

Velan! Jeg eier intet meer,
 Men ligemeget, her!
 Den Klædning jeg har paa, I seer,
 Er hundred Daler værd.

Kom an! kom an! Engang endnu.
Vel!" Sexer alle!" Der!
Tag Spiller, hvorfor tøver du?
Her er min Kiøle! Her!

Her unge Menneſke jeg har
Et kristent Sindelag;
Ifald jeg dine Klæder taer,
Hvad bliver der vel af?

Din Hest er tabt, og gaae tilfods
Den kolde mørke Veie?
Du fryser, støder dig tilblods.
Nei Kiølen taer jeg ei.

Giv mig det Smykke, som da bær
End paa dit blotte Bryſt.
Det er vel ei ſaa meget værd;
Men giøre vel er Lyſt.

Nei Spiller, nei! Jeg misted alt,
Min No, min Eiendom;
Men tabe det? Det var for galt.
Tag Kiølen, ſkynd dig kom!

Det Guld hvorved mit Hierte slaaer
Det sælger jeg dig ei.
Det fatter ind min Fyllas Haar,
Det faaer du aldrig! Nei!

Snart skulde hun ved denne Varm
Selv hvilet glad og huld.
Det er forbi O jeg er varm!
Jeg spotter Vintrens Kuld.

Hvad skulde der vel skræmme den,
Som trodsed alt? Tag fat!
Bælmørke Nat, du er min Ven!
For mig er evig Nat.

Den Galning langt vel ei vil gaae,
Han nok betænker sig.
Det Smykke først jeg vinde maa,
Før reent han slipper mig.

Men Ludvig styrted vildt affted,
Hans Graad paa Rinden frøs;
I Sncen standsed matte Fied,
Da sank han aandeløs.

Med Mattens blege Stierneglimt
Han frem sit Smykke tog
Og kyste det, — og et sidste Glimt
I Ludvigs Hierte slog.

Man fandt ham aarle Morgenstund,
Mens alt endnu var tyst,
Med Smykket til den blege Mund,
Med Haanden paa sit Bryst.

Jurabierget.

Juras skionne Dale,
Bed Biergets Kæmpesod,
Der viser man en Klippe,
Den stænkter er med Blod.

En Ungersvend og Pige
Til Kirken aarle gif,
Og knælte for Guds Alter,
Med helligt Andagtsblik.

Ærverdige Fader knytted
Det evigfaste Baand.
"Guds Fred med Eder være!
Saa gif de Haand i Haand.

Hør Nattergalens Toner
Hist fra det steile Fjeld,
Hvor tæt Violer vore
Ved klare Kildevæld.

Der svæve milde Lufte,
Der trippe muntre Faar,
Der bølge søde Dufte,
Hvor Nattergalen slaer.

Og Hyrder og Hverdinder
Der vandre daglig om.
En Blomsterkrands jeg binder
Dig der, min Elskte. Kom!

Saa gif han med sin Pige
Op ad det steile Fjeld,
Hvor tæt Violer vorte
Ved klare Kildevæld.

Og Biergets Hyrde stirred
Og sukked: Hun er skion!
Og Biergets Pige rødmed
Taus til Naturens Søn.

Saa gik de mellem Blomster
Og hørte Skovens Lyd,
Og favned tit hinanden,
Og bæved høit af Fryd.

Men da de kom, hvor Fjeldet
Medluded steilt og brat,
Hvor skumfuldt Kildevældet
Faldt ned i Klostrens Nat;

Da svimled Elskerinden,
De spæde Fødder gled;
Hun ad det vaade Grønne
Hun sank og styrted ned.

Og som et Midnatsgjenfærd
Bed Afgrundsbredden, stod
Den Ungersvend, og kasted
Sig i sin Elsktes Blod.

Da Nattergalen fluffed
En fielden Bemodsfang,
Da risled Kildens Bover
I større Bølgegang.

Dem Dødens Engel vinkte
Paa Livets bedste Dag.
Lyksalig Den som blegner
I Elskovs Favnetag!

I Juras skionne Dale,
Bed Biergets Kampfod,
Der viser man en Klippe,
Den er besprængt med Blod.

Skiteløberen.

Fra Træet Nimens Blade
 Faldt ned for sagte Wind;
 Over den glatte Flade
 Sig spredte Maanens Skin.
 Den raske Vilhelm rendte
 Paa tynde, glatte Jern;
 Saae paa det Lys som brændte
 I Borgen hist, saa fiern.

Endnu hun sidder oppe!
 See Straalen glimter mild,
 Over de hvide Toppe
 Til Isens Maaneild.
 Endnu hun ikke sover!
 Ak tænker hun paa mig?
 Hen ad de frozne Bover
 Han henrykt skyder sig.

Med Elskovsblus han svæver
 Ud paa den glatte Bei.
 Det Lys som hisset bæver
 Hans Øie slipper ei.
 Hans Barm det giennemflammer,
 Han føler ei til Kulde.
 "Nu flætter hun i sit Kammer
 De Lotters lyse Guld!"

At mens hans Hierte luer,
 Da pondser lumske Død.
 De brast, de tynde Buer,
 Han sank i Havets Skød.
 Medynksom Bølgen hæver
 Det blege Hoved op.
 Lysen saa roligt bæver
 Endnu fra Skovens Top.

O Emma! hører du ikke
 Min Død i Nattens Bind?
 Med matte, brustne Blikke
 Han seer i Lysets Skin.
 Derpaa han langsomt dukker,
 Over Isen Bølgen slaaer.
 Hun Lysen i Borgen slukker,
 En Sky for Maanen slaaer!

B a l r a v n e n.

De gule Silkefeil, som Vinden fylder,
 Hiemlede bugnende den lette Snekke.
 Mens Aftensolen ranke Mast forgylder,
 Fru Sigrid sidder paa det høie Dække.
 Da bobner Havet brat med sorte Bylder,
 Da pibler Vandet ind ad dyben Sprække.
 Den vilde Balraavn høit i Masten synger,
 Mens dybt han Skibet ned mod Grunden tynger.

Fru Sigrid skuer Navnen i det Høie,
 Da blegner hendes røde Rosenmund,
 Da trænger Taaren frem i hendes Øie,
 Thi Skibet truer med at gaae til Grund.
 O Balraavn! hvis mit Ønske du vil føie,
 Da faaer af Guld du femten Bismerpund.
 Læm Stormen, bring mig paa den sikke Jord;
 Læd Skibet varligt i sin stille Fiord!

Med Guld og Sølv man ei belønner Helte;
 Af Guld, Fru Sigrid, har jeg meer end du.
 For Guld en Vølge bort jeg vil ei velte;
 Dog rører du mit Hierte, mod i Hu.
 Giv mig den Skat, du skjuler bag dit Beste,
 Da skal jeg tæmme Søens Storm og Gru,
 Og atter dybt henstyrte ned i Pølsen
 Den Havmand, der har klynget sig til Kiølen.

Hvad skjult jeg under Purpurbeltet gemmer,
 Det, vilde Balraavn! maa du gierne faae.
 For ringe Løn den større du forglemmer,
 Det er til Stegerset de Nøgler smaae.
 Gfald du Havets vilde Magter hemmer,
 Du gierne der din Føde hente maa.
 Det blanke Knippe hun paa Dækket kaster,
 Og Ravnens flagerer bort fra gyldne Mæster.

Med stærktudspændte, tykke, uldne Binger
 Han med den frygtelige Havmand kæmper.
 Den fraadbedækte Vølge let han tvinger,
 De vilde Storme med sit Blik han dæmper.
 Med Barselskrig han sig i Skyen svinger;
 Og sagte Wind sig efter Snekken lemper.
 Alt mere taber sig den stærke Torden;
 Fru Sigrid seiler hurtigt ind i Fiorden.

I Lunden sidder hun engang i Qvel,
 Ved klaren Sø; i Boven svømmer Karpen.
 Bestandig risler sagte Kildevæld.
 Hun tænker paa sit Norrig og paa Sarpen.
 I Danmark fandt jeg dog mit bedste Held!
 Sin Elskov sødt hun synge vil ved Harpen.
 Da rører det sig under hendes Bryst,
 I rædsom Grublen svinder hendes Lyst.

Af grumme Ravn, nu veed jeg hvad du vilde!
 Hun synker ned, at gaae formaaer hun ei.
 Det er saa dæmrende, det er saa silde.
 Nat blinker Stiernen fra sin Melkevei.
 Af, grumme Ravn! nu veed jeg hvad du vilde.
 At tale meer den Blege mægter ei.
 Sig Aspen over hendes Tinding hvælver,
 Som hun den svæder koldt og ængstlig skielver.

Syv Maaneder forgaae, saa bringer hun
 Et Barn til Verden under bitter Klage.
 De døbe det i mørke Midnatstund,
 Fordi at Trolden intet skal opdage.
 Det er en Søn, som Rosen rød og rund;
 Men Sigrids Hierte tunge Sorger nage.
 I skulte, dybe Hule døbes han
 Med Kildens isnende, chrystalne Vand.

Han voxer op, og i det hele Rige
 Var ingen Dreng saa deilig og saa yndig.
 Han er saa munter og saa flink tillige;
 Hans Blik er brændende, hans Tale fyndig.
 Han tænker kun i Leeg paa Kamp og Krige,
 Den stolte Gænger alt han tæmmer myndig.
 Men Dronning Sigrid græmmer sig dog saare,
 Hvergang hun seer ham, svømmer hun i Taare.

En Aften sidder hun i Fruerstue,
 Kong Alf, sin fromme Husbond, har hun mistet.
 Med Taarer stirrer hun i Solens Lue,
 Thi hendes Hierte kun har Sorger fristet.
 Da hører hun en Lyd, og hun maa grue.
 Den vilde Balraavn har sig sagte listet
 Ud aabne Vindue did. Paa Egebord
 Den sætter sig og synger disse Ord:

Rige Fugl kommer susende,
 Kommer brusende,
 Over Bierg over Dale:
 Seer du vel, du fattig Fugl,
 Hvor mine Fiære de prale?

Fattig Fugl kommer hinkende,
 Kommer linkende,

Over Ager og Enge:
 Seer du vel, du rige Fugl,
 Hvor mine Fiære de hænge?

Huffer du,
 O Dronning, nu,
 Da du paa Volgerne hinked?
 Da var du den fattig Fugl,
 Dengang den Rige du vinked.

Valraven kommer susende,
 Kommer brusende,
 Over Bierg over Dale:
 Dronning riig!
 Naar vil du mig
 Nu med dit Foster betale?

Da svimled Dronning Sigrid ængstlig hen,
 Den hulde Qvinde blegned som en Lilie.
 Fly, sukker hun, du Mørkets fæle Ben!
 Min Bøn skal kæmpè mod din onde Willie.
 Hun korsar sig. — Da flygter den igien;
 Dog spottende den danser først paa Lilie
 Og synger: Tugen Bøn mig staaer imod,
 Seg slutte vil min Tørst i christent Blod.

Ung Harald arler sit Starlagenskind:
 Min Moders bittere Kummer maa jeg vide.
 Saa triner han i Hsieloftet ind.
 Rixer Moder min, du sig mig din Qvide!
 Hvi est du bleg, min Moder, som et Liin?
 Betro din Søn ved stille Midnatstide
 Hvad der saa længe naget har dit Hierte.
 En meddelt Kummer er en mindre Smerte.

Da sukker Sigrid efter lange Bøn:
 O Harald! der er Bøssener hernebe,
 Som drive deres Ondskab skult i Løn,
 Hvem Herren dannede fordum i sin Brebe.
 Her svæver om en grusom Trolde, min Søn!
 Fra hvem at fresses vist Enhver maa bede.
 Hans Pine blodigrøde vædsomt skule,
 Hver Aften kommer frem han af sin Hule.

I ældre Tider var han høi og stor
 Og voksen som en dierv og tapper Kæmpe;
 Men Jesu rene Lærdom i vort Nord
 Har lært de sorte Alfes Stolthed dæmpe.
 Nu er han kun en Ravn, ei nær saa stor,
 Dog stor nok til at øve sin Ulempe.
 Bee den der falder i den Grummes Hænder.
 Ja svared Harald, jeg hans Rygte kiender.

Da Dronning Sigrid tunge Taarer fælder,
 Hvad der er hændet hun ham siger nu.
 Ung Harald rolig til sit Sværd sig hælder,
 Og hører hendes Jamren uden Gru.
 Af Harald! Stræk og Kummer mig forælder;
 Nu veed du alt, og du er rolig, du?
 Da hæved Sønnen stælefuldt sit Øie,
 Han taled mens han skued i det Høie:

En Sommernat, min Moder, i en Lund
 Jeg mellem svale, høie Blomster laa;
 Mildt dyssed Binden mig i Søvnens Blund,
 Mens Nattergalen yndigt monne slaae.
 Da aabnedes for mig i samme Stund
 Lidt efter lidt det høie Himmelblaa;
 En Engel sank saa venlig mig imøde,
 Forunderlig omstraalet af Morgenrøde.

Han viste mig en Kiæde, som sig rakte
 Fra Himlen ud, den klang som Fryd og Klage.
 Halvsynlig den sig rundt om Jorden strakte,
 I mange Bugter vendte den tilbage.
 Dens røde Blodstænk ofte Gysen vakte;
 Paa mange Steder Leddene var svage.
 Af blandet Malm den slyngte sig om Muldet:
 Først Guld, saa Jern, saa Sølv, saa atter Guldet.

Da Englen raabte med sin klare Stemme:
 Du Skiæbnens Kiæde seer, som hænger ned.
 Den sluttet er, dens Løb kan intet hemme;
 Men Dyden lyder ei Nødvendighed.
 Han svandt; og aldrig jeg min Drom skal glemme:
 Jeg saae mig som et blankt og blodigt Led.
 Jeg frygter ei, jeg gaaer naar Skiæbnen kalder;
 Ei, uden Gud, en Spurv til Jorden falder.

Det hviner giennem Mattens sorte Sky,
 De grumsethvide Bølger slaae paa Land.
 De stærke Binde kaste høit med Gny
 En skotlandsk Snekke paa den nøgne Strand.
 Til Kongeborgen strax de alle tye.
 En deilig Mø og tretten diærvø Mand.
 Minona, Kongens Datter, Skotlands Lyst,
 Har Stormen drevet til den danske Kyst.

De hugge Bielker i den dunkle Lund,
 Minona gaaer med Harald Arm i Arm;
 Sødt aander hendes røde Purpurmund,
 Det ranke Liv omslynger han saa varm.
 Det er i Baar en deilig Aftenstund,
 De synke begge tause Barm til Barm.
 Da synger Nattergalen saa vemodig,
 Og Maanen hæver sig saa stor, saa blodig.

Nu tætt de føie stærke Vielker fast;
 Alt vugges Snekken af den dunkle Strøm.
 Nu hæve de paa Dækket ranke Mast,
 Minona favner Harald elskovsøm.
 Hans unge kielte Hierte slaaer saa fast.
 Hun seiler bort. — Som vækket af en Drøm
 Han slaaer og fluer med sit vaade Øie
 Den glatte Kiøl de blanke Bølger pløie.

Et Aar forgaaer, Fru Sigrids Sorg forsvinder,
 Den vilde Balravns Magt ei meer hun frygter.
 En sagte Rødme livner hendes Kinder,
 Og Taaren fra den Blides Øie flygter.
 I Styrke Harald meer og mere vinder.
 Din Magt, o Ravn! bestaaer i løse Rygter.
 Din matte Klo min Søn vist aldrig slaaer,
 Du har nu truet ham i tyve Aar.

Ung Harald vandrer om saa længselsfuld,
 Han ganger for sin Moder ind at stande:
 Minona blomstrer elskelig og huld,
 Hun vinker mig til Skotlands Klippelande.
 Giv mig et Skib med Rømpen og med Guld,
 Og lad mig pløie Havets salte Bunde.
 Jeg kommer glad igien, som jeg drog ud,
 Og bringer dig en Datter, mig en Brud.

Fru Sigrîd ganger tankesuld i Sind,
 De tunge Fied ved Stierneglimt sig flytte.
 Saa triner hun i mørke Skoven ind
 Og aabner gamle Brunos lave Hytte.
 Der sidder han med Haanden under Kind,
 I Klæder som for Kulden kun beskytte;
 Med Bibelen i sine runkne Hænder,
 Den lille Lampe svagt i Matten brænder.

Hil være dig ærværdig gamle Mand!
 Din Dronning kommer hid ved Midnatstide.
 Ung Harald drage vil til fjerne Strand,
 Hans sande Skiæbne længes jeg at vide.
 Du læser Stiernerne! See der om han
 Skal smædeligt ynkværdigt Døden lide.
 Forjag hans Moders ængstelige Smerte,
 Da vil hun takke dig med lettet Hierte.

Nu Gubben reiser sig af lune Braa;
 Med blottet Hoved, foldetfromme Hænder,
 Han træder ud og stirrer i det Blaa,
 Hvis natligrøde Tegn hans Øie kiender.
 Sædvanligt, siger han, de Stierner staae;
 En Eeneste med selsom Ild kun brænder.
 Vær rolig for din Søn! Jeg seer at han
 Paa Havet dræbes ei, og ei paa Land.

Da funkler som en Stjerne fra det Høie,
 Ved Eremitens gode Trostens Ord,
 Af Glæden atter Dronning Sigrids Døie:
 Nu jeg min Søn til Havet fro betroer.
 Nu maa han gierne salten Bove ploie!
 Han dræbes ei paa Hav og ei paa Jord.
 Han sidde skal paa Tingets høie Steen,
 Naar Graven længst har smuldet mine Been.

Det røde Silkeflag fra Masten kneiser,
 Den gyldne Drage hvidsler under Ø.
 Nu høit i Raa det hvide Seil man heiser,
 Den stolte Byrde vugger paa sin S.
 Ung Harald ganger, Aftenen før han reiser,
 I Lunden ud, hvor først han saae sin Mø.
 Alt tykkes ham saa seent, han ønsker: Gid
 Jeg havde Vinger, for at flyve did!

I Tornebussen hvidsler Mattens Binde,
 Da lyde fierne, svage Hundeglam.
 De blege Lygtemænd i Mosen svinde,
 Men Snogen nærmer sig saa mild og tam.
 Og hurtig træder frem en gammel Qvinde,
 Paa Ryggen bærer hun en Fiæderham;
 Mildt smiler hun med runke, gustne Kinder.
 Hun lægger Hammen ved hans Fod og svinder.

Ung Harald undres, men dog ei han hæver;
 Kun sælsomt higer Hjertet, høit det slaaer.
 Den store Fiæderham fra Jord han hæver.
 Af brogetskionne Fiære den bestaaer.
 At klæde sig deri hans Ønske kræver;
 Den underlige Driwt han ei modstaaer.
 Han flyve kan, han hæver sig, dog længe
 Han svæver kun ad flade Dalens Enge.

Hvi tøver jeg? Hvad holder mig tilbage?
 Jeg er i Skotland inden Morgen gryer.
 Saa stiger han i Luften som en Drage,
 Og suser under Himlens høie Skyer.
 Hans Vinger over Havet Flugten tage.
 Bort svinde Skove, Lunde, Borge, Byer,
 Han ene seer sig under Himlen flyde.
 Dybt under ham de sorte Bølger bryde.

Da klapper det i Luften og han skæner
 Den gyselige Navn at nærme sig.
 Dens Øine flammer som to røde Luer:
 Ei Harald! Skal engang jeg finde dig?
 For første Gang ung Haralds Hjerte gruer,
 Den skionne Kæmpe blegner som et Liig.
 Af rædsom Angest svulmer høit hans Bryst,
 Dog hæver mandigt han sin hulde Nøst:

Jeg seer det hjælper ei mod Skæbnen stride;
 Jeg er dit Rov, Gud styrke mig i Nøden!
 Dog førend du mig grum vil sønderlide,
 Und mig en salig Stund i Morgenrøden!
 Minona er min Brud: lad mig nedglide
 Til hendes Buur og henrykt glemme Døden
 I Elskovs Favn. Da skal jeg sikkert komme
 Til dig igien, naar korte Frist er omme.

Fast holder Ravnens Kløer ham i det Høie,
 Den seer paa ham med rovbegierligt Mod:
 Skiondt gierne strax min Lyst jeg vilde føie,
 Skal jeg dog vise dig at jeg er god.
 Saa hug den ud ung Haralds høire Øie,
 Saa drak den Hælvten af hans Hjerteblood.
 Nu har jeg mærket dig, nu kan du vende
 Til Jorden ned, nu est du god at kiende.

Ung Harald synker langsomt ned i Baaren,
 Fra Skyen i den blomstrende Natur.
 Han hviler hisset sig paa Dødningbaaren,
 Som staaer ved Kirkens høie røde Muur.
 Tung er hans Gang, han er til Døden faaren,
 Dog raver han til hendes Jomfrubuur.
 Han skielver bleg ved Døren, thi hans Mod
 Har Trolden druffet med hans Hjerteblood.

Minona kom, før Haralds Hierte brister!
 Endnu det banker blødende for dig.
 Paa Jorden du din elskte Harald mister,
 Du seer ham atter udi Himmerig.
 Minona kom, o kom, mit Hierte brister;
 Lad mig dog eengang først omfavne dig!
 Saa synger han med Elskovs sidste Lyst,
 Mens Døden raller i hans Heltebryst.

Da kommer hun. O Naade fra det Høie!
 Min Haralds blege Gienfærd for mig staaer.
 Der rinder Blod og Taarer af hans Øie,
 Rødt klæbe sig de lange gule Haar! —
 Minona, kom! betragt mig ganske nøie.
 Jeg er et Gienfærd ei, mit Hierte slaaer
 Med Krampetræk af Elskov og af Smerte.
 Læg varm din Haand paa Haralds kolde Hierte.

Da standse brat Minonas Taarer stride,
 Da falmer hendes Purpurlæbe blaa,
 Da vorde Kindens røde Roser hvide,
 Men Isens sorte Navnelokker graae.
 Alt hvad han leed og hvad han meer skal lide,
 Fortæller han, mens Favn mod Favn de staae.
 For sidste Gang i Elskovs høie Lyst
 De smelte sammen, klynget Bryst mod Bryst.

Lev vel, Minona! Nu jeg frygter ikke,
 Høit aabner Faderen sit Himmerig.
 Giv mig et Kys, og smil med dine Blikke!
 Forglem at Harald var ulykkelig!
 Da skal jeg Dødens Kalk frimodig drikke.
 Lev vel, min Elskte! Himlen signe dig!
 Saa favned bleg han sidstegang sin Mø,
 Og svang sig høit hen over salten Sø.

Høit hendes Øie stirrer — han er svunden!
 Hun staaer tilbage paa den kolde Muld.
 Da blusser hun, da synker hun i Lunden,
 Da beder hun til Himlen andagtsfuld:
 Du, som ved Daaben er med mig forbunden,
 Du, som paa Jorden var saa god og huld,
 Du, som lod Petrus gaae paa Havets Vølge,
 Lad mig i Luften høit min Harald følge!

Da vifter Bussen let i Morgenvinde,
 Da lyder Nattergalens fjerne Sang,
 Da rødmer Solen klar fra Fjeldets Tinde,
 Da dufter Blomsten fra den grønne Bang.
 Og hurtig triner frem en ung Hyrdinde,
 Paa Armen bærer hun en Fiæderham.
 Sørgmodigt smiler Alfens Rosenkinder,
 Hun lægger den paa Græsset og forsvinder.

Og flux Minona sig i Hammen klæder,
 Høit svinger hun sig med behiertet Aand.
 Ei længer hendes Øie modløst græder,
 Hun slagter hen i fældne Klædebånd.
 De Fugle, som hun seer paa høie Steder,
 Dem dræber hun med Særen i sin Haand.
 Med Kæmpkraft hun sine Vinger slaaer;
 Dog end den vilde Ravn hun ikke naaer.

Da hører hun i lave Luft det klynker;
 Hun lytter til med rovbegierligt Mod?
 Med Ørnens Flugt hun ned mod Stranden synker —
 Den er besprængt med Haralds Hjerteblod!
 Hun blusser med et Smil, ei hun sig ynker.
 Hans høire Haand hun skuer ved sin Fod.
 Det Eneste som Ravnens lod tilbage:
 Hans Trostabsbandt i salig Elskovs Dage.

Hun giemmer Haanden paa sit blotte Bryst,
 Saa rædsomt hendes blege Læber lee.
 Hver Fugl, hun møder i sin vilde Lyst,
 Den klipper hendes skarpe Sæx i tre.
 Da hæver Ravnens sig til sidste Dyst —
 Hun klipper, som hun klipped ind i Sne.
 Den lodne Krop maa søge dybt sin Grav
 Paa tusind Steder i det vildne Hav.

Den sorte Bølge bruser ikke længer,
Den fylder maanbestraalt paa runde Stene.
Sørgmodigt Strandens Piil med Lovet hænger,
Det hvidsler underligt i Lundens Grene.
I Nattens Blaa sig Stiernene mat fremtrænger,
En solklar Sky ved Maanen flyder ene:
Det er Minona døende, som svæver,
Hun synker ei, hun sig mod Himlen hæver!

Harpe spilleren ved Posthuset.

Her sidde jeg vil og Harpen slaae,
 Og synge for Folket en Sang.
 Hid stimle til baade Stor' og Smaae,
 Ved mit Spil vorder let deres Gang.
 Jeg trøster det sunkne Mod,
 Og jubler glad med det lystige Blod;
 Jeg skildrer Skiæbnen saa tung,
 Og hylder Naturen saa ung.

Saa sang for Grækerne Gubben Homer,
 Saa Skialden i Drotternes Hal.
 I Syden end ofte man Sangeren seer
 For Folket i Flokketal.
 De standse, de glemme der Gang:
 Hvad Ariost og hvad Tasso sang,
 Det rører Nutiden igien,
 Og Sangeren blier dem en Ven.

Og mens han synger med hævet Røst,
 Da yder ham hver sin Skiærv.
 En Skiærv for at fylde det tomme Bryst,
 Det er et ærligt Erhverv.
 Ei Pigen da videre gaaer,
 Og Drengen med Botten paa Hovdet staaer,
 Sig Borgeren stytter til Stof,
 Taus lytter den hele Flok.

Men sig du mig nu, du liden Smaadrenge!
 Hvad dette vel er for et Huus,
 Hvortil de Menneffens Børn i Flæng
 Hentumle, som i en Ruus?
 Det Huus er os hellig til Gavn;
 Herhid komme Breve fra fierneste Havn,
 Fra Syd, Øst, Vest og fra Nord,
 Fra den hele beskrivende Jord.

En smuk Indretning i Sandhed sig.
 Selv Grækeren kiendte den ei.
 Før skiltes man ad ved evindelig Krig,
 Og ved den besværligste Wei.
 Og Duen med vingede Brev
 Tit bragte feil, hvad dens Eier skrev.
 Ha ret en fortræffelig Hal,
 Her Harpen lyde dem skal.

Her stimles ei hid i dødsige No,
 Forventning fylder hvert Bryst.
 Jeg synger Glæden, for den som blev fro,
 Jeg synger den Sorgende Trøst.
 Og Haab for den Arme, som leed,
 For heftige Stræber Taalmodighed.
 Jeg følger min vanlige Skif,
 Og læser i Menneskets Blik.

Hist kommer en Flok, den skynder sig hid,
 Skændt kold, med urolige Smil;
 Ei Panden er aaben, ei Minen er blid.
 Deres Bæsen er Snildhed og Jil.
 De strax i Brevene see,
 Og Nogle skule, mens Andre lee.
 De skynde sig bort igien.
 O det var nok Handelsmænd!

Men Den som loe vil jeg vende mig til,
 Thi Lykken gjør aaben og blød:
 Du Rige, hør min Sang, om du vil,
 Og giv mig saa lidet til Brød.
 "Gak bort, du Fattigdoms Tost!
 Hvi sidder du der i Veien for Folk?
 Hvad nytter dit Klimpreri?
 Hyt dig for vort Politie!"

Da harmedes Gubben: Du nyttige Drog!
 Den Aand, som dit Guld tynger ned,
 Den hæver jeg atter til Gud. Men dog,
 Hvor kan jeg paa dig blive vred?
 Gaf hen, med Bises Foragt,
 Med Fattiges Taarer, med Usles Agt.
 Og kald dig saa mellem dem
 I Ståten en gavnende Lem!

Og længe han ventede, og længe han sad
 Taalmodig paa iskolde Steen.
 Og længe han spillede, og længe han quod,
 Med en Siæl uskyldig og reen.
 Saa hørte hans Harpeklang,
 Og ingen belønnet hans herlige Sang.
 De Fattige bøde ham dog,
 Men af disse han intet tog.

Alt nærmer sig Natten kold og raad,
 Jeg er fremmed her og forladt.
 Til at leie mig ind har jeg ikke Raad,
 Jeg maa gaae paa Gaden i Nat.
 Mine Fingre stivnes af Kuld.
 At hvi forenes ei Aand med Guld?
 Til at spille nu er det for koldt!
 (Til at tigge var Gubben for stolt).

Og færre vorde de Menneſker her.
 Men tys! jeg hører et Suk.
 En brændende Yngling ſkuer jeg der,
 Han er begeiſtret og ſmuk.
 Med Brev i ſkiølvende Haand,
 Han ſtirrer til Himlen med henrykt Aand.
 O han ſkal høre min Sang,
 Og lønne min Harpeklang.

Du ſneehvide Gubbe, du ſmelter mit Bryſt,
 Saa ganſke ſtemt for dit Qvad.
 Det bæver af Kiærligheds ſøde Lyſt!
 Om Elinas Hierte jeg bad.
 Hun ſkriver mig til, ſee her:
 Min Ludvig jeg har dig evig kiær!
 O ſyng ved Strængenes Lyd
 En Sang om Kiærligheds Fryd.

Og Gubben ſang og en venlig Ild
 I hans blege Kinder opjog;
 Han mindede ſin Ungdoms Lyſt, og mild
 Henreven han Harpen ſlog.
 Og Ynglingen kaſtede en Pung
 I hans Skiod af Guldet hin røde ſaa tung.
 Han ſmilte med taarefuldt Blik,
 Han omfavned Gubben og gif.

Da raabte den Gamle: Min Tro er stor,
End er ei Haabet forbi;
Thi Kiærligheds Magt er til paa Jord,
Og den skal Jorden befrie;
Forjage Smaahedens Dunst,
Og aabne Hiertet for hellig Kunst.
Og Skialden skal paa sin Wei
Forhaanes af Høkeren ei.

Rosmer Havmand.

Konning Uller er sig i Hu saa mod,
 Mens langsomt Maanen gaaer op i Blod.
 Hans Harpe lyder i Lunden:
 Elina min Brud er forsvunden!

Min Ro er borte, fortærende vild
 I Hjertet stormer kun Længsels Ild.
 Jeg vil tumle, som Blodet i Barmen,
 Giennem Skummet paa Bølgekarmen.

De reise paa Dækket den gyldne Mast:
 Nu ville vi alle staae Last og Vraft.
 Kun Havets fraadende Bølge
 Kan Hjertesorgen fordølge.

Af Ungersvendene Snekken er fuld,
 I Binden vifter dem Haarets Guld;
 Men Dødninger ligne den Skare,
 Paa skumleste Nagelfare.

De Ungersvende saa gierne ville døe,
 Thi hver har mistet sin Fæstemø:
 Hun drukned paa kantrede Snekke,
 Hendes Liig nu Boverne dække.

De Svende styre mod Klippen med Lyst:
 Lad Stenen nu knuse Plankernes Bryst!
 I Havet Mandskabet synker,
 Men ingen af Heltene klynker.

Med senefuld Arm de Bølgen slaae,
 Og svinge forinden de plat forgaae:
 Nu Karle, vi sidstegang svømme!
 Saa svandt de livsalige Drømme!

Skion Freia nægted os Glæden i Liv;
 Saa stieg da du, giennem salten Siv,
 Fru Nan, tanghaarede Qvinde!
 Lad os dybt vore Kærester finde.

Saa raabe de vilbt i vilden Sky,
 Mellem Steen og Klipper og Bølgegy.
 Nu synke de trodsige Svende,
 Og Svanesangen har Ende.

Men Uller var sig en kristen Mand,
 Han bad ved Korset paa Skibets Rand:
 Elina mig tag til din Himmel!
 Og sank i Bølgernes Brimmel.

Giennem dybe, klare Blaa
 Synker Uller ned paa Sandet.
 Nattens blanke Stierne smaa
 Kan han se gennem Vandet.
 Paa en Eng af Blomster fuld
 Sidder han, paa grønne Tue.
 Bølgen hæver sig saa huld,
 Som en solvblaa Himmelbue.
 Men et selsomt Trylleflor
 Ruger om den Afgrunds Steen;
 Dækker Himmel, Havn og Jord,
 Alting, kun ei ham allene.
 I den milde Sommerdag
 Staaer Naturen klar og rolig.
 Hift et guldudhamret Tag
 Hvælver om en stille Volig.
 Uller hurtig gaaer derind,
 Milde Toner kan han høre.

Rosen livnes paa hans Kind,
Sangen er bekiendt hans Øre.
Døren svævende gaaer op.
Med livsalig Alfemine,
Som en svulmet Rosenknop,
Stander for hans Blik Eline.
Taus hun synker til hans Bryst,
Taus henile de i Dalen;
Deres Hjerters høie Lyst
Tolkes kun af Nattergalen.
Ved den flyggesfulde Hæk,
Som bortviser hede Straaler,
Satte de sig ved en Bæk,
Mellem duftende Violer.
Om den Skionnes Marmorarm
Slutter fine Silkesømme,
I den fulde Svanebarm
Ruller Jssens gyldne Strømme.
Med den friske Rosenmund
Hun sin Skæbne ham fortæller.
Taus tilhører stille Lund,
Almen lyttende sig hælder.

En Sommeraften, klar og huld,
 Da sad jeg ved den svale Strand.
 I Silke vandt jeg pruden Guld,
 Sint kruste sig det stille Vand.

Da dreied i det Sølvcrblaa
 Eig Søen pludselig saa rund.
 Vidt bredte sig de Kredse smaae,
 Det visted stærkt fra Strand og Lund.

Da skildte Vandet sig til Bund,
 Som fordums Tid det røde Hav;
 En Kæmpe fra den mørke Grund
 Steg langsomt af sin vaade Grav.

Da hvined Stormen barsk og vild,
 Da fortred Himlens Hvælving brat,
 Kun Stierne blinkend med sin Ild,
 Nedsunkled i den sorte Nat.

Jeg skued ham, den fæle Mand,
 Et Øie kun i Vandet stod;
 Han nærmed sig paa hviden Sand,
 Hans Øie var saa rødt som Blod.

En skællt Arm han om mig svang,
 Saa sprang han ned i salten Sø.
 Læt luktet høie Bølgegang,
 Jeg troede sikkerlig at døe.

Da, Elskte! blandte sig for dig
 Min Taare med det salte Hav:
 "Gud Fader udi Himmerig
 Lovpriset vær, du tog, du gav!"

Den stærke Havmand som et Lyn
 Stak ned i Dybet paa en Hval.
 Jeg studsed ved det sjeldne Syn,
 Han bragte mig til denne Sal.

Et Aar jeg er paa Havsens Bund,
 Og Kosmer trykker mig hver Nat
 Et isnet Kys paa kolde Mund,
 Og spørger: Har du mig forladt?

Da viser han sig ei som Trolde,
 Men som en ung og fager Mand.
 Dog blier Elina stedse kold,
 Thi han er falsk, som Skum paa Vand.

Og skøndt han synes huld og prud,
Jeg veed: en Kæmpe græsfelig
Har meiet sig saa deiligt ud,
Blot for at kunne daare mig.

Og skøndt han smiler venlig mild,
Jeg svarer stolt ham altid: Nei.
Da sukker sig hans Pies Ild,
Han sukker dybt og gaaer sin Wei.

Da hører jeg ham Harpen slaae.
Snart lyder det som Kildevæld,
Snart som naar dybe Elve gaae
Om Natten i det hule Fjeld.

Kong Uller smiler glad,
Af Fryd Elina skielver.
Da skilles Havet ad,
Som sig i Luften hvælver.

En Sky saa sort og stor
Bandsbuen giennembrød.
Sin Arm Elina snoer
Om Uller i sin Nød.

See Skyen vælter frem.
Fly, Elste! vær ei seen;
Thi kommer Rosmer hjem,
Han steger dig paa Teen.

Nu er han gram i Hu,
Nu er min Veiler vred.
Uhyret see vi nu,
I al sin Hæslighed.

Fra Græsset Uller sprang,
Han paa sin Glavind slog:
Det er ei førstegang,
At jeg en Kæmpe vog.

At var din Arm en Storm,
Og var dit Sværd et Fjeld,
Den høie Rosmer Kong
Du slogst dog ei ihjel.

Ved fion Elinas Ord
 Kong Uller undres saare.
 En Stræk ham giennemfoer,
 Ved hendes bange Taare.

Nei, nei du skal ei døe!
 Kom, jeg dig siule maa.
 Den bange Fæstems
 Ham giemmer i en Braa.

Da solumer Hjertet ham,
 Sin Harm han ei kan dæmpe,
 Han siger: Det er Skam,
 At vige for en Kæmpe!

Nu kommer Rosmer ind.
 Hans Fodtrin ryster Jord;
 Hans Vandedræt er Wind,
 En Torden er hans Ord.

En Kratkov er hans Stiæg,
 Hans Skjold et Klippelag,
 Hans Kølle som en Fæg,
 Hans Hielm et gammelt Brag.

Da tier Uller stil,
Hans Kinder blier saa hvide;
Han lytter sagte til,
Ham lyfter ei at stride.

Hvo monne til dig komme,
Mens jeg var høit paa Strand?
Jeg lugter paa min Tomme,
Her er en christen Mand.

Der fløi en Fugl herind,
Med Dødmands Been i Munde.
Jeg smed det ud igien,
Det snarest jeg kunde.

Hun klapper ham saa snild,
Hun sætter Mad paa Bord,
Den Havmand vorder mild
Bed skion Elinas Ord.

Hun synger ham en Sang:
Hun reder af hans Haar
Det fæle Gruus og Tang,
Hun det i Lokker slaer.

Da bliver Kosmer fro,
 Da det er jævnt og glat.
 Saa lysteligt han loe,
 At Muren revned brat.

Du kom mig før ei nær
 Da jeg var kiælen Mand;
 Som Trold er jeg dig kiær;
 Det viser din Forstand.

Og hør nu Kosmer kiære!
 Og nægt mig ei min Bøn;
 Du ikke grumt fortære
 Min Moders ældste Søn.

Ham Havet drev herved,
 Han sidder i en Braa.
 Han er i Nød bestæd,
 Han tør ei for dig staac.

Elina du ei græde!
 Er Kosmer da saa slem?
 Jeg skal ham ikke æde.
 Lad ham kun komme frem.

Da fatter Ullev rød,
 Han triner af sit Læ.
 Han staaer ved Rosmers Fod,
 Han sætter ham paa Knæ.

Er du Elinas Broder?
 Da mig velkommen vær!
 Er du af samme Moder?
 Da est du Rosmer kjær!

Vær freidig kun i Sind!
 Est du den ældste Søn?
 Han klapper ham paa Kind;
 Den vorder gul og grøn.

Han sætter ham paa Kæppe.
 Min Haand er nu for stor,
 Til venligen at klappe
 Saa spædt et lille Noer.

Da blusfed Ullev rød,
 Han drog sit Sværd i Harm.
 Nu skal du faae din Død!
 Det foer i Rosmers Barm.

Han rører ei en Mine,
Han sidder ganske tryg:
Lut Vinduet, Eline!
Nu stat der mig en Myg.

Derpaa hun følger ham
Blegskælvende til Senge.
Det er en sølvklar Dam
Imellem Blomsterenge.

Ned i sin vaade Bugge
Han styrter ned med Larm.
De Elskte see ham dukke,
Og ile Barm til Barm.

Et Aar forgaaer paa Havets Bunde,
Med Elskovs Lyst,
I altidgrønne Myrtelunde,
Sødt Bryst ved Bryst.

Da sukker Uller tit af Længsel
 Ved Naens Bred:
 At hvad er i et evigt Fængsel
 Selv Kiærlighed?

Den vaade Muur, vel hundred Favne,
 Bortfierner dem
 Fra hver en Fryd, de tungt maac savne,
 Fra elste Hiem.

O Gud, som skienkte mig min Pige,
 Saa huld igien,
 Skienk mig mit stolte Kongerige,
 Skienk mig min Ven!

Lad ikke her vort Liv hendaane,
 Bag Dæmringstær.
 Du røde Sol, du hvide Maane,
 At var I her!

Elina ganger snild at stande
 For Rosmer ind:
 Stærkt higer op til hine Lande
 Min Broders Sind.

Sin Længsel kan han ei fordølge.
Du stærke Mand,
Bring ham igiennem Havets Bølge,
Paa tørre Sand!

Giv ham en jernbeslagen Kiste,
Kun fyldt med Guld.
For al den Godhed du ham viste,
Jeg blier dig huld.

Ha dersom du mig huld vil blive,
Beständig huld,
Jeg gierne vil din Broder give
Frihed og Guld.

Elina med saa megen Liste
Tog Guldet ud;
Saa lagde hun sig selv i Kiste,
Den skionne Brud.

Hoi Kosmer farer alt med Lempe,
Han er saa tryg,
Han løfter op den unge Kæmpe
Paa bredden Ryg.

Den tunge Kiste let han tager
 I stærken Mund;
 Derpaa han med sin Byrde drager
 Fra Havsens Bund.

Nu har jeg bragt dig op paa Landet,
 Til Solen rød;
 Nævn aldrig hvad du saae i Vandet!
 Det blev din Død.

Saa sprang han atter ud i Havet.
 Det stod i Sky.
 Af Volgerne han blev begravet,
 I Morgengry.

Men da han ikke fandt Eline,
 Da blev han bleg,
 Da mærked Rummer hver en Mine,
 Og høit han skreg.

Dybt hørtes han i Havet larme
 Med Arm og Been.
 Til sidst han blev af Qual og Harme
 Til Flintesteen.

Lumsk dukker nu hans haarde Pande.
Nu er hans Lyst
At lade Havets Snekker strande,
Smud sit Bryst.

De Elste ile froe til Lunden.
Bag Bøgen hvalt
De sætte sig. En Drøm, forsvunden,
Dem tykkes Alt.

Uffe hin Spage.

Bermund gammel var og graa,
 Træt af mange svære Krige
 Hiemme sad han i sit Rige,
 Blind, med Purpurkaaben paa.
 Skialden monne Harpen slaae;
 Naar han sang om svundne Dage,
 Kom Erindringen tilbage,
 Og den Blindes Øie saae.

Saxers Konning, stolt af Sind,
 Listig for min Magt mon sørge,
 Sendte Bud, lod Bermund spørge:
 Kan Den herske, som er blind?
 En Herold i Salen ind
 Traadte frem for Kongens Throne,
 Hvor han sad med Spir og Krone,
 Men med Haanden under Kind.

Fred med gamle Dannerdrot!
 Hid til dig mig Sverting sender.
 Uden Sværd ved dine Lænder
 Læs du sidder paa dit Slot.
 Mon det er for Riget godt,
 At en kraftløs Olding bukker
 Under Kronens Bægt, og sukker?
 Gjør da Navnet Kongen blot?

Det er nu min Herres Bøn,
 At du flux ham Thronen rømmer;
 Som det sig en Olding sømmer,
 Lever hen din Tid i Løn;
 Eller at din egen Søn
 Mod min Herres Søn uddrager;
 Hvo da Seierstrandsen tager,
 Tager ogsaa Kronen skion.

Uffe, saa var Sønnens Navn,
 Giorde Bermund tit bedrøvet;
 Målet var ham plad berøvet.
 Tunge, smertelige Savn!
 Mørk med Arm med Arm i Favn
 Hjemme sad han, ei sig rørte;
 Stærk han var, men aldrig førte
 Sværdet end til Landets Gavn.

Kongen ud i Taarer brast:
 Maa jeg Sligt mig lade sige?
 Ha i fordums Kamp og Krige
 Slog jeg drabelig og fast.
 Hvi er svundet nu med Hast
 Livets Kraft som Dagens Straale?
 Magtesløs jeg svag maa taale
 Mine Fienders Overlast.

Fuldvel snilde Sverting veed
 At mig mine Kræfter skuffe.
 Thi min Søn er stum, og Uffe
 Blier min Ulyksalighed.
 Odin seer fra Hlidskialf ned!
 Selv jeg vil i Marken møde.
 Den som Niding er, skal bløde.
 Bring din Husbond den Beskeed!

Herre! lod Heroldens Svar,
 Sømmer det sig Svertings Bælde,
 Svage blinde Gubber fælde?
 Slig en Seir var vundet snar.
 Send den Arving, som du har.
 Lad ham ud i Kampen drage,
 Lad ham efter Sværdet tage,
 Før han efter Spiret taer.

Alle Kongens gode Mænd,
 Støtted til de brede Sværde,
 Monne moxen sig forfærde,
 Stirred taus paa Sønnen hen.
 Odin før var Landets Ven,
 Bærned kraftig om vor Ære,
 Skal nu denne Skifting være
 Morderen, som quæler den?

Som da Blikket, halv i Løn,
 Med Fortrydelse, med Lebe,
 Med Forbittrelse, med Brede,
 Vendte sig mod Kongens Søn;
 Foer en Rosenfarve skion
 I hans Ansigt op, og malte
 Rinden rød, og Læben talte
 Førstegang, ved Folkets Bøn:

Sikkert Sværding skal fortryde,
 Den Foragt han viser mig.
 Sandelig jeg siger dig,
 Ei min Stang skal Sønnen bryde.
 Men vil han mit Hjerte fryde,
 Lad ham end til dette Bærk
 Bringe med en Kæmpe stærk.
 Begges Hjerteblod skal flyde.

Høist forbausset ingen Mand
Kunde sin Forundring hemme,
Da de hørte Uffes Stemme.
Tale var han nu istand!
Før fra første Ungdom han
Mægted ei et Ord at sige,
Nu, nu talte han tillige
Riækt og fagert for sit Land.

Saxeren i Skiegget loe,
Spotted Ungerfvendens Tale;
Men i alle Kongens Sale
Blev man lystelig og froe.
Stride vil han Een mod To!
Han, hver ærlig Kæmpes Kummer,
Han er vaagnet af sin Slummer,
Skaffer Kongens Arne No.

Bort fra Dannerkongens Hal
Gik Herolden med sit Følge.
Kongen selv ei kunde dølge
Glæden midt i Glædens Giald.
Du, som led dit tappre Kald,
Du, som ender Bermunds Qvide,
Du, som Een mod To vil stride,
Dig besynge skal min Skiald!

Min ulykkelige Søn,
 Stum af Fødsel, svag af Evne,
 Som sin Fader ei kan hævne,
 Leve skal sin Tid i Løn.
 Du bønhoerte Svertings Bøn,
 Du skal arve Bermunds Throne,
 Bære denne gyldne Krone,
 Denne Purpurkaabe skion.

Da i bræmmet Gyldenmor,
 Kongen saadan tale hørtes,
 Hver en Kæmpes Hierte rørtes;
 At den blinde Gubbe troer,
 At ei sligt i Sønnen boer,
 At det er en Andens Stemme;
 Lad os Fadersmerten hemme,
 Flux ved glade Trøstensord.

Det er Eders egen Ret,
 Herre! lod i Kongens Sale;
 Han er viis og han kan tale,
 Han har Vren ei forgiæt.
 Han sin Fader skaffer Ret.
 Det var ham, som Ordet sagde.
 Ilden, det i Diet bragde,
 Vidner han vil holde det.

Dannerkongens Taare vandt;
 Knæet vakled, Læben hæved,
 Did han sine Hænder hæved:
 At! I fare vel med Tant?
 Men hvo sig ei grum forbandt
 Med min Fiende, den ei nøle;
 Bring ham hid, at jeg kan føle,
 Om I ogsaa tale sandt.

Da nu Sønnen rolig stod,
 Stor og stærk og før af Lemmer,
 Og iblandt de andre Stemmer
 Høit sin Stemme klinge lod;
 Kaved ned til Thronens Fod
 Gamle Drot, sin Haand han lagde
 Paa hans Skulder, græd og sagde:
 Ja det er mit Kød og Blod!

Siig mig, frit og uden Blu,
 Hvi fra dine Barndoms Dage,
 Glædeløs og stum for Klage,
 Her saa stille vandred du?
 Stod, min Søn, ei da din Hu
 Til den tause No at bryde?
 Til din Røst at lade lyde
 Med Naturens Røst, før nu?

Fader! — hørtes Sønnens Svar —
 Sielden ei min Tunges Lænker
 Dine Fienders Raad og Rænker
 Pludselig opdaget har.
 Mens i Kraft du Kronen bar,
 Var min Røst til liden Nytte;
 Nu først kan den understøtte
 Haanden, som til Bærge taer.

Bringer hid, I raske Helte!
 Flur et Harnisk og et Skjold;
 Samt en Glavind, stærk og bold,
 Vinder hurtig ved mit Belte.
 Navnen skal ei længe svelte,
 Kommer Sverting for min Arm;
 Han skal føle Uffes Harm,
 I sit Blod han sig skal velte.

Dernæst du endnu mig sig,
 Vedblev Gubben i sin Tale,
 Hvi du i de høie Sale,
 Uforsøgt i Kamp og Krige,
 Uffed To fra Sarens Rige?
 Hvis nu Vegges Blod ei flød?
 Ak, min Søn, det bliver min Død,
 Hvis du maa for Magten vige.

Hertil svared Uffe saa:
 Jeg den Skiændsel vil aftvette,
 Som os Biggo før og Kette
 Ubefindigt førte paa;
 Da de mon Arisle staae,
 To mod Een, mod Kæmpetro.
 Uffe strider Een mod To,
 Saa skal Nyttet glemt forgaae.

Ind i Kongens Hal i Hast
 Man en prægtig Brynie bragde,
 Ham den over Brystet lagde,
 Snørte den til Skuldren fast.
 Ringen sprang og Pladen brast!
 Thi den brede Barm, i Trængsel,
 Leed ei dette snevre Fængsel,
 Den uvante Baabenlast.

Nu en Brynie gjort af ny,
 Støbt af Jern, man om ham spændte.
 Men da Uffe Kroppen vendte
 Bred han sønder den, som Bly.
 Kongen hørte dette Gny.
 Da ham Sagen kom for Øre,
 Lod han den af Salen føre,
 Lod sin Søn en Anden flye.

Dog da den nu ogsaa snart
 Revned over bredden Skulder;
 Da hver Pandserring med Bulder
 Brast, og intet Vaand blev spart;
 Da det plat var aabenbart,
 Han ei Vaaben kunde føre,
 Hvis han skulde Kroppen røre;
 Herlig, men af Kæmpeart;

Da blev Kongen heel bedrøvet,
 Kaldte paa sin Kammerfvend,
 Sagde: Gak til Skabet hen!
 Hent mit Harnisk, ufortøvet;
 Og min Hielm med Egelsøvet,
 Og mit lange stærke Skiold,
 Til den Ungersfvend saa bold.
 Brøster det — er alt berøvet!

Og den stolte Kæmpe gif,
 Aabned jernbestagne Kiste;
 Og en Rustning skion sig viste
 For det videlystne Blik.
 Stærke Søm sad Prik ved Prik,
 Lyste fra de gyldne Plader;
 Tykke Skæl saa tæt i Rader
 Glandsen blank af Sølvet fik.

Hvælvet var den over Barm.
 Afthor i Guldet lued,
 Vister han til Jorden skued,
 Høit fra Himlen, paa sin Karm.
 Med sin Hammer i sin Arm,
 Med sit dobbeltsnoete Belte,
 Winkte han de vrede Helte
 Flux til Kampens stolte Larm.

Bagtil var den reen og blank.
 Ikke mindste Rift og Skramme
 Giorde Vermunds Daad tilskamme.
 Smal den ned i Midien sank.
 Til en Kæmpe før og rank
 Var den giort; ved stærke Lænder
 Funkled steenbesatte Spænder;
 Til en Herre fri og frank.

Hielmen gylden, tung og lukt,
 Var ei Dannished berøvet;
 Ovenfor i Egeløvet
 Ydun vandt sin skionne Frugt,
 Der saa kraftigt og saa smukt
 Boxer hist i Afers Have,
 Høi Udødeligheds Gave,
 Lige sød af Smag og Lugt.

Skjoldet, hvælveth, langt og stort,
 Tungt, selv for en Kæmpe tapper,
 Var med stærke Kobberknapper
 Rundt besat, og kunstig giort.
 Endnu aldrig giennemført
 Var det Sværdets Slag en Tsile;
 Indenfor den stærke Bøile
 Blødt med Zobelkind for't.

Blev nu disse Vaaben bragt
 Frem for Dagens lyse Flammer,
 Efterat i mørken Kammer
 Mangt et Aar de havde lagt.
 Uffe tog den gyldne Pragt,
 Og Enhver, som var tilstæde,
 Halv med Frygt og halv med Glæde,
 Gav paa Heltens Gierning Agt.

Og med Glæde da de saae:
 Sølvhoserne saa hvide
 Sadde rummeligt og siide.
 Dernæst tog han Hielmen paa.
 Op han Nættet monne slaae:
 Og de gule Lokker rullede
 Rigt og deiligt ned fra Guldet.
 Det var skiant at see derpaa.

Men da nu sit Pandser blankt
 Fast han om sig vilde spørnde,
 Da han prøved sig at vende,
 Mærkte han — det var for trangt!
 Heller ikke noksom langt;
 Og i det han sig mon vride,
 Brast det i den ene Side,
 Mandedrættet drog han ang.

Kongen hørte Pladen briste,
 Luften blev med Klage blandet.
 Ingen Bedre var i Landet,
 Denne Prøve var den sidste.
 Da nu Ingen længer vidste
 Mindste Raad, da svared Uffe:
 Frygten skal mig ikke skuffe,
 Lykken bør man altid friste.

Kalder hurtig fra sin Esse
 Hid den sorte Smed i Hast,
 At han med sin Hammers Last
 Brynien mig kan sammenpresse.
 Nogle Som saa lad ham hvæsse,
 Rundt dem her om Kløften slaac.
 Da vil jeg i Kampen gaae.
 Lette Baaben ei belæsse.

See da treen, med hurtig Gang,
 Efter Sønnens kloge Tale,
 Flux en Smed i Kongens Sale,
 Med sin Hammer og sin Tang.
 Jernet imod Guldet klang;
 Og den høie Hvælvings Brag
 Gientog lybt hvert Hammerslag,
 Mens han Brynien sammentvang.

Da den nu med megen Nøie
 Halv igien var bragt istand,
 Sagde Kongens Søn: En Mand
 Alt ei regne maa saa nøie.
 Over Skaden jeg kan høie
 Med Forsigtighed mit Skjold.
 Giv et Sværd nu i min Bold,
 At min Fiende det maa døie.

Mangen herlig Glavind nu
 Bragtes ind, med fleben Klinge;
 Men naar han den vilde svinge,
 Sprang den i hans Haand itu.
 Dog ei Kongen følte Gru.
 Da han Sagen fik at vide,
 Drog han Sønnen til en Side,
 Talde der med freidig Hu:

Kiære Barn! for Sværdets Gavn
 Skal du ikke dig bedrøve.
 Flere maa du her ei prøve.
 Eet jeg eier, Skrey, ved Navn,
 Som i Jordens dybe Gavn
 Ligger langt fra Sol og Dag.
 Der jeg selv det glemte, svag,
 Da det var ei meer til Gavn.

Kostbar Klingen er og stor.
 Hift i hine fierne Bierge
 Gav mig det to floge Dværge,
 Smeddet under sorten Jord.
 End i ingen Kæmpes Giord
 Stikker Sligt; thi lod jeg skjule
 Det i Jordens dybe Hule.
 Blomster over Skatten groer.

Lod sig derpaa hemmelig
 Ud den gamle, blinde Gubbe
 Føre did, hvor tør en Stubbe
 Midt i Græsset hæved sig.
 Dette Træ er sat af mig,
 Sagde Kongen, da hans Fod
 Stødte mod den visne Rod.
 Her er Vaaben, Søn, for dig.

Tag kun hurtig nu din Spade!
 Grav saa med Forsigtighed,
 Til den klangfuld støder ned
 Mod den haarde Sværdeplade.
 Uffe giennem Jordens Glade
 Grov, paa gamle Faders Bøn.
 Barsom var den stærke Søn,
 For sit Baaben ei at skade.

Op fra Markens kolde Skid
 Skarpen Spade Jorden flytted.
 Uffe stirred, Kongen lytted?
 Endnu intet Baaben lod.
 Mere dybt at grave bød
 Oldingen; og see en rusten
 Glavind, udi Hialtet brusten
 Frem igiennem Muldet brød.

Kongen hæved glad sin Røst:
 Nu du Baaben har ihænde,
 Som du kan mod Fienden vende.
 Trykte Sønnen til sit Bryst.
 Ham var det kun liden Lyst
 Dette Sværd i Kamp at drage;
 Taug dog, for ei bort at jage
 Gubbens allersidste Trøst.

Men da han tillige saae
 At hin Glavind, løs af Ælde,
 Let i Kampens stærke Bælde
 Lod sin Tunge sønderlaae;
 Vilde han dog prøve paa
 Kraften, mod et Træ som ene
 Stod, og strakte sin Grene
 Grønt mod Himlens stille Blaa.

Men da Konningen fornam
 Hvad hans Søn forsøge vilde,
 Sagde han: Da var det ilde,
 Hvis min Skrep mig gjorde Skam.
 Fordum var den fielden tam.
 Ikke troer jeg dette Gjemme
 Mægtet har dens Kraft at hemme.
 Eggen er endnu ei lam.

Lad da fare sligt Forsøg,
 Skiebnen kun derved du frister.
 Thi hvis denne Glavind brister,
 Flyer mit sidste Haab som Røg.
 Som en rovbegierlig Høg
 Bist den styrter paa sit Bytte.
 Lad da sligt, som hverken nytte
 Kan, for Alvor eller Spøg.

Unglingen betænkfom stod,
 Med en Brynie kort og brusten,
 Med en Glavind løs og rusten
 Ud han skulde gyde Blod.
 Dog forsvandt ei Heltens Mod.
 Muntert sang den vevre Lærke;
 Hiem fra Marken gif den Stærke,
 Med sin Fader, Fod ved Fod.

Og en Hær blev sammenkaldet
 For at gaae mod Svertings Hær,
 Hen til Eibren, for der
 At bedømme Baabenskraldet.
 Piben lød og Luren gjaldeb,
 Standsed ved den brede Flod.
 Paa den anden Side stod
 Svertings Hælte, vis paa Faldet.

Men ret som et enkelt Frø,
 Der paa Heden er at skue,
 Voret til en eenlig Tue,
 Midt i Elven stod en Ø.
 Hverken Hustru eller Mø,
 Kæmper ene den betraade,
 Hvergang Sværdet skulde raade,
 Naar en Bersærk skulde døe.

Did til Holmen frodlig foer'
 Uffe, med sin gamle Fader,
 I de brustne Pandserplader
 Og med Sværdet i sin Giord.
 Saxerne ham Døden svoer.
 Begge, fra den anden Side,
 Mon' de ham imøde skride,
 Paa den elvomflygte Jord.

Bermund Ronge, gamle Mand,
 Var i Hiertet heel urolig:
 Ei med Baabnene fortrolig
 Er min Søn. Ak falder han!
 Sætter ved den bratte Strand
 Stolen, med sin Hynde blød.
 Mærker jeg min Uffes Død,
 Styrter jeg mig ned paa Stand.

Blev nu med et lystigt Mod
 Sværdet brat fra Hosten revet.
 Ind, hvor Kredsen vidt var skrevet,
 Kæmperne man træde lod.
 Ilden i den Gamles Blod
 Selv' den hvide Lok foryngte,
 Bildt den sig for Stormen slyngte
 Hen, som Elven ved hans Fod.

Uffe, rolig, stærk og bold,
 Traadte her saa trost og fro
 Mod de vrede Saxer to;
 Hver en Kæmpe, stærk og bold.
 Ind paa ham med megen Vold
 Styrtes de, mens Diet brændte.
 Da sin Skrep ei Uffe kiendte,
 Bødte han kun med sit Skjold.

Kongen hørte Fiendens Hug
 Hardt mod Sønnens Vaaben klinge,
 Som med Skjoldets haarde Ringe
 Skiermed sig, og med sit Buk.
 Vermund gav et ængstligt Suk.
 Længer ud til vilden Strand
 Trak sin Stol den gamle Mand,
 Løshed alt sin Krone smuk.

Men da Uffe mærkte snart,
 I det raske Kæmpeværk,
 Ved sit Slag, alt mere stærk,
 Sværdets gode Kraft og Art,
 Hug han drabelig og svart
 Brat den Ene let, som Sivet,
 Med sin Glavind giennem Livet,
 At han styrtes ned, med Fart.

Bermund, som var Kampen nær,
 Monne Mandefaldet høre,
 Sagde med et henvendt Øre:
 Der fornam jeg Skrep, mit Sværd!
 Sønnens hæderlige Færd
 Folkets Fryderaab udtrykte.
 Da sin Stol fra Bandet rykte
 Gubben, og sit Livet fik.

Frem med megen Vælde brød
 Svertings Søn nu, for at hevne
 Udi frygtelige Stevne
 Bennens pludselige Død.
 Sank da ned mod Hielmen rød
 Uffes Glavind ufortøvet.
 Brat paa Længden blev han fløvet,
 Styrtes i sit Blod, som flød.

Bermund, i sit Purpurklæde,
 Sagde, vendt mod Slaget hen:
 Der fornam jeg Skrep igien!
 Skal jeg smile, skal jeg græde?
 En Herold for Kongens Sæde
 Treen, og quod det muntre Vers:
 Een paa langs, og Een paa tvers!
 Da græd Gubben høit af Glæde

Dg en vældig Waabenlarm
Toned fra de Danske Leir.
Hiem de Danske drog med Seir,
Tvungen Saren gif i Harm.
Uffes Pande stor og varm,
Frietes nu fra Hielmens Glands,
Kiøstes med en Egekrands,
Raft ham af en Piges Arm.

Dg de Danske drog tilbage,
Skialders høie Harper lod.
Over Kong Atisles Død
Hørtes Ingen meer at klage.
Froe var Vermunds sidste Dage,
Uffe blev en Kampe stærk.
Altid sindigt var hans Vært;
Derfor kaldtes han den Spage.

Knud den Store.

Kong Knud sad stor og mægtig paa sin Throne;
En Herre, drabelig og stærk, som huld.
Den danske, brittiske, den norske Krone,
Var sammensmeltet i hans Krones Guld.
Høit i hans høie Sal klang Harpens Tone;
Thi Skialdens Barm var af hans Jdræt fuld.
I Kirken selv lod Hymner til hans Ære,
Thi kraftig han udbredte Jesu Lære.

Men Knud sad taus og tankefuld i Sind,
Ei blussed Læben, som hans Purpurklæde;
Sørgmodelig han støtted Haand til Kind,
Og ingen Deel han tog i Hoffets Glæde.
De svundne Dages Jdræt faldt ham ind,
Da monne bittre Taarer Øiet væde.
Ak, sukked han, min Gud! kan du forgiette
Min Synd, kan du mit Regnebret udlette?

Min Ungdom svandt i Stolthed og Foragt,
 Riæk frem jeg gif, men nu jeg modløs græder.
 For at forstærke denne stolte Magt
 Forbandt jeg mig med Eadrik, den Forræder.
 Den dierve Ulf i Kirken blev ombragt,
 Hans Blod uskyldigt Altertavlen væder.
 Ei blot med Sværdet, tit med mørke Rænker
 Jeg vandred frem. Nu det mit Hierte krænker!

Men oftest dog med Manddom og med Sværd
 Min raske Ungdom blot sit Værk begyndte;
 At vorde Danmarks gamle Krone værd,
 Det var den Tanke dog, som frem mig skyndte.
 Og derfor stormed jeg i Herrefærd,
 Og derfor Heltens Sysel, Kamp, jeg yndte.
 Da aabned sig mit Hierte for din Stemme.
 Ak hulde Jesus! kan du alt forglemme?

Som Kongen nu saaledes trøstløs sad,
 Med blege Kinder og med Graad i Øiet,
 Mens hen ad Bænken i den lange Rad
 Guldhornet gif og Hvermand var fornøiet,
 Da treen en Skiald for Kongen frem og quad:
 Min Herre! hvor er Den som du ophøiet?
 Du tvang det stolte Nords udstrakte Lande,
 Ustraffet Ingen tør dit Bud modstande."

Taalmodig, uden Harme, hørte Knud
 Paa denne daarlige, forvovne Tale.
 Hvad Skialden qvad, det raabtes snarligt ud
 Af hver en Ridder i de blanke Sale.
 Da blev den gyldne Stol, paa Kongens Bud,
 Bragt ned fra Borgen giennem grønne Dale,
 Til hyiden Strand, hvor stolt og langsomt Vandet
 Høit skylled sine Bølger op paa Landet.

Derpaa han lod, med steenbesatte Baand,
 Den tunge Glavind ved sit Belte spænde.
 Med Krone paa, med Scepter i sin Haand
 Man saae ham sine Fied mod Havet vende.
 Hvad Tanke nu bestelte Kongens Mand,
 Nysgierrig Hovmand ønskede gierne kiende;
 Men Kongen taug og vandred med sit Følge,
 I Purpurkaaben, mod den hvide Bølge.

Og satte sig saa i det gyldne Sæde,
 Blandt runde Stene paa det bløde Sand;
 Ei hvor bestandig Bølgens Top mon væde
 Det ramme Tang med sit skumklædte Vand;
 Ei heller der, hvor ei den kunde træde,
 Paa den for fierne, den for høie Strand,
 Men der hvor Pilen med sit Hoved hængte,
 Hvor nu og da kun Bølgen op sig slængte.

Der Kongen sad, og talde saa til Havet:
 Det Land, jeg sidder paa, tilhører mig;
 Med dig, o Sø! min Magt er jo begavet;
 Thi lyd din Herre, Du ei nærme dig!
 Din Bølge kræver jeg saaledes avet,
 At til min Fod den aldrig vover sig.
 Thi jeg behersker Nordens stolte Lande,
 Ustraffet Ingen tør mit Bud modstande.

Men som sædvanlig gik den stille Bølge,
 Sin vante Bei den end bestandig tog,
 Af sin Natur den intet vilde dølg,
 Det ene Bølgeslag det andet jog.
 Med Otte Niende kom brat i Følge,
 Der stærk og svanger op paa Kongen slog.
 Ei til hans Fødder kun den op sig trængte,
 Hans Scepter og hans Krone den besprængte.

Da reiste Kongen sig, saae til hver Side,
 Brød vort med Taarer høit saaledes ud:
 I Sandhed! hver en Christen burde vide,
 Der ingen mægtig er foruden Gud!
 Han grundet Jorden, han lod Havet glide
 Med evigt Røre, ved sit stærke Bud.
 Han ene mægter Jord og Hav at tvinge,
 Mod hans er al min Vælde saare ringe.

Med disse Ord han af sin Krone spændte,
Af Guld og Edelstene tung og svar;
Derpaa han sine Fied fra Havet vendte,
Og ydmyg Kronen hen i Kirken bar.
Der knælte han og hver en Synd bekiendte,
Mens Angerstaaren trilled heed og klar.
Paa den Korsfæstede med Martyrquiden
Han Kronen satte, bar den aldrig siden.

Ridderspøgelset.

Hvor Stormen vældig tuder,
 Høit, høit paa Fjeldet brat,
 En Ridderberg udluder,
 Bedækt med Mus og Krat.
 De vilde Skovens Fugle
 Har der et aabent Buur;
 Høit skriger Nattens Ugle,
 Fra skiorforfaldne Muur.

De skarpe Tjørnebuske
 Fortrænge mindste Sti;
 De tunge Skyer ruske
 Det høie Taarn forbi.
 Den røde Muur sig splitter,
 Hiemsøgt af Regn og Wind;
 Sgiennem Risten titter
 Guldmaanens gule Kind.

Dybt hen i Salen trænger
 Da Straalen, mat og kold,
 Til Bæggen, hvor der hænger
 Et langt og rustent Skiold.
 Det haver ei sin Lige,
 Det er saa tungt i Vægt;
 I Arv, i gamle Krige,
 Det gik fra Slægt til Slægt.

Naar Maanens første Flamme
 Da funkle som i Vand,
 Paa Skioldets blanke Strammer
 Og paa den gyldne Rand,
 Et Suk sig lader høre
 Fra lukte Riddersal,
 Og muldne Been sig røre
 Dybt i den dybe Dal.

I dunkle Lund det toner,
 Som Klokken seent i Dvel;
 Da suser Egens Kroner
 Om lille Skovkapel.
 I dyben Grav det bæver,
 Det hvidsler fiernt og nær,
 En Ridder op sig hæver
 Med Harnisk og med Sværd.

Han farer ei med Lempe,
 Han bryder Qvist og Green.
 Den drabelige Kæmpe
 Gaaer over Elv og Steen,
 Igiennem Tiørn og Hasler,
 Krat om hans Brynie staaer;
 Den blanke Plade rasler,
 Mens han i Vorgen gaaer.

Hvor Skjoldet op er stillet
 Der standser han igjen;
 Stivt paa et blegnet Billed
 Han seer med Længsel hen.
 Det er en deilig Qvinde,
 En pyntet Ungdoms Brud;
 Men Fugtighed og Binde
 Det Meste sletted ud.

Bleg Maanen staaer derude,
 Hensender did sit Skin,
 Igiennem brystne Rude
 Den kysser hendes Kind.
 Dybsindig og fornøiet
 Paa kiære Contrafci
 Han seer, med Graad i Øiet,
 Med Smil, og gaaer sin Wei.

I næste Sal han træder
 Med Øiet end i Graad,
 Saa saare der ham glæder
 Forfaldent Husgeraad.
 I Riddersalen vanter
 Den Herre, stærk og stor,
 Og sætter sig i Tanker
 Ved trøstet Egebord.

Da flux hans Øie flammer;
 Han iler, vred i Sind,
 Mod lukte Rustningkammer
 Og sparker Døren ind.
 I sine Spyd han griber,
 Da knækkes Stangen let,
 Og Dødninguhret piber
 I rustne Hielmenæt.

Til Trøst hans Hierte trænger,
 Han søger Harpen brat.
 Hift i en Braa den hænger,
 Forfalden og forladt.
 Fer var den Sorgens Tvinger,
 Ved en livsalig Røst,
 Du plat forstemt den klinger.
 Det skær ham i hans Bryst.

Hen for sin Viv han træder
 Og stemmer den til Klang;
 Derpaa han henrykt quæder
 En gammel Kæmpesang.
 Smedens Helten sjunger,
 Vel klinger Harpens Guld,
 Hans Qvad i Borgen runger
 Saa stærk og underfuld.

Til Kirken nu han iler,
 Med lange, tunge Skridt;
 Der Midnatsmaanen smiler
 Paa Korset, sølverhvidt.
 Med Stræk de Straaler bæve,
 I Krogen Lyset døer,
 Thi tykke Spindevæve
 Alt skjule med et Slør.

Hvult lyder Vindens Brusen
 I gamle Sakristi,
 Høit synger Niftens Susen
 Et evigt Litani.
 I Choret Roser vilde
 Dog over Altret groer,
 Sin Bei en Sølvertilde
 Fandt i forfaldne Chor

Naar Østen frem da luer,
 I Taarnet Nanden gaaer;
 Mærk han til Jorden skuer,
 Som end i Taage staaer;
 Han Folk i Arbeid finder,
 Det kalder Trællefærd
 Og pludselig forsvinder,
 Med Haanden paa sit Sværd.

Naar Solen da fremsmiler,
 Har Natten sagt Farvel,
 Til Marken Bonden iler,
 Han er ei længer Træl.
 Og Borgeren ei sukker
 Forkuet og forladt;
 Ei dybt for Junkren bukker,
 Nu har han selv en Hat.

Forandret Tiden kommer,
 Og det er just saa smukt!
 Thi bringer Vaaren Blommer,
 Saa bringer Høsten Frugt.
 Hver har sin Storm, sin Taage,
 Hver har sit gode Veir.
 Naar lyse Alfes vaage,
 Da Skionhed vinder Seir.

Lad Spøgesser da klage,
For Gammelt er ei meer!
Med Meget kan du mage,
At du igien det seer.
Det gode Gamle skaane,
Det Ny ei vrage tvær,
Da skinner Sol og Maane
Med Guld: og Sølvskiær.

Kæmpen Cometes.

Jeg er en gammel Kæmpe stærk,
Mit Legem blusser sundt;
I kobberøde Vandserfærk
Jeg drager Verden rundt.

Mit runde Skiold er rødt som Blod,
Min Glavind staaer i Blod;
Jeg svækker selv det bedste Mod,
Dg bringer Strækt og Død.

Naar runde Skiold omhvælver mig,
Dg jeg har strakt mit Sværd,
Da vandrer jeg, forfærdelig,
I Kamp og Heltefærd.

Saa vidt, saa vildt min Bane gaaer,
Jeg bliver aldrig træet.
Jeg pludselig tilsyne staaer,
Naar mindst man venter det.

Dg finder jeg at Tapperhed
Dg Kraft har Overhaand,
Da dybt mit Sværd jeg sænker ned,
Dg styrker Heltens Aand.

Men seer jeg dorste Taageslø
Kun dræbe Straalen, varm,
At Livet gisper mat og dør,
Da blusser jeg i Harm.

Dg kaster hen mit gode Spær,
Paa haanlig Kæmpeviis,
Dg synker Landet mere nær,
Dg strækker ud mit Riis.

Dg strengt hudfletter, Fod for Fod,
Banartig Børneslø,
Dg gaaer med Riset, rødt af Blod,
Naar den er tugtet nok.

Ja tugte vil jeg streng og god,
Forjage dorste Ro,
Dg giøde dig, o Jord! med Blod;
Deraf skal Roser groe.

Og Stjerner atter lue frem,
For høit at staae i Glæds,
Naar de har skaffet gamle Hiem
Den gamle Blomsterkrands.

Men kommer jeg her seent igien,
Læg Mærke til mit Ord,
Og seer i dig bestandig end
Den kolde mørke Jord;

Da støder jeg med rædsom Gru
Mod dig min Barm saa bred,
At udi tusind Stykker du
I Dybet styrter ned.

Eventyret i den fremmede Stad.

Og som jeg nu hen ad Gaden gik
 I den fremmede Stad,
 Da faldt paa en Nø mit dristige Blik;
 Hun i Vinduet sad.

Jeg stod, og glemte jeg vilde hjem,
 Saa elskovsvarm.
 Over smekkre Midie svulmede frem
 Den unge Barm.

De Øine var store, de Hænder var smaae,
 Hun var saa rank;
 Bort skulde jeg gaae, men ei kunde jeg gaae.
 Hendes Øie sank.

Min Cithar under Vinduet klang,
 Var Matten smuk;
 Hun lønnet altid min Elskovsang,
 Med et sagte Suk.

En Midnat smelted den Huldes Hand,
Da Cithren lød;
Hun rakte mig kærligt sin Liliehaand,
Den var saa blød.

En Rose jeg trykte paa sneehvide Hud,
Med brændende Mund.
Hun smilende saae saa venligt ud,
Saa bortsvandt hun.

Tungsendig tit forbi speilklare Sø
Jeg tog min Bei;
Ukiendt med Hver, selv den elskede Nø
Ei kiendte jeg.

Jeg gik i Nætter og Dage tre,
I den fremmede Stad,
Men ei længer jeg fik den Elskte see;
Skiondt jeg sang og bad.

Den tredie Dag derhen jeg gik,
Med tunge Skridt,
Da standsed i Bindevet mit bange Blik
Paa noget Hvidt.

Da hæved sig atter saa glad, saa glad,
Mit Hierte trangt;
Men ak! det var ikke min Mø, der sad,
Men et Klæde langt.

Jeg gik i Nætter, i Dage tre,
I den fremmede Stad;
Men ei længer jeg fik den Elskte see,
Skiondt jeg sang og bad.

Den tredie Nat derfra jeg gik,
Og vilde bort;
Da standsed i Porten mit bange Blik
Paa noget Sort.

Jeg svøbte mig ind i min Kappe, snar,
Med forvirret Sands.
En Liigkiste man af Palladset bar,
Med en Jomfrukrands.

Jeg sneg mig bag efter i Fakkelskin,
Med den Sørgerad.
I Kirken de satte Kisten ind,
Og skiltes ad.

Taus skjulte jeg mig i et Pulpitur,
 Saa told og bleg;
 Giennem Blyvinduet saae jeg, i sorte Natur,
 Blodmaanen steg.

Da vilde jeg rave til Kisten hen,
 Som for Altret stod;
 Men jeg hørte Noget som rasled igjen.
 Gis blev mit Blod.

En Ungersvend jeg ved Kisten saae,
 Bleg som en Aand.
 Den duftende Krands han stirrede paa,
 Med en Dolk i Haand.

"Dig har jeg nu givet til Døden hen,
 Erløse Mø!
 Imorgen din ukiendte, fremmede Ven
 Skal ogsaa dø."

Da sneg jeg mig bag ham, med harmfuld Aand,
 Med Hævnens Lyst,
 Og vristed ham Dolken af skjælvende Haand,
 Den traf hans Bryst.

Rødt strømmed hans Blod, som en skumfuld Elv
Over Risten lang.

Da toned Dregelet af sig selv
En Sørgeklang.

Jeg raved til Døren med bange Mod;

Slukt var mit Had.

Juden Hanegal jeg atter forlod

Den fremmede Stad.

A g n e t e.

Agnete sidder paa den ensomme Strand,
Saa sagtelig de Bølger slaaer op paa hviden Sand.

De Vandover svulme med skummende Top,
En Havmand sig skyder fra Havbunden op.

Hans Pandser var om Livet af solvblanke Skæl,
Derpaa skinte Solen udi Rosenqvæl.

Hans Spyd var en Baadstang, dens Krog var en Korat,
Hans Skjold var en brunhvælvet Skildpadeskæl.

Hans Hielm var et Solvsneglehuus, hans Haar var
af Tang,
Som Strandmaagens Stemme var Havmandens
Sang.

Og sig du mig, skøn Havmand, alt fra din vaade Bo!
Naar kommer der en Veiler og fæster min Tro?

Dg hør du, Agnete! hvad jeg vil sige dig:
 Alt til din kiære Fæstemand saa skal du kaare mig.

Jeg eier under Havet saa lystelig en Hal,
 Du Bæggen finder steben af klareste Krystal.

Syv hundred unge Piger opvarte ved min Disk,
 Foroven som en Qvinde, forneden som en Fisk.

En Slæde jeg dig skænker, som Perlemor at see,
 Den drager dig den Sølhund, som Nenen paa Sne.

Dg i min grønne Have saa høit de Blomster staae,
 De hæve sig i Vandet, som udi Luften blaa.

Dg er det som du siger, skøn Havmand, for sand,
 Da vil jeg dig udkaare nu til min Fæstemand.

Agnete sprang i Havet, den hulde Benneviv,
 Ved Foden hende trak han bag Havgræs og Siv.

Tilsammen der de leved i otte lange Aar,
 Syv Sønner under Havet hun med Havmanden faaer.

Agnete sad i Buret alt under Siv og Tang,
 Da hører hun paa Jorden de Kirkeklokkers Klang.

Agnete for sin Husbond da ganger ind at staae:
 O lad mig dog endnu engang til Gudsbord gaae!

Og hør du mig, Agnete, hvad jeg vil sige dig:
 I fireogtyve Timer, maa du forlade mig.

Agnete kysser kiærlig de Sønnen syv saa brat,
 Hun ønske dennem alle vel tusinde god Nat.

Og græde gjorde Store, og græde gjorde Smaae,
 Og græde gjorde BARNET, som udi Buggen laae.

Agnete nu paa Stranden igien i Luften staaer,
 Hun havde ei seet Solen i otte lange Aar.

Agnete træder høvisk for sine Frænder ind.
 Vi kiende dig ei mere, du fæle Troldeqvind!

Agnete treen i Kirken, ved Klokkernes Dingding,
 Men alle de Smaabilleder de vendte sig omkring.

Agnete sætter Ralken med Binen for sin Mund,
 Da var det som hun stirred i Havets sorte Grund.

Da skælved hun saa saare, hun mæled ei et Ord.
 Af Bægret spille Binen hun skælvende paa Jord.

I Aftenqvæl, da Regen og Mørket faldt paa
 Agnete monne atter til Stranden udgaae.

Hun folded sine Hænder, den uselige Biv:
 Gud naade mig, og tage saa brat mit unge Liv!

Agnete sank i Græsset, i blaa Violer ned,
 Det siger jeg, de Roser de blegnede derved.

Bogfinkerne da quidred saa høit fra grønne Kvist:
 Nu døer du Agnete, det vide vi forvist.

I Tusmørkets Time som Straalerne nedgik,
 Da skælved hendes Hjerte, da sank hendes Blik.

De salte Bølger stige saa susende med Af,
 Saa sagtelig de Liget til Havsbunden trak.

Tre Dage var paa Bunden, hun efter sin Død,
 Da atter hende Bølgerne til Havsladen skød.

Den liden Dreng paa Fælleden saa aarle vogter Gæs,
 Da fandt han Agnete henstykket hist paa Næs.

I Sandet blev hun jordet, bag tangklædte Steen,
 Den skærmer nu for Bølgerne de modige Been.

Hver Morgen og hver Aften er Stenen salt og vaad;
 Det, siqe Byens Piger, er Havmandens Graad.

Ellekongen.

Hvo rider saa seent giennem Skoven grøn?
 Det er en Fader alt med sin Søn.
 Han holder Drengen vel i sin Arm,
 Han har ham stker og fast og varm.

Hvi skuler min Søn du dit Ansigt her?
 Seer Ellekoning ei Gaer du der?
 Ei Ellekoning med Kron' og Svands?
 Min Søn! det er ikkun Maanens Glands.

"Barnlille, kom! vil du gaae med mig,
 Da leger jeg skønne Lege med dig.
 Mangt broget Blomster ved Stranden staaer,
 Min Moder de gyldene Bøve staaer.

Min Fader, min Fader! og hører ei du,
 Hvad Ellekoning mig lover nu?"
 Vær rolig, mit Barn, og vær uden Skræk!
 Kun Stormen suser i tørren Hæk.

"Vil vakkre Dreng du nu med mig gaae,
Da tiene dig skal mine Døttre smaae.
Mine Døttre svæver i Mattens Bind,
Dg synger og vugger i Sønnen dig ind."

Min Fader, min Fader, og seer du ei hist
Elkonnings Døttre bag mørken Qvist?
Min Søn min Søn jeg seer dem vel staae,
Hist kneise de gamle Pile saa graae.

"Din Skionhed har mig til Elkov bragt,
Dg est du ei villig saa bruger jeg Magt."
Min Fader, min Fader, o ræd, o ræd!
Mig Elkonning har giort Fortræd.

Da Faderen gyser — han sporer sin Hest
Dg rider med Barnet, som han kan bedst.
Til Gaarden naaer han med Angst og Nød.
Udi hans Arme var Drengen død!

Sigrîd med Sløret.

Kong Sivald sad i Ro, træt af at seire
 Han vied Festens Bæger ind til Thor,
 Ved Ifsefjorden paa sin Gaard i Leire.
 De Kæmper sadde rundt om Egebord.
 Hans Datter Sigrîd, kaldet kun den Feire,
 Indhyllet i det lange kydske Flor,
 Gik om fra Bænk til Bænk, for Misd at skænke
 For Heltene, paa egehvide Bænke.

Hvi kunde man ei hendes Ansyn se,
 Den Deiligste blandt alle Dannemøer?
 Langt flød i gyldne Flætning Haarets Lue,
 Men hendes Ansigt dæktes af et Slør.
 Tveehvælvet stod om Barmen Silkens Bue;
 Smal var hun, trind, og smækker som et Rør.
 Den hvide Sne fra hendes Arm og Hænder
 Med Elskovsild hver Ynglings Blod antænder.

Sødt vidste den useete Rosenløbe
 At tale, naar hun rakte ham sin Staal.
 Hvor yndigt hæved Nordens unge Hebe
 Sin Arm og skænked Misden i hans Maal!
 Forgieves monne dog hans Døie stræbe
 Med Smil at smelte hendes Hjertes Staal.
 Saa Fjeldets Gis, i Glands af Solens Straaler,
 Medsender Ild, men selv ei Luen taaler.

Hun havde lovet Frigga sin Gudinde:
 For ingen Kæmpe hæved hun sit Elær,
 For hendes Elskov Kæmpen kunde vinde,
 For ret han elskte, som en Veiler bør.
 Ei skulde hendes Ungdom ham forblinde;
 Den Fagreste blandt alle Dannemøer
 Sig ene ved en saadan Veiler fryder,
 Som lover hendes Hjerte, hendes Dyder.

Og hvad kun Strenghed Ugersvenden kalder,
 Er iegode Vennesalighed.
 Hvor hendes Døie paa en Ynglings falder,
 Der, veed hun, slaaer den søde Lynild ned.
 I Dromme har en Gud, den gode Valder,
 Som elsker Mennesket og Jordens Fred,
 Sig aabenbart, og raadet varsom være
 Med Ilden, som saa let kan Alt fortære.

Men eengang, da dog Sigrîd som Præstinde
 Sig maatte vise ved en Disafest,
 Da monne meer end Solen hun forblinde
 Hver til det store Blot hiddragen Giest.
 Udsettes vil det ei, det hulde Mînde,
 Især hos Den, der sidder Kongen næst;
 For Othars Dîe det bestandig svæver,
 Hans dybe Suk Gientîærligheden kræver.

Nu finder han sin hele Trøst og Lîse
 Ved Vintertid udi sin Konges Hal,
 At see den ranke Skabning tit sig vise
 I Solverslørets lange Bølgefald;
 At skride hen ad Lîlien som en Dîse,
 Med Olien, som hans Lue nære skal.
 Den søde Gift han daglig taus udtømmer,
 Mens Elskovsflammen fra hans Dîe strømmer.

Fortiener han forgieves saa at sukke?
 I Salen kneiser ingen Mand som han.
 Blandt Heltene, som nylig Horn udstukke,
 Ei Nogen holder saa mod Fienden Stand.
 Paa Egebænken sidde mange smukke
 Hielmdakte Svende; men hin Lîlievand
 Maa selv sig i sit stille Hîerte sige:
 Blandt Heltene var ingen Othars Lîge.

Ham skjuled intet Slør; det mørke Øie
 Stærkt funkled over den rødbrune Kind;
 Glat faldt om smukke Liv den grønne Trøie,
 Fra Skuldren bredte sig Skarlagenfskind.
 Naar man den unge Helt betragted nøie,
 Da faldt det ingen Mø at frygte ind;
 Det vilde Blik fast kunde Fienden dræbe,
 Men venlig Godhed smilte fra hans Læbe.

End aldrig havde han sin Glavind svunget
 For Boldsomhed og nedrigt Røveri,
 Men ofte havde Skialden ham besunget,
 Fordi han gjorde fangen Kæmpe fri;
 I Hildurs Leeg han ofte kief var sprunget
 I Dødens Gab, at staae sin Konge bi.
 Blid mod sin Ven, stolt var han mod sin Fiende,
 Og modløs ene for sin Elskerinde.

Men ei enhver kan saa beskeden dæmpe
 Sin Higen og sin Længsels vilde Nød:
 Hist sidder Hartbein en tykfskægget Kæmpe
 Fortæret af en heftig Elskovsglød.
 Han pleier ei at fare saa med Lempe,
 En Troldmand og en listig Ridder Nød.
 Alt længe har han paa et Anslag grundet,
 Og endelig, troer han, et Middel fundet.

Stor var hans Krop, fast af en Jettelængde,
 Bredrygget, feed, vel fire Alne lang;
 Af Stridsmænd fulgte villig ham en Mængde,
 Et flammert Slagsværd ham ved Høften hang.
 Kong Sivald til hans Arm i Kampen trængte,
 Thi havde han i Kongens Gaard sin Gang;
 Svang han sin Kiold af Malm med skarpe Digge,
 Da hialp det ei med Graad om Livet tigge.

Men saae man sig de tykke Bryn at rynke,
 Da var først frygtelig den Kæmpes Vold:
 Han kunde Bløder i sin Harmes synke,
 Ja bide store Stykker af sit Stiold.
 Da hialp det ei med Frygtsomhed at klynke.
 Tolv var Trællene i Kæmpens Sold;
 De sprunget til, paa Ryggen ham at kaste,
 Med seige Baand ham Arm og Been at baste.

Der sprælled han til Heden var forsvundet.
 Tit hele Uger grublende han sad.
 Lumsk var han, trædsk, og ofte har han fundet
 Først Leilighed at slutte seent sit Had.
 En fangen Fiende har engang han bundet
 Imellem tvende Træer og splittet ad,
 Da de tilbagesprungne stærke Grene
 I tvende Parter delte Kiold og Sene.

Sit Forsæt søgte han nu lumst at skjule;
 Hans Hierte brændte, men hans Mine løi.
 Ukiendt besidder han en hvælvet Hule,
 Dens Indgang dækker Krattet ved en Høi.
 I denne rummelige Køverkule
 Har han indrettet i den høire Fløi
 Det skumle, svagtopleyste Rødselsqiemme,
 Som snart gientager Sigrids Klagestemme.

Du søde Baar! naar broget dine Binger
 Igiennembryde Vintrens hvide Ham,
 Naar Isens Bark i tusind Stykker springer,
 Og viser Græsset med sin Purpurbram;
 Naar hundred Fløiter i din Hække klinger,
 Og Luften kruser kun den stille Dam,
 Hvor aander da et Bryst, som ei sig fryder
 Med dig, som ei sin Winterlarve bryder?

Ung Sigrid gaaer med sine Møer i Enge
 Den lange Sommerdag, hun heurykt er;
 Hvad gjør hun der, hvad gjør hun der saalænge?
 Hun plukker af de Roser og de Bær,
 Dertil de Krusemynter, som fremtrænge,
 Men af, dog ingen til sin Hiertenskiær.
 Hun mærker ei, at Dækket, midt i Dandsen,
 Er Freias Fiæderham i Regnbuglandsen.

Den grønne Fiæderham, saa blød som Løvet
 Af nysudsprungne Birk, af Markens Haar,
 Den lette Fiæderham, som hæver Støvet
 Høit op til den uendelige Vaar,
 Der aldrig bliver Farverne berøvet,
 Naar Heimdal over den sit Gien skin slaaer.
 Hun mærker ei den frygtelige Snare,
 Bold med sin Frygt og salig i sin Fare.

Dog vil ei denne gang skion Freia saare
 Det Bryst, hvis unge Knup endnn er lukt.
 Fraværelsens og Kumrens bittre Taare
 Berede Veien skal til Glædens Frugt.
 Hun straffe vil den tøileløse Daare;
 Men Othars Tapperhed skal straale smukt;
 Bevise skal den fagreste blandt Helte
 Sin Troskab, og sin Veiles Hjerte smelte.

En Aften vandrer Sigrid om allene
 Langt fra den stærke Borg og Festens Larm;
 Hun bryder giennem Krattets tynde Grene,
 At søge Blomster til den unge Varm;
 Da slynger sig med smidig Kæmpesene
 Om hendes smekke Liv en hårdet Arm.
 Knap har hun Tid med Sløret sig at skjule,
 Saa staaer hun alt i Kæmpens mørke Hule.

Nu est du, raaber Hartbein min tilvisse,
 Nu hjælper intet Af og intet Strig;
 Langt bedre skal end Jomfruburet, disse
 Steenfaste Hvælvinger beskytte dig.
 Saa tag det lange Slør nu af din Jæse!
 Vis mig din Skønhed, stræb at takkes mig.
 Mit vilde Sind du kun formaaer at bøie
 Med dine Smil og Glansen af dit Øie.

Jeg har, gienstvarte hun, hvad bedre smiler,
 Hvad mig fortryller med sit Øies Glans:
 En sleben Daggert ved mit Hierte hviler,
 Og den bevare skal min Jomfrukrands.
 Saasnart du vil, dybt i mit Bryst den iler;
 Maa skee i dit! Vil du i Dødens Dands
 Med din Valkyrie dig modigt svinge,
 Velan, saa kom! hun løfter alt sin Vinge.

Men før skal ei du dette Slør bortdrage,
 Før skal du ikke Sigrids Nafyn see,
 Før Mordet ender hendes unge Dage
 Og dækker Kindens Roser med sin Sne;
 Saa kan du elske hvad der er tilbage,
 Saa kan du ad din sømste Seier lee.
 Med hviden Haand det blanke Staal hun hæver,
 Det blinker alt — og Kæmpens Hierte bæver.

Alt troer han, mellem Brystets Liliehøie
 Fremsprudle pludselig et blodigt Bæld,
 Alt Døden slutte Gnisten i et Die,
 Hvis Venlighed kun straalet kan hans Held.
 For førstegang maa sig hans Hierte bøie,
 Sagtmodig raaber han og vennesæl:
 Lad af at dræbe dig, du stolte Lilie!
 Sig ingen Magt skal sætte mod din Billie!

Du skal i denne Hal Fyrstinde være,
 Svartaler her i Bierget tiene dig.
 De vil bevise dig en Dronnings Ære,
 En Time daglig kun du skue mig.
 Din Haan jeg med Taalmodighed vil bære,
 Min Elskov høielig skal vise sig.
 Med Harpeleg, Baldyren, Dands og Sange,
 Sin Tid fordrive skal min hulde Fange.

Naar sort Fortvivlelsen et Bryst betager,
 Kan den forvandle til en Helt en Mø,
 Naar Ærens Redning hen mod Graven drager,
 Da maa det være Uskyld let at døe;
 Men naar ei længer Tordenskyen brager,
 Da snart igien fremspirer Livets Frø.
 En Trudsel gjorde Sigrid til Heltinde;
 Et Haab — gjør atter Sigrid til en Qvinde.

Og for paa ny ei hendes Harm at vække,
 Begiver Kampen sig af Bierget fort.
 Smaaaler komme frem; de Bordet dække,
 Saa ile sysfessat de atter bort.
 En Dør sig aabner i den brede Sprække:
 En liden Qvinde, spæd og lav og kort,
 Paa Gulvet huslig staaer, med Miner blide,
 Med Nøgletnippe ved den høire Side.

Et Korsklæd bundet er for hendes Hue,
 Blaatærnet Forklæd har for Skjørtet hun.
 Sortladen er hun, rynket, Diets Lue
 Beviser dog at hun er karst og sund.
 Hun neder dybt for Sigrid i sin Stue,
 Saa skiender hun paa Alfens: Vi du kun,
 Din dovne Knægt! jeg varme skal dit Øre,
 Og lære dig din Dont med Flid at gjøre.

Er det at feie Gulv? Er det at støve
 Mig Spindevæven af den høie Bæg?
 Er det paa Marken Kyllinger at røve?
 Er det i Bondens Huus at stiele Æg?
 Din Skurk! jeg kunde dig din Pande fløve.
 Er det at lægge Bordets Dug i Læg?
 Din Madmoer saa at svigte kan du nænne
 Paa en saa stor, saa vigtig Dag, som denne?

Skion Sigrid kan endnu ei Skurken skue;
 Høit sidder han paa Stangen, holder fast,
 Og feier til af yderste Formue,
 Og færdes, som Matrosen i en Mast.
 Sort er han, med en høirod lille Hue,
 Gldfuldt og vevert er hans Dickast.
 Vær rolig, raaber han ned til den Gamle,
 Imorgen skal jeg mere Forraad samle.

Vi har jo Sigtebrød og Frugt herinde,
 Som vi kan sætte for vor Giest paa Bord.
 En Høne vilde nys jeg overvinde,
 Den beed i Fingren mig, den var for stor.
 Og det gjør ondt endnu! — Den gamle Qvinde
 Blev rørt, saasnart hun hørte disse Ord.
 Du arme Puds! saa har dig Hønen saaret?
 Kom ned, og svøb lidt Spindeværv om Skaaret.

Forundret Sigrids skionne Dine skue
 Smaadværgene saa nydelige staae.
 Hun veed ei, skal hun smile, skal hun grue?
 Den Gamle mønstrer hun fra Top til Taa.
 Den Gamle heier atter for sin Frue.
 Ung Sigrid er forladt ei i sin Braa;
 Hun føler trøstet sig, hun seer og hører
 Sig noget Levende hos hende rører.

Hvad har hun vel for Alfer her at frygte?
 Hun er en Kæmpe mod den hele Flok.
 Hun kiender dem, de har et ærligt Rygte,
 De spinde tit paa den forladte Rok;
 Det Huus, som staaer ved Bierget hvor de bygte,
 Har altid Hielp af dem, og meer end nok.
 De bære Band for Pigen, strigle Hesten;
 Ret venlige Smaaskabninger forresten.

Lidt stiaale de, kan man vel ikke nægte,
 Lidt tages med sig hjem til Huusbehov.
 Tit vil ei Wallen rigtig i sin Hægte,
 Tit slutter Jernet ei til Hestens Hov;
 Da er det slige overgivne Knægte,
 Som og forvilde Wandreren i Skov.
 De slukke Lysen, komme Støv i Fløden,
 Omvelte Misdens Kruus, og svie Grøden.

Snart blev hun med det lille Folk fortrolig;
 De trøste hende der saa godt de kan.
 Med Blomster prydes hendes Seng og Bolig,
 Kun sielden kommer den forhadte Mand.
 Sig føler meer husvalet, mere rolig,
 Den fagre, men den stolte Lilievand.
 En Harpe finder hun i Biergets Gjemme,
 Hvorved hun hæve kan sin klare Stemme.

En Kilde giennem Biergets Stene rinder,
 Og risler Velklang op til hendes Sang;
 Steenhvælvingen er Stemmen ei til Hinder,
 Dens Gienlyd høit gientager Harpens Klang.
 Saasnart hun synger, hurtig sig indfinder
 Hver Underjordisk, som har der sin Gang;
 Og naar hun holder op, naar Wisen ender,
 Da klapper hundred smaae fulsorte Hænder.

Med Magt kan Hartbein intet meer udrette,
 Hun svoret har og holder hvad hun svoer;
 Med Venlighed han prøver ud at sette
 Det bittere Had hos sit tilbedte Noer.
 Alt hvad han vil, er hendes Haar at flette;
 En kunstig Knude han i Løkken snoer,
 Som Sigrid atter ei at løse mægter;
 En daglig Straf, fordi han daglig smægter.

Hver Dag en Time nu ved Aftentide,
 (Saa fæielig gjør Elskov selv en Trolde),
 Har hun Tilladelse ved Rømpens Side
 At vandre giennem Biergets mørke Vold.
 Han vogter hende, færdig til at stride.
 Der sidder hun midt i den Lund saa vold;
 Seer hendes Faders Borg, hist i det Fierne,
 Og over Vorgen glimter Freias Stierne.

Hvad tænker hun? Paa hendes gamle Fader?
 Høit svulmer jo det unge Svanebryst.
 Hvad tænker hun? Paa Den, som hun forlader,
 Fortvivlet, uden Haab og uden Trost?
 En stille Taare Rosenkinden bader;
 Men Freias Stjerne leer deri med Lyst,
 Som vilde den høit fra sin Himmel sige:
 Alt er endnu ei tabt, græd ei min Dige!

Ung Othar sidder fiernt i Bøgesunden,
 Hans Øie paa den samme Stjerne seer;
 Søgt har han overalt, men Ingen funden.
 Nu er der intet Haab om Sigrid meer.
 Bleg sidder han og taus i Aftenstunden;
 Men Aftenstjernen i hans Taare leer,
 Som vilde den høit fra sin Himmel tindre:
 En tifold større Fryd skal Smerten lindre.

O skionne Stjerne! salig du bedaarer;
 Hvor ofte smelted du det rørte Bryst,
 Hvor tit fremkaldte du en Ynglings Taarer,
 Og straaled i hans Hierte Haab og Trost;
 Dog, grumme Lys! kun mere dybt du saarer;
 Du loved vel, men skienked ingen Lyst.
 Den, svandt den unge Vaar, med Savn og Smerte,
 Tom, frydløs for det længselsfulde Hierte.

Den Lykkelige Held! hvem du belønner,
 Hvis omme Troskab, du lyksaliggjør.
 Mon vel en ærlig Svend blandt Danmarks Sønner
 Paa dine Smil i Aften lide tør?
 Mon næste Sommer, naar sig Skoven grønner,
 Det skønne Hoved, med et Haar som Hør,
 Sød blusser ved hans Varm i Aftenrøde,
 Og smiler ham et Rosenkys imøde?

Ja visselig! thi han har Naade fundet
 For Freia, ham beskytter hendes Magt.
 En Time vel har Othar modløs grundet,
 Nu Træets Raslen har ham atter vaft.
 Er Aftenrødens Glands tilbagerundet?
 Violens første Duft tilbagebragt?
 Et qvindligt Billed, lyst som Maanens Straaler,
 Staaer for ham, smykt med Roser og Violer.

Mig sendte Freia ned, min skønne Frue;
 Jeg er en Alf af hendes lyse Hær;
 Hun sender Siofna fra sin Himmelbue,
 At trøste dig bag Herthas Bøgetræer.
 Den unge Mø, som tændte først din Lue,
 Er ikke langt herfra; Hun er dig nær.
 Skynd dig i Ræmpens Blod at farve Værget,
 Da redder du din Brud af Tryllebierget.

Saa talde hin, mens Natviolens Klokker
 Let gynged under Brystets Tvillingpar;
 Lyst flagred hen for Beiret hendes Lokker,
 Af luftigt Tøi den søvblaa Kiortel var.
 Kom, raabte hun, jeg veed at Faren rokker
 Ei Othars Mod; alt bær du mangt et Ar.
 Jeg vil skion Sigrid dig i Faren vise;
 Følg Siofna! følg den vene Drømmens Dife.

Forstenet Othar staaer, troer ei sit Øie,
 Dog føler han sig en Gudinde see.
 Han meente staalklædt dem paa Dovres Høie
 At sidde, kryftet af en evig Sne.
 De Blomster, som sig under Barmen høie,
 Tilkiendegive meer en indist Fee,
 End Nordens Diis; men kom fra Østerlandet,
 Ei Balhals Aser, over Fjeld og Vandet?

Hans dragne Sværd i Aftenrøden blinker,
 Som Aftenrøden blusser Heltens Kind;
 Med Natviolens ham Gudinden vinker,
 Han trænger sig igiennem Krattet ind.
 Brat iler han, at ei han sig forsinker,
 Han bryder giennem Buxten, som en Wind.
 Nu staaer han ved det aabne Bierg i Lunden,
 Han Sigrid seer — og Siofna er forsvunden.

Der sidder hun med Sløret for sin Pande,
 Den bedste Lillievand i grønne Vaar.
 Bag hende seer han Kæmpen venlig stande,
 Som flætter hendes lange gule Haar:
 En Strøm af Guld, som naar i Perus Lande
 Hen over fældne Sand en Kilde gaaer.
 Bleg kryster han sit Sværd, han seer den Gamle
 Belyst i de fulde Lokker famle.

Forræder! raaber han, og vældigt svinger
 Sit lette Spyd, en jernbeslagen Alm.
 Forræder! raaber Kæmpen; Spydet klinger
 Alt mod den frygtelige Riis af Malm;
 I samme Øieblik det giennemstinger
 Det brustne Staal — og knækkes som et Halm!
 Forfærdeligt i Luften Hartbein brøler,
 Sit Banesaar han dybt i Hjertet føler.

Dog vil han sig endnu i Døden hevne;
 Høit hæver han sit egetunge Skæft!
 Et Slag — og Dthars blanke Hielm maa revne,
 Til Jorden styrter Helten for hans Kraft.
 Dog hurtig i det frygtelige Stevne
 Staaer Ynglingen igien. Den røde Saft
 Udvalder meer og meer af Kæmpens Sider,
 Nat styrter han og bleg i Græsset bider.

O Sigrid, fryd dig nu, du stolte Skionne!
 Nu est du ei af Trængsel meer bespændt.
 Du kan din Othars Kiærlighed belønne,
 Hans kielke Trooskab har det velfortient.
 Din Boldsmand ligger blegnet i det Grønne;
 Et Drab, som vide vorde vil bekiendt.
 Skynd med din Beiler dig til Borgen atter,
 Skienk ham en Brud, og Faderen en Datter!

Saa haaber Othars elskovsfulde Hierte,
 End staaer hun taus og mæler ei et Ord.
 Et Forsæt fattet har, med stille Smerte,
 Det bly, jomfruelige Kongenoer.
 Ei meer Fyrstinde, moderlige Herthe!
 Hun troer at være ved din Isesfiord;
 Ei blot et Slør, et fuldeligt Elende,
 En ringe Dragt, en Flugt skal skiule hende.

For Pigen er et ubesmattet Rygte
 Meer end den klare Luft umistelig:
 Jeg var i Kæmpens Bold, nu maa jeg flygte,
 Et Spøg, et Smil blot kunde dræbe mig;
 Det vil jeg daglig ei paa Leire frygte.
 Selv Othar kunde let forandre sig —
 Nu blusser han; men er han steds den Samme?
 Hvad staaer mig inde for hans Elskovsflamme?

Saa tænker hun, og hendes Læber tale:
 Othar! hvis nogentid jeg var dig kjær,
 Da iil herfra til Leires Kongesale,
 Og lad mig ene mellem disse Træer.
 Min Bolig staaer i ubekiendte Dale,
 Hvor Ingen kiender mig, som er mig nær.
 Fyrstinden Sigrid meer ei pryder Norden,
 En ukiendt Tærne vogter Giedehiorden.

Og uden Svar at vente, hun sig skyndte
 I Skoven ind; han bleg tilbagestod.
 Alt Mørket at udfolde sig begyndte,
 Fuldmaanen sank bag Havet i sit Blod,
 De blanke Stierner Midienat forkyndte,
 Forstenet Othar sad ved Bøgens Rod.
 Den blege Melkevei, de lyse Flammer
 Betragted Kæmpens Liig og Heltens Jammer.

Bort Siølund var i Oldtids unge Dage
 En tætbevoret Ege; Bøgeskov;
 Kun hist og her lod Bonden Dren drage
 Igiennem feden Jord sin tunge Plov;
 Man fandt det mere nemt med Magt at tage
 I fremmed fiendtligt Land sit Huusbehov,
 End selv paa Agren sine Ar at tælle,
 En Dont som overlodes ringe Trælle.

Hvor let for Sigrid altsaa sig at skiule,
 Bed rask at giennembryde Skovens Hegn.
 Langt staaer hun nu fra Rømpens søle Hule,
 Om Morgnen, i en smuk og fremmed Egn.
 Hun skiuler med et Lin de Lokker gule;
 Den spæde Fod, som følte mangen Blegn,
 Husvæler hun i Bækkens kisle Bølger,
 Som Løvet's grønne Skyggehvalving følger.

Hun bytter med en fattig Hyrdeqvinde
 Sin rige Dragt; nu er hun, som sig bør:
 Om ranke Liv sig Badmelstklæder vinde,
 Til Stav ved Bækken brækker hun et Rør.
 Den Gamle gaar; og Sigrids Taarer vinde;
 Alt hvad hun har endnu er hendes Slør!
 Det hvide Slør hun om sin Tinding kaster,
 Og til en Bøndehytte hen hun haster.

Hvad vil du? raaber hende vredt imøde
 Den grimme Qvinde, som i Døren staaer.
 "Jeg vil dig tiene for den blotte Føde."
 Hvad kan du? — "Jeg kan vogte Lam og Faar."
 Hvad gjør du her i Eggen? den er øde!
 Hvem er du? Tag mig Sløret af dit Haar!
 "Jeg vil i alting dig følgagtig være;
 Men spørg mig ei; og Sløret maa jeg bære."

Og har du tient tilforn vel hos en Hyrde?
 "Min Fader eier selv en talrig Hiord!"
 Hvi lætter du ham ei sin egen Byrde?
 "Dertil han bruger stærke Mænd i Nord."
 Vil Ulven vel hans fede Flokke myrde?
 "Dem voxer stærke Horn ved Issefiord."
 Saa frygte de vel ei, naar Ulven kommer?
 "O nei! de stange fleer ihjel hver Sommer."

Saa gik da ned i Engen, du vil møde
 En talrig Flok af Lam og Gieder der.
 Bevogt dem, til det vorder Aftenrøde,
 Saa driver du dem ind i Hytten her;
 Saa malter du og skummer mig min Fløde.
 Ret ordentlig mig kun og flittig vær,
 Hvis ikke virker du din egen Jammer.
 Her faaer du Føden og et Sovkammer.

Ung Sigrid gaaer; vemodigt hun sig fryder,
 Paa snevre Sti, paa kratbevorne Wei;
 Thi hun er ene. Hendes Taare flyder.
 Om hun har Othar tier? Hun — veed det ei!
 Men hendes Hierte hvert et Haab forskyder.
 At vende hjem igien til Borgen? Nei!
 Min Lod er kasket, her skal Hiertet isne,
 Her skal den unge Blomst i Skyggen visne.

Hun vogter i de milde Sommerdage
 Saa nær ved lune Skov sin tamme Hiord,
 Og tænker paa sin Herlighed tilbage,
 Som saae hun den igiennem Drømmens Flor,
 Hun vandrer om, tungsindig, uden Klage.
 Hun er ei meer en Kongemø for Nord.
 Hun sidder i de tiøle Markens Vinde,
 Med Stav i Haand, en elskelig Hyrdinde.

De muntre Hiorde vil hun gierne pleie,
 Hvert Faar, hver Gied er for den Skionne tam;
 Hun lærer sig at blæse paa Skalmie,
 Hun kieler for de hvide Dæggelam.
 Et høirodt Stierf end har hun i sit Eie:
 I Trevler river hun sin sidste Bram,
 For Baand om Halsen paa de Smaae at fæste.
 Det Allermindste faaer det Allerbedste.

Nu skulde man dog tro, den grimme Qvinde,
 Saa rig paa Fæ, var over Sigrid glad,
 Og havde kjær sin deilige Hyrdinde?
 Men nei! hun lønned hendes Flid med Had,
 Tog hende tit i Regn og kolde Vinde,
 Gav hende Straa til Seng og lidt af Mad.
 Tit gif hun hungrig i de grønne Skove,
 Og maatte mangen Aften hungrig sove.

Mistrøstlig sidder Sigrid hist paa Engen,
 Det er en skyfuld Dag og fuld af Glud;
 Banskægtig aarle jages hun af Sengen,
 Hun finder altfor haardt den Gamles Bud.
 Med Taarer fæster Piet sig paa Bængen,
 Da bovner frem et stort Mulvarpeskud;
 En Pusling stiger op med Brød i Taske,
 Med Frugt i Kurv, med Wiin i lille Flaske,

Her har du, hvad der kan dit Hierte glæde,
 Her bringer jeg, hvad Sigrid gotte kan;
 Sær denne høist fortræffelige Bæde,
 Som bragtes hid, langt fra et fremmed Land.
 Jeg tog den fra en Skipper; han vil græde,
 Naar ei han finder Flasken meer paa Strand.
 Jeg snapped den; hvad har han vel at klage?
 Jeg lod de fire Største staae tilbage.

Vi har dig kjær, fra sidst da du var fangen
 I Bierget; vi har talt om dig saa tit.
 Du veed vel, det var mig, som sad paa Stangen,
 Som blev i Haanden af en Høne bidt.
 Jeg hævned mig dog over den forgangen,
 Den havde giort et Æg, og det var mit.
 Min Madmoer med det store Nøglesnippe
 Du strax vil see; hun kan kun langsom trippe.

Vi os arbeidet har af alle Kræfter
 Igiennem Jorden hid til denne Brink;
 Thi hvor du er, der flytte vi nu efter;
 Men vi kan ikke taale Solens Blink,
 Ei Borgens Støi; det os til Jorden hæfter.
 I Luften først os kalder Stiernens Vink;
 Dog, naar det som i Dag er mørkt og taaget,
 Løer vel vi komme frem, det lindrer noget.

Af Hjertet rørt skion Sigrid Alfens takker,
 Modtager gierne Gaven uden Skam;
 Imens hun holder Maaltid fort han suakker,
 Og spaser med det mindste Dægglam.
 Han finder Prydelsen om Halsen vakker,
 Han synes, det var just en Hest for ham.
 Han er i Sadeln alt; han Rytter leger,
 Mens Lammet løber ængstligt om og bræger.

Men Rytteren ei lader sig forbluffe.
 Nu stiger Trude flux af Jorden op:
 Med Silketrøi' og Skjort af første Skuffe,
 Sølvsplændte Skoe, paa Hovedet en Top.
 Med begge Hænder i en lille Muffe.
 Hun Puds paa Hesten seer: Saa stop dog, stop!
 Hvis den affaster dig? Ifald du brækker.
 Et Been? At hvor den Galning mig forkrækker!

O milde Trøst! ung Sigrid er ei ene,
 Hun er i Verden ikke plat forladt,
 Hvad hende trøsted under Bjergets Stene,
 Indfængslet i den sorte Navenat,
 Det atter trøster her bag Bøgens Grene,
 Hvor Nattergalen har sin Rede sat.
 Hun har endnu de smaae trofaste Venner,
 Med Raad og Daad den Gamle hende tiener.

Det første hvad hun gjør, den gamle Trude,
 Er at hun op paa Sigrids Skulder staaer,
 Og løser ud hver slagen Mareknude
 Igien af Kongemøens fagre Haar.
 Hvor dciligt flamme sig de Lokker prude,
 Som Puds udkæmnet over Skuldren slaaer.
 Den Gamle Haaret atter glat indfletter,
 Mens Puds en Blomsterknup i Sløifen sætter.

Hvad vil du her hos denne grimme Qvinde?
 Udsperger Trude; gaa til næste Dal!
 Der vil et herligt Huus du forefinde,
 Med Kielder, Stegers, Hauge, Tøft og Sal.
 Der ting du dig i Kost og vær Hyrdinde,
 Saa lider du ei længer Hiertequal.
 Der finder du, hvad dig især er tienlig,
 Husmoderen er from, og Sønnen venlig.

Ung Sigrid vil ei did til Huset gange,
 Saasnart hun hører tales om en Søn.
 Men Alfén siger: Vær kun ikke bange!
 Han eier alt en Brud, som du saa skøn.
 Endnu i Aften skal han hende fange
 Til Hustru, hist i Lunden, sommergrøn.
 Gfald du skynder dig, da est du Giesten,
 Og Brudepigén med ved Bryllupsfesten.

Griedens nu den lille Fæstekone
 Ung Sigrid overtaler, see vi maae
 Hvo paa den anden Side Skovens Krone
 Sin vakre Bolig har ved Bækken blaa.
 At kunde kun min Aftenharpes Tone
 Forkynde ret de Store med de Smaa
 Begivenheden her, saa kort og fyndig,
 Der ender Sigrids Nød, som den er yndig!

Ja, denne Dag igien ung Othar trøster,
 Han eier Husét, hans er Sal og Tøst;
 Den forestilte Brud er Othars Søster,
 Den virkelige Brud har Alfén lovt.
 Hvis denne sidste kække Prøve brøster,
 Da hævnes Hartbein grumt af Wagenhøft,
 Den lede Trold; men Freia Dæmning sætter,
 For hvert et Nidingsværk af onde Jetter.

At Sigrid er ham nær, har han erfaret,
 Har hun ham kjær?— det Othar prøve skal.
 Om Alt har ham itide Trude været.
 Han smykker festligt ud med Løv sin Hal.
 De bedste Dalens Blomster, længe sparet,
 Nu pynte Væggen rigt i hobetal.
 Den skønne Søster i Skarlagentlæde,
 Karfunkelsmykt, indtager Brudens Sæde.

Og da nu Solen ned i Vesten viger,
 Da kommer Egnens Ungdom did til Giest.
 Skalmcier, Piber, Trommer, Harper, Giger,
 Tilkiendegive høit en Bryllupsfest.
 Farvel sit gamle Herskab Sigrid siger,
 Og skynder sig afsted, som hun kan bedst.
 Allene gaaer hun; kun en Vielde klinger,
 Sit lille Dæggelem hun med sig bringer.

Skinsyge, du Blaalæbede, du Blege!
 Til Hielp idag den stakkels Othar kom.
 Dig vække skal de falske Brudelege,
 Træd ind idag i Elskovs Helligdom!
 For første, sidste Gang du Rynken præge
 Paa hendes høie Liliepande, som
 Fra Sløret du skal frie, som er i Vente;
 Til Held for den, der aldrig dig fortiente.

Hvordan beskriver Eder kraftig Skialden
 Den stumme Skræk, da ind hun treen, og saac
 Som Brudgom Othar? Hun er himmelfalden,
 Hun ændser intet meer i Salens Braa.
 De høie Piber, Trommens muntre Skralden,
 Er hende Tordenslag fra Skyen graa.
 Hun holder sig, at ei til Jord hun segner,
 Den friske Rosenkind bag Sløret blegner.

Hvor stor er Othars Glæde, da han mærker,
 Hvad Sigrid i sit stumme Hierte leed,
 Han priser Midkiærhedens Underværker.
 Hun elsker ham? O søde Salighed!
 Forgieves sig den Yndige forstærker,
 Snart, snart hun selv sig løser fra sin Eed.
 Og Sløret famler alt den hvide Finger,
 Dog tier hun endnu og bleg sig twinger.

Men da Herolden raaber om en Pige,
 Som Parret lyse skal i Kamret ind,
 Da veed hun atter af sig selv at sige,
 En Purpurglød, høit farver hendes Kind.
 Med Magt de qualte Suk fra Brystet stige,
 Dybt Midkiærheden ryster hendes Sind.
 Kom, raaber hun, med sønderknuset Hierte,
 Mig bære lad den lyse Bryllupskierte!

Nu staaer hun i det dunkle Brudekammer,
Udpyntet for de lykkelige To.

Hun bærer Brudeblus, og Lysets Flamme
Opklare sparsomt kun den hulde Bo.

Med grønne Silkebolstre Lei et brammer.

Nu Sigrid, lad de Salige med No!

Hun kan det ei, stivt hen hun for sig stirrer,
Borkiarten stærkt i Liliehaanden dirrer.

Hun staaer forstenet, kold, hun taber Nanden;

Hist sidder han paa Bolstret med sin Brud!

Hvad skildrer hendes Nød, hvad tolker Baanden?

En Gysen nuprer hendes Liliehud.

Hun staaer, til Lyset brænder ned i Haanden,

Og Dthar viser hende venligt ud —

Da kaster hun sit Slør, da Taarer øse

Fra Diets Blaa: Ha, raaber hun, Trolose!

Behøver jeg ved Harpen meer at quæde?

Jeg skildred Dthars Smerte, Sigrids Nød;

Men kan jeg skildre Sigrids, Dthars Glæde,

Da Trøstens Ord fra begges Læber flød?

O Harpens Klang kan bringe til at græde,

Men Elskovs Salighed er altfor sød

Til i en Sang med Toner at gientage;

Den kan udtales ei, den maa man smage.

Hun havde lovet Frigga sin Gudinde:
 For ingen Yngling Sløret hæved hun,
 For hendes Riearlighed han kunde vinde,
 Og før han elskte ret af Hjertets Grund.
 Han vandt den; og dog lod hun sin forblinde;
 Thi elsker han endnu i denne Stund?
 Han elsker! Kun et Ord den Skionne trøster:
 O søde Sigrid! Bruden er min Søster.

Nu skuer Othar hendes Skionhed atter,
 Og Eden løste sig med hendes Slør.
 Nu skinner Solen. Henrykt han omfatter
 Med stærken Arm den huldeste blandt Møer.
 Med Fryd han bringer Konningen sin Datter,
 Til Fryd for alle Dannerigets Døer;
 Til Fryd for hvert et Skib i hele Norden
 Har nu sin Dronning atter Issefiorden.

Selv Alferne dybt i de mørke Bierge
 Sig fryde sammen i det sorte Muld.
 Hvor flittigt fløttre disse vevre Dværge!
 Paa Brudeseugen finder Bruden huld
 Til Othar et af Staal fortræffligt Bærg,
 Men til sig selv et deiligt Slør af Guld.
 I Sløret virket staaer: Ei Sigrid nænner,
 At glemme sine smaae trofaste Venner.

Harald Hildetand.

Hildetand med sølvgraae Haar
 Hu til Balhal vendte;
 Hundredfemti Hædersaar
 Heltens Jøse kiendte.
 Nu er svundet Nervens Kraft,
 Nat fast blinder Øiet;
 Kort ei blier det rustne Skæft,
 Ryggen krumt er bøiet.

Lapper dog som Tyr i Nor
 En Thegn han før mon være;
 Drottens fieldne Daad var stor,
 Dannerigets Ære.
 Alle Konger agted han
 Afathor at sende;
 Hvad han vilde, har paa Stand
 Helten bragt til Ende.

Kæmper var i Kongens Gaard,
 Og Kampen de forstode:
 Hug sig af de Dienhaar,
 Hurtigt, veltilmode.
 Klingen ei i Riødet gif,
 Kun den raged Brynet:
 Vort med Haan af Borgen gif,
 Hvo blinkede med Synet.

Odin, som han offred til,
 Op ham Snillet vakte;
 Svinesylkets sære Spil
 Slet kun Fienden smagte.
 Lært han var paa Ledregaard
 Længst af Odin selve;
 Naar tæt en Flok i Tryne staaer,
 Maae tusind Fiender skælve.

Gammel nu i gyldne Sal
 Gubben sidder ene;
 Mødig, som den matte Val,
 Marven er af Bene.
 Nedrig vil en Nidingsflok
 Nu den Gamle myrde:
 Lev et har han længe nok,
 Livet er ham Byrde.

Mørket kommer, Midienat
 Mulmet ud mon brede;
 I Morgens lader Bruno brat
 Ham en Badstu' hede.
 Brat han ind i Badet gaaer,
 Baalet de mon tænde:
 Døren lukkes, Drotten staaer,
 Danmarks Helt skal brænde.

Seent han mærker skumle List,
 Snar til Døren trænger;
 Luen slaaer alt lys i Qvist,
 Laagen op han sprænger.
 Kiæk med gamle Kraft han treen
 Kold i heden Lue;
 Kæmper giennem Krat og Green
 I Kredsen han mon skue.

Herlig da den Herre god,
 Helten uforfærdet,
 Staaer i Døren, stærk af Mod,
 Støtter sig til Sværdet;
 Leer kun, naar de Luer slaae
 For Lokken at fortære;
 Derpaa talde Drotten saa,
 Driftig og med Ære:

Har Kong Harald her fortient,
 Hadst at vorde indebrændt?
 Førte han mod Fienden ei
 Folket frem paa Vrens Bei?
 Kaldte ham ei Kampens Mand
 For sin Riæthed Hildurs Tand?
 Lærte ham ei Lidskialfs Drot
 Kampens Leeg at føre godt?
 Slog han ei det tappre Sver'g?
 Stred han ei paa Norges Bierg?
 Har han ei med Heltemagt
 Hele Norden underlagt?
 Drog ei da til Drottens Gaard
 Tappre Dreng, som Krig forstaaer?
 Baalet dog med Volgen rød,
 Brænde skal ham for hans Død!

Bruno svared brat derpaa:
 Billigt bør du tale saa.
 Nag dog ei til Nogen bær,
 Niding er ei blandt os her.
 Olding est du, Odins Gal
 Offred vi den trætte Bal.
 Stakal er, hvo døer paa Straa,
 Strax til Hel han fare maa.
 Blegned du paa Bænkchalm,

Blev du ført til Niffelqvalm.
Derfor spruder Dragen her,
Drotten den til Balhal bær.

Harald gav et hurtigt Svar,
Helten i sin Lue klar:
Troer I da, skiondt træt og mat,
Thor har mig saa reent forladt?
Ruster Eder! rask, ei seen,
Rister mig en Runesteen!
Runesteen, som veist bestaaer,
Risen lig, i tusind Aar.
Døe jeg vil i skaanske Dal,
Derfra gaae til Odins Sal.
Dækker Jer da, danske Mænd,
Drabeligt med Staal igien!
Følger Eders Fader nu;
Ei til Freden staaer han Hu.
Skal jeg døe? I ærligt Slag
Synke maa min sidste Dag.
Stride vi med Sigurd Ring!
Skiont at døe for Heltesting.
Tusind gaae med mig til Thor,
Tappre Dag berømt i Nord!

Stolt saa talde Stridens Mand,
 Rasse Kæmper smilte.
 Sværdet greb Enhver paa Stand,
 Ei Pandserfærken hvilte.
 Bendt var nu den vrede Hu,
 Bendt var Harm og Klage:
 Kongen er en Kæmpe nu,
 Riæk, som i gamle Dage.

Helten da den blanke Hat
 Paa sit Hoved satte;
 Jægren griber Jernet fat,
 Jarler Spydet fatte.
 Beborg kom en Baabenmø
 Fra Benden med sin Søster;
 Stolt hun vil i Striden døe,
 Staal om haarde Bryster.

Hen drog en utallig Hær
 Paa Bravallahede.
 Sigurd King alt stander der,
 Striden op at lede.
 Stærk han er og holder Stand,
 Ham Styrken ei forlader;
 Bøiet staaer hans bedste Mand,
 Barst i sorte Plader.

Krum han er, af Kampe mæt,
 Kullet som en Stodder:
 Sigurds Ære, Storværks Æt,
 Kæmperen Stærkodder.
 Hæren nu paa Heden staaer;
 Heltene vil stride.
 Hvo skal synke nu? Hvo staaer?
 Det maa Skulda vide.

Hæren stod; da Hildetand i Horn lod støde.
 Mægtigt over Marken brøde
 Malmets Toner, huult de lode.

Sigurd King paa Skioldet slog, høit Staalet klirred;
 Lyden op i Luften dirred,
 Larmen rædsomt sig forvirred.

Kraftigt begge Konger hen i Kampen stævned,
 Brede Sværd med Vægt sig hævned,
 Bærget sprang og Pladen revned.

Hielmen brast; i Hiertet foer til Hialtet Sværdet;
 Staalet sprang, skiondt herlig hærdet,
 Hildurs Mænd stod usorfærdet.

Da begyndte Dysten; Bierg og Dal maae sige:
 Aldrig har den havt sin Lige
 Udi hele Nordens Rige.

Konger to var begge komne, kiækt i Bælde:
 Hin vil trodsig Helten fælde;
 Harald vil ei døe af Ælde.

Værdig Gubbe vældigt nu til Valhal stunded.
 Siælland er til Skaane bundet,
 Sigurd, naar dit Slag er vundet.

Mange vare svenske Mænd, og mange Danske.
 Da greb Sværd med Stridens Handske
 Svensker, Dansker, Udenlandske.

Bred da mon Bravallahede Mængden favne.
 Valhal ei mon Valer favne;
 Vidar raabte alle Navne.

Sigurd stiller Svensken op til Slag i Tryne.
 Stridsmænd rynked stærke Bryne,
 Odin blev i Sky tilsyne.

Harald saae nu Heltens Hær paa Heden stillet.
 Taaren ham fra Rinden trilled:
 Afthor min Død har villet!

Nu har Guder Gothen lært saa godt at stride,
Som mig selv i svundne Tider;
Stolt jeg vil i Græsset bide.

Giev i Kamp nu Kæmpe foer mod vældig Kæmpe;
Damp af Blod mon Solen dæmpe,
Drotters Hær ei slog med Lempe.

Skuer hist et sælsomt Syn, hvo saae dets Lige?
Stærkodd maa i Striden vige,
Storværks Søn imod en Pige.

Veborg flux, den Waabenmø, med Vælde sætter
Ind paa ham, som fældte Jetter;
Jernet springer, Blodet sprætter.

Hielmen er af Møens Hoved, Haaret vifter;
Rast hun leer ad Sværdets Rifter,
Raser frem og Farve skifter.

Kiæven, som hun kiæf ham traf, maa Klingen smage;
Stiægget, busket som paa Brage,
Beed han i og holdt sin Hage.

Hævnet har den Helt sig nu hardt paa Ursine:
Søstren hører Sværdet hvine,
Mister Haanden; hvilken Pine!

Men med Haanden faldt til Mulden Haralds Mærke.
 Da slog Dannerhelte stærke
 Dragne Sværd i Pandserværke.

Ind paa Stærkodd jog med hvasse Jern Skioldunger.
 Skuldren saares, Skioldet runger,
 Synlig bleve Heltens Lunger.

Da nu Harald mærkte, Helte faldt i Hobe:
 Kongen i sin Purpurkaabe
 Kiser frem, lod Odin raabe.

Wældig med to dragne Værn paa Wogn han føres.
 Bred han ind i Brimlen føres,
 Af Walfader han bønhøres.

Kæmpen tiækt med Klinger slog til begge Sider;
 Dynger Liig i Græsset bider,
 Dannerdrot med Døden strider.

Nu blev alting Kongen nær, som Matten, stille.
 Slukt er Stridens største Snille!
 Sværdet synker, Taarer trille.

Den, som styred Nordens Land og Danmarks Dale,
 Ligger nu et Liig i Dvale,
 Længes ei til Odins Sale.

Bedre fik ei Konge Baal, for bort at fare.
Erindt ham ligger tykt en Skare,
Thor i Armen tog den Svare.

Seer I hist paa Sletten Høien stander ene?
Musbevorne Bautaftene!
Der bevares Heltens Bøene.

Vidt end viser Runen vældigt Kæmper alle,
Hvor Kong Harald paa Bravalla,
Som en Helt gik til Valhalla.

Rosentræerne.

I Skyggen, under Myrtens Hang,
 Sad Rollo med sin Elskerinde,
 Ved Arnoflodens Bølgegang.
 Der vidste de sig tidt at finde,
 Ved Aftentid, naar Solen ned
 Bag Skoven i sit Purpur gled.

De lued af en kiærlig Brand;
 Hun var en ung og deilig Pige,
 Han var en rask og fager Mand;
 Men deres Fædre førte Krige.
 Hver bød fortørnet Flokken sin,
 Som Guelfer og som Ghibelin.

I Florens Begges Huse stod:
 To Fæstninger i samme Gade,
 Hver paa en Grund, som Biergets Rod.
 De treen kun ud i blanken Plade,
 De mødtes kun med Stang og Sværd,
 Til Tvedragt og til blodig Færd.

I Kampstenen fæstet var
 Af Jern med Spiger store Ringe,
 Som Ettens Baabensfaner bar.
 Op mægted intet Porten tvinge,
 Den var med Plader tykt belagt,
 Som trodsed hver en fiendtlig Magt.

Men hvad ei aabne selv formaaer
 Bellona med sin tunge Glavind,
 Det aabent dog for Venus staaer.
 Hun trodser Fiendtlighed og Avind,
 Hun vidste dog i Skyggens Ro
 At samle de forelskte To.

Men kort kun var den rene Lyst,
 En fiendtlig Flok af Busken traadte,
 Da sødt de sværmed Bryst ved Bryst.
 Som Judas Frelseren forraadte,
 Saa endte her en troløs Træl
 For evig de Forelsktes Held.

Dybt Filomeles Klage led,
 Thi revet af sin Elsktes Arme
 Kun ønskede Kollo nu sin Død.
 Han søgte den i Kampens Harme,
 Han fandt den midt i Krigens Favn,
 Hans sidste Ord var Lauras Navn.

Som Blomsten, naar fra Solens Skin
 Den skilles i et dunkelt Lufke,
 Saa falmied nu den Skionnes Kind.
 Midnatten hørte hendes Sukke,
 Hun boied bleg i Fængslets Vaand
 Sit Hoved og udgav sin Aand,

Domkirken midt paa Torvet staaer,
 Af sorte, hvide Marmorfliser,
 Af Kunst ærværdig, som af Aar.
 I Kirken mangen Indskrift viser
 End Graven af de største Mænd.
 Der blev de Døde baaret hen.

Men selv ei Døden maatte nu
 Et uløksaligt Par forsamlе.
 O Had, hvor bittert raser du!
 End fnyset de opbragte Gamle.
 Hver stod med Graad paa blegen Kind,
 Men med et uforsonligt Sind.

Henrevet uden Sacrament,
 Man turde dem ei inden lægge;
 De havde halv kun Kristus tient;
 Thi gennembrødes Kirkens Bægge;
 Halv udenfor med deres Been
 Paa Torvet stod den hvide Steen.

Hist hvor den gamle Tavle sig
 Endnu med Dantenavnet pryder,
 Der ned de satte Rossos Liig;
 Og her, hvor Giottos Taarn sig skyder
 Fra Jord, mod Himlens Herlighed,
 Blev Lauras Aske sænket ned.

Naar Solen nu bag Bierget sank,
 Og farved med de sidste Flammer
 End Arnoslodens Bølge blank;
 Da vinkte dem ei Skovens Stammer,
 Ei Fuglens Sang, ei Blomstens Flor,
 De hviled i den sorte Jord.

En Ben ved Arnos Bredder gik;
 Han standsed ved de Elsktes Kilde,
 Med Taarer i sit mørke Blik.
 Der stod endnu to Roser vilde;
 De havde selv dem plantet ned,
 Et Tegn paa trofast Kiærlighed.

De stod saa frødigt og saa sødt,
 Med deres unge grønne Blade,
 Men uden Knup og uden Rødt;
 Han løste dem med skarpen Spade,
 Et Indfald ham hans Hjerte gav,
 Og satte dem paa Elskovs Grav.

Nys sammenslynget Blad ved Blad,
 I Aftenrøden og Naturen,
 Stod de nu skilt, ved Kirken, ad.
 De slyngte sig saa høit ad Muren,
 De vilde samles Qvist ved Qvist,
 Som de Forelstedes Siæle hist.

Og see, da Morgenrøden kom,
 Og farved med sin Purpurlue
 Det store Tempels Helligdom;
 Da over Brunelleschis Bue
 Alt Roserne sig havde strakt,
 Og hver sin Knup den Anden rakt.

Da Fædrene sigt Gertegn saae,
 Da flød fra Diet Taarens Kilde,
 Da følte sig de Stolte smaae.
 De eentes — men det var for silde!
 For seent for egne Hierters Fred,
 Ei for de Elstedes Salighed.

Stærkt rasted hist fra Daabens Hal
 Den gamle, store, rustne Lænke,
 Som vidner Pisas dybe Fald!
 Thi Støvet's Magt kan Jernet krænke,
 Ja slaae et Folk i Slaveri;
 Men Kiærlighed er evig fri.

Den hemmelige Røst.

Skion Ingerlil gaaer om allene,
 Beskygt af Borgelundens Grene,
 Da hører hun en Stemme sød;
 I Hallen hvast af gamle Stene
 Til Øret den alt ofte lød.

Knap kan hun den fra Zefir skille;
 Den kommer fra et Barn saa lille,
 Dog kan hun ikke Barnet see.
 Saa sød som Nattergalens Trille,
 Den deler hendes Vel og Bøe.

Naar hun er ene Lyden kommer,
 Om Vintren, i den grønne Sommer;
 Fortrolig er hun alt med den.
 Og Høstens Frugt og Baarens Blommer
 Hun plukker med sin lille Ven.

Den synger om Naturens Eden,
 Om Venfkab og om Kiærligheden,
 Fortæller mangt et Eventyr.
 Den elsker Rolighed og Freden,
 Ved mindste Støi den hastig flyer.

Engang en Aften siger Snger:
 Din Stemme mig livsaligt klinger;
 Dog, eier du en jordisk Dragt,
 Est en lille Nand med Binger,
 Saa viis dig i din Skionheds Pragt!

Hun hører Stemmen sagte sukke:
 Jeg maa mig for din Billie bukke,
 Men du, hvi vil du mig saa haardt?
 Forstumt er Nattergalens Klukke,
 Og Stemmen svinder ængstlig bort.

Alt nogle Uger, nogle Dage
 Var lagt i Eensomhed tilbage,
 Skan Snger gaaer bag Skovens Træer;
 Knap lyder hendes Længselklage,
 Saa er alt Stemmen hende nær.

Den atter kan med Inger tale,
 Bag Skovens Læ, i grønne Dale,
 Ved Klippens Bæg, ved Bækkens Blaa;
 Den klinger i de gamle Sale
 Bag Harnisket i mørken Braa.

Er Inger ene paa sit Kammer,
 Og sluktes Lysets sidste Flamme,
 Da luster der en tiolig Wind,
 Da banker sagte Dørens Hammer,
 Og Noget suser hurtigt ind.

Og naar hun da sig holder rolig,
 Da taler venlig og fortrolig
 Med Ingerlit den spæde Røst;
 En Skytsaand i den Huldes Bolig,
 Den skænker hende Raad og Trost.

Hvor kan hun nu saa daarlig være,
 Letsindig strax igien begiære,
 Hvad eensgang gjorde Stemmen Bee?
 Var Sukket ei en stille Lære,
 En Bøn om ei at ville see?

En Aften, (stærkt alt Dagen hælder),
 Sit Ønske hun den atter melder.
 "Du vil det? Nu, jeg lyde faaer!
 Stiig ned i Ridderborgens Kielder,
 Naar Taarnets Midnatsklokke slaer.

Hvor dybt i Grunden Borgens Bue
 Forener sig af al Formue
 Med Klippens vældige Granit,
 Midt i den sorte Kielderstue,
 Der vil du skælne noget Hvidt.

Hvad der du seer, skal mig betyde,
 Dog vil ei da min Stemme lyde.
 Af Tinger! naar du mig har seet,
 Vil du din Daarlighed fortryde,
 Og angre hvad der alt er skeet."

Saa flytter Stemmen og bortviger.
 Nysgierrigt hendes Hierte higer
 Af større Længsel nu end før;
 Mens Klokken toner, ned hun stiger,
 Og aabner Kieldrens tunge Dør.

Hun seer sig om og intet finder,
 End Lygten hende kun forblinder
 I Dybets skumle Helligdom;
 En Kilde giennem Bierget rinder:
 Af Ingerlil, vend om, vend om!

Det kan hun ei; dog maa hun sukke.
 Hun noget seer — hun maa sig bukke —
 Hun seer — et Barn — o grumme Lyst!
 Det ligger i en lille Bugge,
 Med Dolken blodig i sit Bryst.

Det lille Barn har' nylig levet,
 Man seer det nys er myrdet blevet.
 Forfærdet skuer Inger ned.
 Med Blod staaer paa dets Pande skrevet:
 "Det voldte din Nysgierrighed!"

End som en Engel sødt det smiler;
 En Lillie det i Armen hviler;
 Knap Inger røre sig formaager.
 Hun ræd af Svælvingen udiler,
 Og Døren efter hende slaaer.

Nu tør hun aldrig gaae tilfenge
Saa ene, aldrig dvæle længe,
Naar Maanen bleg i Skoven leer;
Hun visned som en Blomst i Enge;
Hun aldrig hørte Stemmen meer.

Min And, du Hellige! din Stemme
Mig lader Salighed fornemme,
Skiondt Gaaden ei jeg løse veed,
Forstyrrer jeg dit dunkle Gjemme,
Da dræber dig — Banvittighed.

S k o v k i r k e n.

I Gulbrandsdalen stod en eenlig Hytte,
 Hvis Eier ei var bleven Dødens Bytte,
 Da Pesten dybt sin Vinge syntte lod,
 Og bragte Giæring i det friske Blod,
 Og Stræk og Qual og Waande,
 Hvorhen den gustne Her henblæste med sin Aande.

De friske Normænd, vant, at Luft hin rene
 Bestryge skulde Fjeldets høie Stene,
 Som Fluere sank; den vamlø Hede kom,
 Og gjorde Bierget nøgent, Dalen tom;
 Og lagde Landet øde,
 Som naar en Nattefrost affvier Dagens Grøde.

Den stærke Arm, som rask og usørfærdet
 Var vant at styre Plougen, svinge Sværdet,
 Blev mat; ei Foden mægted meer at gaae;
 Og Øiet rødmed, Læberne blev blaae;
 Og Norges Piger svundne,
 Som Jomfruser i de kolde Nattelunde.

Den Barm, hvis Skønhed hele Jorden hylder,
 Svandt ind, og steg igien med sorte Bylde;
 Og Kæmpens Hals, der nys med Sundheds Lyst
 Det snilde Hoved bar paa stolte Bryst,
 Sank, som en slappet Bue;
 Og til et udbrændt Kul blev Diets hede Lue.

Naar Solen steg nu i sin Morgenrøde,
 Da fandt den alting tomt og alting øde;
 Hvorhen den kued fra sin gyldne Top,
 Blev den kun vaer en halvforraadnet Krop.
 Da skælved den og blegned,
 Og svøbte sig i Skyer, til atter ned der segned.

Fælt monne Sneen over Graven fyge,
 Kun hist og her man saae en Skorsteen ryge.
 Saaledes fulgte lang Tid Nar paa Nar.
 I GuldbRANDSDALEN stod endnu en Gaard.
 Fra den de Slægter ginge,
 Som stimled folkerigt nu atter hen paa Ting.

Paa Tinget monne de sig tit forsamle,
 Der talrigt stod de Unge med de Gamle;
 De raadslog om, hvordan de skulde faae,
 En Kirke bygt, som kunde freidigt staae,
 Hvor de med hellig Bise,
 Med Prædiken og Bøn Gud Herren kunde prise.

Da maatte forrigfuldt de med hverandre
 Med uforrettet Sag fra Tinget vandre.
 Skiondt hver sin Skiærv, i Hjertet from og reen,
 Henlagde glad paa gamle Kongesteen,
 Blev ikkun Summen ringe;
 Og meer formaæde de dog ei at sammenbringe.

I Somrens Tid, naar alt var lunt og stille,
 Naar Lougens Bølger monne sagte trille,
 Da samlede de hver Søndag sig en Stund
 Udi en kieligdunkel Birkelund;
 Og fromt sig hvælved Birken
 Da over dem saa trygt, som om de sad i Kirken.

Men naar det isned over Fyrens Blade,
 Naar Græsset svandt og viste Stenens Flade,
 Naar Vintren spændte sig i Pandser ind,
 Og svang sig paa sin Ganger Hvirvelvind;
 Da sad Enhver allene,
 Da kunde de sig ei med Andagt fromt forene.

Hør nu, hvor skiont den gode Gud med Styrke
 Sin Bistand giver dem, som troe ham dyrke:
 To Børn, det var en Pige med en Dreng,
 En Sommersøndag gik ad grønne Bælg;
 Da fik de Lyst at vove
 Sig over Klippen i de dunkelgrønne Skove.

Det var den første Pindsedag, den skønne,
 Den muntre Fest, som holdes i det Grønne.
 Der havde Bygden den nu nylig holdt,
 Mens alle Blomster dufted friskt og holdt.
 Bag Nordens Granepalmer
 De havde lovet Gud med høie Jubelsalmer.

Som da de Børn rundt om i Skoven vanked,
 Og legte, sprang omkring, og Blomster sanked,
 Og trængte did, hvor Skovens tykke Krat
 Selv gjorde lyse Dag til mørke Nat;
 Da mon de sig forvilde,
 Og Solen sank i Hav, og det blev mørkt og silde.

Dog kom de hjem ei til den vante Hytte,
 Forgieves monne bange Moder lytte.
 Og Natten svandt; endnu de kom ei hjem;
 Men Dagen kom, og Dagen bragte dem,
 Saa munter og fornsiet,
 Med Blomster hver i Haand, og glade Smil i Øiet.

Og da dem spurgtes, hvi de blev saalænge?
 Hvi ei de kom, da Solen gik til Senge?
 Om paa den grønne Jord, om i et Træ
 De havde søgt usikre Nattelæ?
 Da svared de tillige:
 O vi har slumret sødt, det laer sig aldrig sige.

Først hist vi rundt omkring i Skoven vanked,
 Og legte, sprang, og røde Blomster sanked,
 Og trængte dybt os ind i tætte Krat;
 Da blev det pludselig til mørke Nat;
 Vi kunde hjem ei finde,
 Og Solen saae vi fiernt bag Skoven at forsvinde.

Da gav vi bitterlig os til at græbe.
 To andre Børn i giennemsigtig Klæde
 Kom til os der; de vare begge smaae,
 Med krusetgule Haar, med Binger paa;
 De sagde: Lad os ile!
 Vi viser Jer et Huus, hvor I kan roligt hvile.

Saa fulgte vi de Børn igiennem Skoven,
 Hen til et Huus, saa taarnet, høit for oven.
 De ledte did os ad en hvælvet Port.
 Det Huus var saare langt, det var saa stort;
 Foroven i en Bue;
 Det hele Huus bestod kun af en enkelt Stue.

Hvad der vi saae, det kan vi ei beskrive.
 De Sluttes sang: Her maae i Nat I blive!
 Og naar i Morgen I er vaagnet, gaaer
 Da hjem, hvor Eders Faders Hytte staaer,
 Fortæller, hvad I funde!
 Saa stungede med Smil, gav os et Kys, og svunde.

Af Moder, af! I Husets Østerende
 Saae vi to store Lys paa Bordet brænde.
 Der straalte det saa stærkt med røden Guld;
 Af modne Bær og Ar var Bæggen fuld.
 De Binduer vare lange,
 Did straalte Maanen bleg, dog blev vi ikke bange.

Men i den anden Kant af Hallens Grunde,
 Hvor intet vi for Mørke skielne kunde,
 Der lød bestandig fort en herlig Sang,
 Ledtaget af en dyb alvorlig Klang.
 En Stemme quod foroven,
 Langt mere sødt og klart end Drosselen i Skoven.

Da treen en Skare Børn for os og dandsed,
 Indtil af alting intet meer vi sandsed.
 Vi stumred ind, og da vi vaagned, saae
 Vi ingen flere Børn med Binger paa.
 Og Sangen taug; vi skued
 Ei heller meer de Lys, som høit i Matten lued.

Saa Børnene. Men med opmærksomt Øre
 Var Bygden stimlet did, for alt at høre.
 De sagde: Ledet os paa Husets Wei!
 De ginge taust, paa Weien taldes ei.
 Fylt af Forventning, fulgte
 De med et saligt Haab, som endnu Læben dulgte.

Igiennem Buss og Krat de Smaae dem førte,
 Hvor Skovens Dyr langtfra man tude hørte,
 Hvor ei fra Vestens Tid en Stemme løb,
 Hvor Solen sparsomt giennem Krattet brød,
 Hvor Maanen skinte neppe,
 Hvor Buss og Eisrn og Træ tæt fletted Skovens Teppe.

Med Ører maatte de sig Veien bane,
 Men Ørens Brug er raske Normands Bane;
 Og skiondt tilsidst den stærke Haand blev mat,
 Sank dog for skarpe Staal det tykke Krat.
 De Smaae bestandig smutted
 Let giennem Bussen ind; dem følge de beslutted.

Og som de nu ei Modet synke lode,
 Da pludselig de for en Afgrund stode,
 Som skuldes af de vildtnehængne Løv,
 Hvor Klippen knuste Fossens Vand til Støv,
 Hvor Graadens Hvirvler vrirmed,
 Hvor over Svælget svei paa Kanten Granen svirmed.

Med Trudsel skummed op de Bølger hvide.
 Da stod de Smaa alt paa den anden Side,
 Og havde tit dem vinket, ofte kaldt.
 Og Øren sank med Kraft, og Granen faldt
 Hen over Kloftens Grunde,
 Og blev en Bro, hvorpaa man sikkert træde kunde.

Da hvidsled det igiennem Buss og Tjørne;
 Og strax en Flok af Løsser, Ulve, Bjørne
 Dem treen imøde paa den fjerne Strand;
 Og grinte fælt, og viste skarpen Tand.
 Da sigted Buens Vise,
 Og brat i Skoven ind med Brøl man saae dem ile.

Alt daled Solen ned bag Klipper bratte,
 Alt sank de senefulde Hænder matte;
 Da saae de pludselig fra dunkle Braa
 Midt paa en Grønning lys en Kirke staae,
 Af ranke Træer omskygget,
 Stor fast som Olafs hist, den han i Trondhiem bygged.

Med Mus begroet, omkrandsset af Naturen,
 Sig hæved favnetyk ærværdig Muren.
 Mod Taget svang sig Bedbendranken trygt;
 I Kirketaarnet havde Storken bygt;
 Den klapped med sin Vinge,
 Med Næbet hørte man den svagt paa Malmets ringe.

Forbausset hen for sig de Bønder stirred,
 Og heed og tung paa Rinden Taaren dirred,
 Og Øren faldt af Hæand ved ranke Træ,
 Og Hæanden folded sig, og ned paa Knæ
 De sank, og med hverandre
 De monne Hæand i Hæand derpaa i Kirken vandre.

Dg dem imøde lød en liflig Tone,
 Fra Midten i den gyldne Lysekroner;
 En Drossel sad paa Lysefestagens Arm
 Dg sang i Aftensolen rød og varm,
 Dg quidred dem imøde,
 Saa yndigt og saa smukt i Choret's Aftenrøde.

I Kirken vidned Alt om Nidertiden,
 Det maatte være længe, længe siden.
 Haandskrevne Psalmebøger kun man saae;
 Den Sang: Naar vi i største Nøden staae,
 Bar overalt opslagen;
 Dg alt var tykt bedækt med Støvets hvide Lagen.

Men klar for Altret, blank i Aftenglandsen,
 Af røden Guld tilstraalte dem Monstransen,
 Dg giennem Bindvet Brombærranken sig
 Til Altret havde snoet ydmygelig,
 Dg Altret guldbegledet;
 Til høire Side Viin, til venstre Side Brødet.

Dg nu var Ønsket opfyldt, Sorgen svundet,
 Hendsøde Slægters Tempel atter fundet;
 Dg i en hellig Psalme de udbrød,
 Dg klart det skionne Chor i Kirken lod.
 Høit sungen Mænd og Qvinder:
 Hvo banker, lades ind, hvo trofast leder,
 finder.

De tvende Kirketårne.

Det var sig Herr Asker Ryg,
 Hannem lystet i Leding at gange;
 Først træder han i den Kirke liden,
 At høre de Ottesange.

Murene var af det gule Leer,
 Og Taget hint sorte Straa;
 Det var sig Herr Asker Ryg,
 Misnoiet han saae derpaa.

Det var sig Herr Asker Ryg,
 Sit Hoved maatte han høie;
 Løftet det var saa saare lavt,
 Og Kæmperne vare saa høie.

Bæggen var baade muggen og grøn,
 Den havde saa dyb en Nesne;
 Tiden æder med skarpen Tand,
 Saa lidet monne hun lesne.

Fort hun gnaver med skarpen Tand,
 Dertil hun haver stor Drift;
 Alt da vorte den tiden Smaaablomst
 Udi den Kirkerift.

Alt da snoede den grønne Humle
 Sig ad den Kirkeside.
 Storken sidder udi Redet strunk,
 Og seer hun ud saa vide.

Og hør du, kære Fru Inge!
 Du est en Qvinde saa pur,
 Ei sømmer det sig at bede til Gud
 I slikt brøstfældigt Skuiv.

Binden blæser udi Kirken ind,
 Og Regnen ned monne dryppe.
 Christus er steget til Himmelen's Gal,
 Han naies ei meer med en Krybbe.

Hør du allerkjæreste Hustru min,
 Jeg siger dig det forsand:
 Op skal du bygge Kirken af ny,
 Mens jeg er dragen af Land.

Laget du dække med røde Tegl,
 Af Steen du opføre den Muur;
 Med da skal du rive saa brat
 Det uselig Kirkeskuur.

Lage du da mit Skarlagenkind,
 Af Høiel det vel maa være;
 Alt til et Alterklæde skiont
 Du snildelig saa det skjære.

Det var sig Fru Inge,
 Hun svared sin Husbond med Ære:
 Som I siger, min ædelig Herre,
 Saa hør det vel sig være.

Hør du kjære Fru Inge!
 Gud haver velsignet dit Liv,
 Føder du mig en Son saa hold,
 Da est du en Danneviv.

Føder du mig saa bold en Søn,
 Da gjør du mig Tankerne glade;
 Føder du mig en Dotter skøn —
 Jeg ikke vil hende hade.

Hør du, kære Fru Inge!
 Du est en Kvinde velbaarn,
 Føder du mig en Søn saa bold,
 Da bygge du Kirken et Taarn.

Føder du mig en Dotterlil,
 Da sætte Du kun et Spiir.
 Ridderen kneiser saa strunk og stolt,
 Men for Kvinden er Ydmyghed Siir.

Det var sig Herr Asker Ryg,
 Han beider sadle sin Hest,
 Saa rider han udi Ledingsfærd,
 Som til en Bryllupsfest.

Tredive vare hans Svenne,
 Og alle med Brynier nye;
 Hvor han stødtes i Kampen hen,
 De Fiender brat monne flye.

Det stod paa udi Uger,
Ja vel udi Maaneder ni;
Der var sig Herr Asker Ryg
Han seired i alle di.

Det var sig den gievelig Helt,
Hannem lystet nu hiem at fare;
Hielmene var af hin røden Guld,
Hannem fulgte saa faur en Skare.

Der han drog igiennem den Skov,
Da fulgte ham tredive Svenne;
Der han kom til Finnisløvlille,
Da reed den Herre allene.

Solen skinner om Morgenen rød,
Og Regen falder paa Græs,
Det var sig Herr Asker Ryg,
Han spored saa vel sin Hest.

Satte den Herre Guldkringlen
Alt udi sin Gangers Side.
Det vil jeg for Sanningen sige,
Hans Tanker løbe saa vide.

Over den gule Hvedemark
 Der kneiser en Bakke grøn,
 Bag ved ligger Finnesløvlil,
 En By vel stor og skøn.

Det var sig Herr Asker Nyg,
 Han bad vel ved vor Frue:
 Givde det Gud i Himmerig,
 At jeg et Taarn maatte skue.

Det var sig Herr Asker Nyg,
 Saa listelig da han loe,
 Der han kom paa den grønne Bakke,
 Da skued' han Taarne to.

Over den Kirke saa stoltelig
 De kneised' i Luften blaa.
 Lærken sang i den Hvedemark,
 Mens Solen skinte derpaa.

Tak have stolten Fru Inge!
 Hun var sig en Danneviv;
 Hun skienkte sin Husbond Søner to
 Til Gammen og Tidsfordriv.

Den første af de Søner to
 Ham kaldte han Esbern Snare,
 Han blef saa stærk som den vilde Baa,
 Og mere snel end en Hare.

Den Anden kaldte han Axel,
 Han blef en Biskop from;
 Han brugte sit gode danske Sværd,
 Som Paven sin Stav i Rom.

Falden er nu det ene Taarn,
 Og Krattet voxer af Gruus;
 Axel og Esbern Snare
 De taarne det danske Huus.

Musset dækker den gamle Steen,
 Alt over hin sorte Jord;
 Axel og Esbern Snare
 De hæve sig høit i Nord.

Styrte vil snart det andet Taarn
 Udi den Kirkeby;
 Axel og Esbern Snare
 De kneiser i evigt Ry.

Christ signe hin ædelig Danneqvinde!
Hun hvile for Altret i Kirke,
Hun satte tvende mægtige Taarn
Paa Dannemarks Dannevirke.

Hil være den Ræmpe, som seierrig
Hiemdrager med stolten Skare,
Og finder i Buggen Tvillinger to,
Som Axel og Esbern Snare!

Ægirs Gave.

Mens høie Guder
 Fornøied sig, hvor salten Sø
 Med Vælde tuder
 Rundt om Hler: Ægirs Ø;
 Greb den Gud for Havets Magt
 Om et Horn saa stort,
 Dannet udi Skionheds Pragt,
 Saare kunstig giort.

Blandt Sneglehuse
 Dybt udi det vaade Blaa,
 Hvorølger bruse,
 Man ei dets Lige saae.
 Farvespættet her man fandt
 Hver en Rand og Krog,
 Slangebøiet det sig vandt,
 Lig en spraglet Snog.

I smidig Binden
 Smelted Rødt i Hvidt og Gulst;
 Hornet forinden
 Var rummeligt og hult;
 Duppen i den snevre Bund
 En Karfunkel grøn,
 Randen om den brede Mund
 Gyldenblant og skion.

Høit Hornet love
 De Disar udi Egirs Sal.
 Han raabte: Bove!
 Fyld mig min Pokal.
 Haaret flettet ind med Siv
 Blysom Bove stod;
 Blaatindbeltet smekke Liv,
 Erind den spæde Fod.

Fulgt af sin Søster
 Hun kom mens alle Guder loe,
 Skumhvide Bryster
 De belgede saa froe.
 Bag den blotte Jomfrubarm
 Hjertet bange slog;
 Saus med Emil hun i sin Arm
 Sneglehornet tog.

Alt efter Bane
 Derpaa den unge Havets Nø
 Stak som en Svane
 Med ubi salten Es.
 Snart man atter hende saae
 Paa den grønne Strand;
 Hornet fyldte Perler smaae,
 Klare som et Vand.

I brune Hænder
 Tog Guden, hvad ham Pigen gav:
 Hver Vegir sender
 En Gave fra sit Hav.
 Gaven være Disen bragt,
 Midt i Kredsen der!
 Som besidder største Magt
 Udi Gunders Hær.

Da Frigga reiste
 Sig med sin egegrønne Krands,
 Gudinden kneiste
 Med herlig Himmelglands:
 "Moder for et Herthedal!
 Odins Hustru bold,
 Hvo har udi Asers Sal
 Større Kraft og Bold?"

De hvide Hænder
 Da strakte Gefion ud mod Sø;
 Heimstringla kiender
 Den vene Nordens Mø.
 "Hvo har pløiet Herthalund
 Frem du rige Frei?
 Hvo gave gyldne Neg en Grund?
 Ingen uden jeg!"

Men Eir sig hæved
 Med sin Rod sin skarpe Kniv:
 "Hvor ofte bæved
 J ei for Heltens Liv?
 Hvad er Ræmpe, hvad er Land
 Uden Sundhedsaft?
 Hvilken Kraft sig ligne kan
 Med min Lægekraft?"

Mornen den høie
 Da stødte stoltelig til Lyd.
 Hvert Asie
 Faldt hen paa hendes Spyd.
 "Livet har J vel frembragt,
 Guders stolte Hær!
 Men hvad standser Livets Magt?
 Det gior Mornens Spær!"

Da Freia smilte!
 Paa sin lille Fod af Sne
 Didhen hun ilte,
 Hvor Gaven var at see,
 "Egir giv du Hornet mig;
 Freia stander først,
 Al Naturen siger dig,
 At min Magt er størst."

At klædedægge,
 Begyndte hun paa Gubbens Skied,
 Fra trinde Lægge
 Vort Klædebondet flød.
 Trykte om hans Ryg sin Arms
 Alabaster ned;
 Lod ham skue nær sin Varms
 Deelte Fyldighed.

Fast elskovsfangen
 Alt Egir efter Hornet tog;
 Ham vakte Klängen,
 Thi Bragi Harpen slog:
 Og som nu hans Dines Ild
 Faldt paa Gunders Rad,
 Blev han Ydun vaer, som stil
 Hos sin Husbond sad.

Saa taus blyfærdig,
 Indhyllet i det tydske Flor,
 Sad hun elskværdig,
 Om ranke Liv en Giord.
 Brun var Haarets rene Glands,
 Som en Knude bandt;
 Af Violser sig en Krands
 Giennem Lokken vandt.

Et gyldent Bæger
 Hun holdt udi sin hvide Haand.
 Naar Bragi leger
 Paa Harpen fro i Land,
 Duster strax den modne Frugt
 Fra hin Skaal paa Stand,
 Breder ud en liflig Lugt
 Over Hav og Land.

Den hulde Qvinde
 Med Yndets ubevidste Magt
 Mon overvinde
 Selv Freias stærke Pragt.
 Ydun! Egir raabte brat,
 Syng i Bragis Maal,
 Siig os, hvilken sielden Skat,
 Rødmer fra din Skaal.

Med deilig Stemme;
 Det klang, som naar i Vaarens Dal,
 Bag Bøgens Giemme
 Du fløiter, Nattergal!
 Ydun sang ved Harpens Klang,
 Høit steg hendes Røst.
 Harpen klang, den skønne Sang
 Smelted Hers Bryst.

"Den friske Rødme,
 Som funkler her fra Staalens Rand,
 Den hulde Sødme
 Kun Guder styrke kan.
 Blev af disse Øbler smaae
 Kryftet ei en Drik;
 Falmed Odins Lokker graae,
 Sluttes Freias Blik.

Naar Bragi synger,
 Da modnes paa et helligt Træ
 Dets Øbleklynger
 I Lundens Sommerlæ.
 Kun Udødeligheds Kraft,
 Kun et evigt Liv
 Stjænker denne søde Saft."
 Saa sang Bragis Biv,

Et venligt Stille
 Bifaldt hvad Disasangen lød.
 Da saae man trille
 Ned udi Yduns Skjød
 Alle Hornets Perler smaae,
 Klart, paa Kildeviis:
 Skatten dig tilhøre maa,
 Balhals høre Dis!

Hvad jeg forlanger,
 Til Giengjæld for hvad her du fik,
 Er, at jeg fanger
 Udaf din Møst en Drik.
 Tolk min Daad og min Bedrift
 I en Skaldesang,
 Lad den fra din Runeskrift
 Løse frem engang!

Det Ydun loved,
 Og derpaa deelte hun sin Skat.
 Hver Disas Hoved
 Blev smykt med Perler brat.
 Hornet skænkte Bragi hun,
 (Suttungsmisodens Maal)
 Regir gav hun strax paa Stund
 Frugter af sin Skaal.

Hvis ikke siden
Af onde Lok' i Ægirs Bo
Forvendt til Striden
Var vorden Gildets Ro,
Harde Sæmund i sit Skrift
Daaden vist fortalt;
Men den vældige Bedrift
Har den Mindre qvalt.

At ei forsvinde
Den skulde recnt og plæt forgaac,
Bød min Gudinde
Mig her Guldharpen slaae.
Oldtids gamle Taager flye,
Balhal straaler smukt;
Guder nærme sig paa ny
Bed Odunas Frugt!

Tidens Perspektiv.

I den store snevre Stad
 Gik en Yngling lidet glad,
 Aftenen var taaget, mørk,
 Byen tyktes ham en Ør.
 Fra sin Barndom var han vant
 Høit paa Fjeldets steile Kant,
 I en gammel Borg at boe,
 Hvor ham Solen aarle loe,
 Og hvor langsomt ned den gik
 Med sit skionne Purpurblik.

Ynglingen var from og flog,
 Vel belæst i mangen Bog,
 Leved med sin Fantasi
 I den Tid som var forbi;
 Kiendte vel af gamle Skrift
 Mangen Helt og hans Bedrift;

Ønskte sig paa Livets Bei
 Heltelivet, fandt det ei;
 Derfor kasted han Foragt
 Paa sin Tid, som uden Magt.

Nylig han til Staden kom,
 Utilfreds han seer sig om.
 Nu, da Solen daler ned,
 Boxer hans Urolighed.

Hist i Gaden, lang og stor,
 Staaer han harmfuld, uden Ord;
 Stirrer ned ad Huses Rad,
 Hiertet svulmer fast med Had:
 "Hvilken Rede! Hvilket Skjul!
 Kiærneløs, ormstikken, huul!"

Som han monne saadan staae,
 Ham en kraftig Olding saae,
 Hørte hvordan han udbrød
 Hefstig, over Nutids Død,
 Stolt af Oldtids Helteliv,
 Fantasiens Tidsfordriv;
 Sammenligned tusind Aar
 Med Imorges og Igaar;
 Noahs Ark og Paradis,
 Med et Skuur, et Birkeris.

Oldingen, som snart indsaae
 Hvad den Unge tænkte paa,
 Hilsed ham og yttred: "O
 Jeg er af den samme Tro!
 Har som du det Svundne kjær.
 Hvad er imod Hissset, Her?
 Naar for Krøniken man staaer,
 Skuer paa de svundne Aar,
 Paa sit eget Øieblit:
 Hvilken bitter Malurt-drik!

Hvilken Forfækt! Hift en Krands
 Af Bedrifter's Stierneglands.
 Alt som Tiden kommer nær,
 Taber sig det skønne Skær.
 Bidt adskilt i taaget Nat,
 Brænder enkelt Stjerne mat,
 Røgindblandet, kummerlig,
 Magtløs at begeistre mig.
 Fuldeligt, som naar vi see
 Ned i Gaden's Lysallee."

Ynglingen gav Manden Ret:
 Ha hvo vilde nægte det?
 Oldingen med Værdighed
 Gik med ham ad Gaden ned;

Og da endelig de vandt
Langsomt mod den anden Kant,
Tog den Gamle, mild i Aand,
Unge Sværmer ved sin Haand,
Vendte ham og sagde: "Nu
Staaer i Stjernekrandsen du."

Og den Unge: "Nei, o nei,
Krandsen er der længer ei.
Bidtadspreedt i taaget Nat
Brænder enkelt Lygte mat.
Hist hvor jeg udgisd mit Had
Funkler nu den lyse Nad." —
"Skade vi ei saa formaae
Tiden at tilbagegaae!" —
Svared, med et venligt Blik,
Gubben; hilste ham, og gif.

A u g u s t i n u s .

Hvo vandrer dybt i mørken Skov,
 Hvor ellers Ulven kun sit Rov
 Sig søger nær ved Klippens Kanter?
 Hvo læser store Folianter
 I Hulen, hist ved Kildens Rand?
 Det er en from, ærværdig Mand.
 Nu tier Skovens Fuglevrimmel,
 Længst daled Skoven i sit Blod;
 Han knæler ned ved Bøgens Rod,
 Og seer i den violblaa Himmel.

Og i sin Eensomhed forladt
 Han strækker i den klare Nat
 Med vældig Længsel sine Hænder
 Mod Evighedens Lys, som brænder;
 Og sukker med et bange Gys:
 Hvor finder jeg i Mørket Lys?

O Du, som funkler fra det Høie,
 Fordriv mig Tvivlens bittre Bæe,
 Hvad Tanken aner, lad den see,
 Straal i din Klarhed for mit Øie!

O Jesu hellige Bedrift,
 Ja selv i den profane Skrift,
 O Dagens Daad, i Nattens Luer,
 O Tanken selv, din Magt jeg skuer.
 Men — hvor en herlig Blomst fremstaaer,
 Der nager Ormen i dens Baar;
 Og hvor det Gode kiærligt stræber,
 Der stræber Ondskab ligerviis,
 Som Fristeren i Paradis,
 Og lumsk Uskyldigheden dræber.

Vel bryder atter Lyset frem
 Af Eviighedens Himmelhiem,
 Og straalet herligt over Jorden,
 Naar Mørkets Øgle dræbt er vorden;
 Vel føler jeg det Godes Lyst
 At giennembæve sødt mit Bryst,
 Naar Lastens Seier mig forstrækker;
 Naar jeg mod Dragens List og Vold
 Med Dydens, og med Villiens Skjold
 Med Skælven dette Bryst bedækker.

Dog — uden Skygge, hvad var Lys?
 Hvo føler uden Dødens Gys
 Den sande Glæde vel i Livet?
 Blev ei det Onde Jorden givet,
 For med sit stærke Kæmpeskraft
 At ægge Dygtighed til Kraft?
 Staaer Naanen ei bag Skyens Rifter
 Meer end paa blotte Hvalving skion?
 Og hvad var Tidens bedste Søn
 Vel uden seivende Bedrifter?

Altsaa er Lasten selv en Dyd;
 Og burde blomstre mig til Fryd
 Som andre Kræfter, andre Dyder.
 Saa er det Gode, som mig fryder
 Kun Gøglespillet i mit Nu,
 En Drift, som lede skal min Hu.
 Saa er bestemt Alt i sin Orden,
 Et Legetoi for Livets Aand,
 Og jeg, i Slaveriets Baand, —
 Et uselvstændigt Snug paa Jorden.

Saa har da Gud selv Slangen skabt,
 Hvorved Uskyldigheden tabt
 Letsindig har vor første Moder?
 Almagten taaler ingen Broder.

Saa lagde selv han Dydens Frø,
 Kun ned, for strax at lade døe?
 Saa er han selv det Ondes Fyrste?
 Nei! Nei! det er han ei. — Hvem da?
 En anden Magt? Her nedenfra?
 To Magter! — Hvilken er den Største?

Paa Læben døde Gubbens Ord;
 Han sank med Ansigtet mod Jord,
 Og sønderknuset og bedøvet
 Han vred sig som en Orm i Støvet.
 Paa Græssets Morgenperler ned
 Af Panden strømmed Angstens Sved.
 Da vakte ham en liflig Tone:
 I Østen atter Solen stod,
 En Nattergal sig høre lod
 Fra den smaragdengrønne Krone.

Og som han ned i Dalen saae,
 Sad der ved klare Saphiraa,
 Hvor den med Havet var forbunden,
 En deilig Dreng i Skyggelunden.
 Et Hul sig havde nylig han
 Ved Søen i det bløde Sand,
 Med sine spæde Hænder gravet;
 Og med en Stæ af Elfenbeen,

Der tog kun Draaber Een for Een,
Han øste Vand deri af Havet.

Og hurtig gik den Gamle ned,
Og glemte hvad han nylig leed;
Det hulde Syn gav Tanken Lise.
Hvad gjør du? spurgte mildt den Bise.
"Jeg tømmer, som du vel kan see,
Her Oceanet med min Skee.
Jeg øser Havet ud tilbunde!"
Umuligt Varn! hvad vover du?
"Det samme Fader, som din Hu,
Der Evigheden vil udgrunde."

Forfærdet Augustinus foer
Tilbage ved sin Engels Ord.
Brat Englen var igjen forsvunden;
I Gubbens Bryst var Trøsten funden.
Med Glædestaarer hang hans Blik
Paa Rosen, som af Havet gik;
Han knælte let og vel tilmode.
O, raabte han med salig Ro,
Tilgiv, Alviisdom! Jeg vil tro,
Og jeg vil virke til det Gode!

Daniel Kanzau.

Hvi sungenes altid om Spartaner,
 Som gjorde Fienden Passet trangt?
 Behøve vore frække Daner
 I Tiden da vel gaae saa langt?
 Har Heltkraft ei sat sit Stempel
 Paa egen Daad, i egen Tid?
 Behøver Modet et Exempel
 Fra Grækenland i Leonid?

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
 Og Daniel Kanzau er hans Navn,
 Saa stor, som nogen Helt paa Jorden,
 En Sparter fra min Fødestavn.
 Alt trued Magten sumsk i Hulene,
 Og vilde møttes af dit Blod;
 Men, Daniel i Løverkulene!
 Dig frelste Himlen og dit Mod.

Leonidas stod uforfærdet
Bag Bierget med sin Flok og streeb,
Og styrted Perser ned med Sværdet,
Indtil han selv i Græsset beed.
Men Daniel stod paa en Hebe;
Han intet Ly bag Klippen fandt,
Og slog, til Svensker Græsset bede,
Og slog indtil han overvandt.

O kunde Harpens svage Toner
Din Roes forkynde med en Klang
Af hine tredive Kanoner,
Som vældig du fra Svensken tvang!
O dirred Strængen med en Brusen,
Lig Striget af den rædde Hær,
Der veeg, skiondt fem og tyve tusind,
For fire tusind danske Sværd.

Jeg sjunger om en Helt i Norden,
Og Daniel Ranzau er hans Navn.
Saa stor som nogen Helt paa Jorden,
En Sparter fra min Fødestavn.
Leonidas stod uforfærdet,
Han Heltedød bag Klippen fandt;
Men Daniel Ranzau stod bag Sværdet,
Og brugte Sværdet til han vandt.

Børnene i Maanen.

Hør mit Barn et Eventyr!
 Seer du hist de mørke Skyer
 Midt i Maanens lyse Skive?
 Wind kan ikke dem fordrive.

Men see grant og nøie til,
 Da du snarlig mærke vil,
 At de dunkle Skyer vige
 For en lille Dreng og Pige.

Hen de gaae med iilsom Gang,
 Har paa Skuldren lagt en Stang,
 Derpaa hænger Spanden stille.
 Seer du Pletten hist, den lille?

Det Par Børn som hisset gaaer,
 Git for mange Herrens Aar
 Til en Brønd, som stod i Norden;
 Maanen saae just ned paa Jorden.

I den lille pæne Spand
Skulde hentes Kildevand.
Maanen saae dem i det Grønne,
Og de Børn de var saa kionne.

Maanen sagde: See hvor but
Gaaer den lille stolte Gut;
Men bly og blid tillige
Gaaer den lille smukke Pige.

Begge trådte de afsted
Did, med ufortrødne Fied.
Nu er Spanden fyldt ved Bækken,
Som udvælger hist bag Hækken.

O hvor fryde de mit Blik!
Om jeg tog dem som de gif,
Ewig satte dem tilskue
For min blege Mattelue?

O hvor vilde klæde ret
Himlen herlig min Bignet.
Meente sig en Billedflade,
Som paa Bøgers Titelslade.

Børn og Børnebørn skal see
Op til mine Børn og lee;
Mine Børn skal altid smile,
Mens de hen ad Himlen ile.

Saadan talde med Forstand
Maanen hist den gamle Mand;
Satte dem med Buss og Stangen
Did, hvor nu de glæde Mangen.

Bandet blier dem aldrig tungt;
Hvert et Barn er evig ungt;
Muntre du dem altid finder
Hver en Nat, naar Maanen skinner.

Evig unge, evig smaae
Hen de over Himlen gaae.
Naar du vorder stor og mandig,
Er de Børn endnu bestandig.

Naar du sølvgraae Lokker faaer,
Gult er endnu deres Haar:
Smile lige frøe og smukke,
Til din Grav, som til din Bugge.

William Shakespeare.

I Warwickshire der stander et Huus,
 Det truer med at falde til Gruus,
 Til Bolig det ei kan gavne;
 Men yndigt sig strækker den gamle Muur,
 Omkrandsset af den unge Natur,
 Og i Ruden er hellige Navne.

Der William Shakespeare gik som Barn,
 Der spændte han ud sine Jærgergarn,
 Der var han i Fattigskole;
 Der spillede han Vold og Klink og Pind,
 Der talde Naturen til hans Sind
 I blomstrende Brudekiøle.

Hans Fader var en Udvæver giæv;
 Naar William saae den kunstige Væv,
 Da fik han Tankerne sære:
 De Nørner og Parcør om Matten han saae;
 Han hørte med Sang dem Væven slaae,
 De monne ham Kunsten lære.

Dg naar han stod i den grønne Skov,
 Da hørte han Baarens og Somtens Lov,
 Af alle siungende Fugle;
 Men sneg han sig Ketterstedet forbi,
 Da gyste han tit paa natlige Sti,
 Ved Hyl af Grantoppens Ugle.

Dg Alferne leged med ham som Pøg;
 Dg læste han i sin Historiebog,
 Da skued han Helved og Eden:
 Her Romeo misted i Graven sit Liv,
 Hist hvæssed Shilok sin Foldemiv,
 Her raste Kong Lear paa Heden.

Der dræbte Moren sin Biv til Spee,
 Saa hvid og uskyldig som Mattens Sne;
 Her Makbeth trodsede Skrækken.
 Dg Biola stod forklædt som Knos,
 Mens Barmen svulmede Besten løs;
 Dg Ophelia svømmed paa Bækken.

Begav sig Drengen til nære Kro,
 Da fælte han sig saa stælefro,
 Der vare de reent aflave:
 Der spøged Narren med Bid og med Ord,
 Mens Pistol tomte de Flasker ved Bord,
 Dg Falstaff pleied sin Mave.

Hvor William sad og stod og gif,
 Han tænkte paa sigt' hvert Øieblik.
 Natur sin Rettighed kræver.
 Men tolke med Ord hvad han havde seet?
 Kors! dertil fordres en lærd Poet,
 Og William var kun en Bæver.

Men kraftig var han som Ungersvend,
 Og Kiærlighed rev ham tidligt hen,
 Den monne Hjertet ham binde;
 Den syttende Sommer knap end var endt,
 Saa havde han Hymen alt Faklen tændt,
 Og kaaret en Nø til Qvinde.

Nu giælder det først at være flink,
 Nu, William, lystre du Pligtens Bink,
 Arbeide Natten og Dagen!
 Nu giælder det at slaae Ijletten ind,
 Og være din Hustrus fine Spind
 Til deiligste Brudelagen.

Han var et godt og et ærligt Skind,
 Taalmodig slog han Ijletten ind,
 Og stod i Skyggen bag Muren;
 Spadsfered ei længer saa meget som før,
 Men sad om Aftnen i snevre Dør,
 Og skotted kun til Naturen.

Gud veed hvordan det var gaaet tilsidst,
 En Udvæver var han vorden vist,
 Som ingen af Bretlands Bedste;
 Han havde vævet med Kunst og med Skif,
 Hvad nu den allerbedste Fabrik
 Knap væver med Damp og med Heste.

Men Damp i Bretland gives der nok,
 Af Hestene haves en talrig Flok,
 Hvis Et ei Landet forlader;
 En Siæl der Naturen som Shakespeare seer,
 Paa Jorden findes vel neppe meer!
 Saa tænkte Digternes Fader.

Apollo Faren fra Skyen saae,
 Da sendte han ned fra Himlens Blaa
 Sin Søster Diana, den Skionne;
 Mens William vandred en Aftenstund,
 Med Bøsse paa Natten i dunkle Lund,
 Imellem Stammerne grønne.

Han havde nylig til Skiven Rudt,
 Hans Bøsse var ladet med det sidste Krudt,
 Han kom fra Søndagens Gammen.
 Da lod Diana gaae snelt forbi
 En Kronhiort paa den eensomme Sti,
 Og lyste med Maaneflammen.

Da William saae det herlige Dyr,
 Der kneiser med Stolthed, selv naar det flyer,
 Da vaagned ham Jægerdriften;
 Han tænkte: Mon jeg den træffe kan?
 Skyd, raabte Diana, du dristige Mand!
 Og smilte bag Solvskriften.

Ja, tænkte vor Jæger, jeg maa, jeg vil;
 Jeg veed den hører en Anden til,
 Men Jagten var altid min Glæde.
 Jeg skyder den bag de skjulende Træer;
 Skovrideren finder i Morgen den her,
 Saa kan jo Lorden den æde.

Og plaf der laae den blødende Hiort.
 Diana smutted bag Skyen bort;
 Ham monne Skytten opdage.
 Det hjalp ei at han om Skaansel bad;
 Ham Lorden, drevet af gammelt Had,
 Vil streng for Retten forklage.

Bed Midnat Shakespeare stod med sin Liv:
 Nei, raabte han, aldrig i dette Liv
 Skal Warwick længer mig skue.
 Jeg gaaer, jeg flygter fra denne Skam!
 Da fulgte Hustruen troligt ham,
 Bed Maanens sildige Lue.

Til London ilede det kære Par,
 Da vidste de selv ei hvor de var,
 I al den Menneskevrimmel.
 Forgiæves der' Tieneste de tilbød,
 Da mangled dem ofte det tørre Brød,
 Men Phoebus loe i sin Himmel.

Som William gik nu og slæbte sig om,
 Da til et lysteligt Huus han kom,
 Hvor Lamper i Døren brændte;
 Saa mange Ryttere der han saae,
 De monne ned af Hestene staae,
 Ved Huset, som ei han kiendte.

En Mængde Karle ved Døren sad,
 Holdt Heste ved Bidstjerne, Kad i Kad,
 Mens Festen vared derinde.
 Da stilled sig ogsaa William derhen,
 Og bragte, naar han kom hjem igien,
 En Skiærv sin grædende Qvinde.

Hvad var det vel for en oplyst Gaard?
 At Shakespeare ved Drurylane staaer,
 Og kiender ei selv sit Tempel!
 Og var han ei flygtet den maanklare Nat,
 Saa havde han aldrig paa Kunsten sat
 Naturens herligste Stempel.

Først holdt han Hesten i Kuld og i Wind,
 Men neppe treen i Hallen han ind,
 Hvor Apollo hæved sin Stemme;
 Før hurtig han sig i alting fandt,
 Og var til Huset alt ganske vant,
 Og følte sig der som hjemme.

Først Hesten han holdt, saa Masken han tog;
 Men høiere Williams Hierte slog,
 Det var ham ei nok at lære
 Hvad andre Hierner for ham havde tænkt:
 Selv har han de skønneste Værker skænkt,
 Til Bretlands og Jordens Ære.

Tit stormer Ungdommen, Manddommen ei;
 Paa vild April følger venlig Mai,
 Sig Blomsten af Græsset hæver.
 Saa gik det William. Apol beføl,
 Han drev ham til Scenen, fra Bæverstol.
 Nu blev han en fældnere Bæver.

Tapeter han væved, hvor Templet staer,
 Som selve Rafaels overgaaer,
 I Lislighed, Tegning og Farve.
 De brister aldrig, de bleges ei,
 De blomstre som Roser i evige Mai;
 Og Hver kan Klenodiet arve!

Den sælsomme Jordefærd.

En Sveitserbonde staaer aarle ved Strand,
 Da seer han i borgerlig Dragt en Mand,
 I Baaden, som Landet sig nærmer;
 Tre Ungersvende, fra skummende Næs,
 Henbære den Gamle paa fugtige Græs,
 Hvor Buxten for Stormen bestærmer.

Den Doende stirrer med brustne Blik.
 Han ønsker af Kilden en Lædskedrik,
 De ile med blinkende Bæger.
 Han stirrer med Gysen paa Søen hen,
 Og inden tilbage man kommer igien,
 Hans Læbe sig sagte bevæger.

Det lokkede solvindsprængte Haar
 Sig om den hvælvede Tinding slaaer,
 En høi, en bydende Pande!
 Paa Læben sees et fortvivlet Smil,
 Han hælder sit Hoved mod grædende Piil,
 Og Bølgerne suse paa Strande.

"Som Havet stolt, og som Bølgen vild,
 Med blinkende Skum mod Solens Ild,
 For dybt kun i Mørket at dukke!
 Tilfreds ei som Kongens ypperste Mand!
 Nu — ei engang en Drik Kildevand,
 For Tøbertørsten at slukke."

"Usalige Hierte, som Ro og Rist
 I Livet ei fandt, saa brist, saa brist,
 Gud naade min Hustru kiære!
 I stakkels Dreng, uskyldige Tre,
 Som dele saa trofast Faderens Bæ,
 Han ranted jer Lykke med Tre."

"Christ frels i Døden en syndig Mand,
 At — som forraadte sit Fædreland.
 Forraadte? Nei, ved min Adel!
 De frygted min Kraft, de tirred min Æt,
 Jeg hævned mig kun, dem skedte der' Ret;
 Jeg døer, jeg døer uden Dabel!"

Da skælved i Stormen sveiende Pæl,
 Og Morgnens Maane foragtende Smil
 Fra Skyen ham blinked imøde.
 Med Haanden han trykte sin Pande saa heed,
 Og blegned igien med en iiskold Sved,
 Og krymped sig atter — og døde.

Hvo var den Gamle? Vi kiende ham ei,
 Vi traf ham hisset paa Biergets Wei,
 En usæl sørgende Borger.
 Gud være ham naadig, nu er han død.
 Nu aabner Graven sit sikke Skjød,
 Og frier ham fra Livets Sorger.

I Klosterkirken man satte ham bi.
 Vi fandt ham hist paa den øde Sti,
 I Dødens Lidelser gyse.
 Saa lader da Baaren i Choret staae!
 Og at hans Et kan hans Levninger faae,
 Vi ville den efterlyse."

Man satte Liget i Kirken ind,
 Og Sveitserbonden med grublende Sind,
 Gik bort, sit Vrind at røgte.
 Om Aftuen silde han atter forbi.
 Henvandred Kirkens eensomme Sti,
 Og Baaren i Choret besøgte.

Da saae han igiem de Ungkarle tre,
 Af Angst saa blege som Mattens Snee,
 Paa Skuldre den Døde de slæbte.
 Han saae dem ile mod stormende Hav,
 Der lagde de Liget i friske Grav.
 Saa Morderen skjuler den Dræbte!

Ha, raabte Bonden, skændige Flok!
 Var Døden selv Eders Hævn ei nok?
 Har Liget Jer ei forfærdet?
 I under det ei engang Gravens Ro,
 I Klosterkirken, i christne Bo?
 Som Adsel ham kaste bag Gierdet?

Tys Bonde, kiære, tys Bonde tie!
 Der elsker ham ingen uden vi,
 Hans Støv vi skiule for Brimlen.
 I Norden hisset, til evigt Meen,
 Er reist ham en græsselig Bautasteen,
 Som vender sin Spids mod Himlen.

Hvad har han da syndet, den fornemme Mand?
 "Det tør vi ei nævne ved Gravens Rand!
 Han lod sig som Noah bedaaere.
 Og tre har han Søner, men ingen Cham,
 Og ingen blotter sin Faders Skam.
 Vi skiule hans Blussel med Taare.

Ifald hans Legeme fundet blev,
 Man atter det ud af Graven rev,
 Thi und ham den sidste Hvile.
 Saa taled de Søner med forrigfuld Aand;
 Guldpendinge trykte de Bonden i Haand,
 Han saae dem hurtig bortile.

De sad om Aftenen i Herberghuus,
 Paa Bordet stod endnu det fyldte Kruus:
 Vor Faders Gravøl vi drikke!
 Saa ud i Verden med fremmed Navn,
 Vi virke vort eget og Næstens Gavn,
 Og fromt i Skiæbnen os skikke.

Du Christian est jo en boglærd Svend,
 Til Høiskolen du begive dig hen,
 Du skal en Magister være.
 Jeg, Corfis, har Styrke til Haandværksmand.
 Vor Ludvig passer for Kunstnerstand;
 Saa søge vi atter vor Ære.

Farvel vor Adel fra denne Stund!
 En fattig Mand er dog ingen Hund,
 Fordi han ei længer er Greve?
 Stands smaalige Taare! Vort Bryst ei skiælv!
 Nu stoler Enhver kun paa sig selv;
 Som Borgere ville vi leve.

Og dermed skiltes de venligt ad.
 Før var det et uskilt Kløverblad,
 Nu gif de i Verden alene.
 I Storm og Regn uden Hielm og Læ.
 Men skiøndt afhugne fra gamle Træ,
 Ei visned de løvfulde Grene.

Den Sveitserbonde stod tankesuld,
 Betragted i Haanden det givne Guld,
 Og takked de Trende for Gaven.
 Til Stranden vandred han næste Nat,
 Da seer han et Syn og skælver brat,
 Thi Dødningen stiger af Graven.

I Harnisk stander en Riddermand,
 Ei Baabenet Bonden kiende kan,
 Skiondt Skjoldet imod ham vender;
 Det Blod besudler til Skræk og Gru,
 Man seer det er voldsomt brudt itu,
 Af straffende Bøddelhænder.

Hovmodig stirrer den Ridder i Sky;
 En Krone, drevet af Guldet ny,
 I Luften ham svævende frister.
 Han rækker derefter med frækken Haand,
 Og slider fra Varmen et himmelblaat Vaand,
 Saa Troskab i Varmen brister.

Da stiger af Jorden en Qvinde bleg,
 Om Halsen har hun en blodig Streg,
 Forresten deilig at skue.
 Knap Ridderen seer det Spøgelse nær,
 Saa hylter han: Dina er du der?
 Og synker i sorten Luc.

Det qvindlige Spøgels paa Graven staaer;
 (Af Rædsel reiser sig Bondens Haar,
 Ei Skræk ham tillader at vige).

Hun bøier sig over den sorte Jord,
 Og raaber. "Corfitz, jeg har et Ord
 Endnu dig i Øret at sige.

Og hvisted i Jorden, og langsomt svandt.
 Om Morgnen atter man Bonden fandt
 I Afmagt under sit Giærde.
 Fra den Tid kom han ei Pilen nær.
 Langt borte kunde dens Sølværskar
 Ham alt i Natten forfærde.

Vel Bonden var fattig med Biv og Børn,
 Hans Hytte stod ved den nøgne Tiørn,
 Dog vil han Skatten ei vinde.
 Han røbed ei Graven for søgende Flok,
 Han tænkte: "Døden har hævnnet nok."
 Og trøsted sig med sin Qvinde.

I Taarnet sidder den Ridderviv,
 Og stikker i Lin til sin Tidsfordriv,
 Og Perler i Flætningen fæster.
 Før dreves hun af det stolteste Mod,
 Nu blev hun nøisom og from og god.
 Ulykken er Tugtemester.

Dg da hun var luttret i Kummerstand,
Da Frihed hun fik, som det søde Band,
Der langsomt, tidlig og sildig,
I Trængsel og Mulm under Jorden randt,
Til Sluden er klaret, som Diamant,
Dg springer som listige Kilde.

S i s p o s t e n.

Paa Dannerstranden stod et Huus,
 Der drak de dem en ærlig Ruus,
 Det var en Juleglæde.
 Men Lene sad saa mod i Hu,
 Og monne Dine værde.

At hører I de tunge Slag
 Af Nattestormen paa vort Tag?
 Tie stille nu Malene,
 Nu gielder det at svinges rap,
 Og bruge sine Bæne.

At hører I ei Stormen gaae?
 Den Isen vil i Stykker slaae!
 Hør, hele Huset ryste;
 Mens I letsindigt Eder her
 Ved Dands og Sang forlyste.

Da kom saa stærkt et Slag fra Nord,
 Det rystede det Julebord,
 Saa Øllet flød af Kanden;
 Og Buen til Biolen faldt
 Af Haanden Spillemanden.

Da høstes Isen Stranden flaae,
 Og Skummet styrteb oven paa,
 Høit snysed Havets Bover.
 Da standsed Dandsen i en Fart,
 Og da gik Nusen over.

Isposten er en farlig Sag,
 Der Kongens Karle, Nat og Dag,
 Maae fiernt i Kulden vaage.
 Der staaer Peer Hansen med sin Flint,
 I Mørke, Sne og Taage.

Før skød den ærlige Soldat
 Sin utro falske Kammerat,
 Som vilde desfertere
 Nu hveres ingen fremmed Svend,
 Nu flygter ingen mere.

Nu staaer han for sit Land at frie
 For Skatren og for Høkeri.
 Det slet Umagen lønner,
 At gribe Tyven med sin Sæk,
 Og sine Kaffebonner.

Det var just denne Julenat
 Da Peder Hansen did var sat,
 Ham synger jeg i Bisen.
 Der vanked ingen Julegrød
 Og ingen Gaas paa Isen.

Da meldte Peder med et Suk:
 Her staaer jeg som en Julebuk;
 Har Gld i Piben tagen,
 Og Bajonetten er mit Horn,
 Og Sneen er mit Lagen.

Og mens jeg Stakkel her maa staae,
 Med Lene kan i Dandsen gaae
 De andre føle Knægte.
 At jeg paa Rasmus nidkiær er,
 Det kan jeg ikke nægte.

Som saa han mærked disse Ord,
Af Angest han tilsammen foer,
Dg Peder blev forskrækket.
Han mærked Isen med ham drev,
Den var fra Stranden brækket.

Farvel, min Lene! aldrig nu
Din Peder Hansen favner du,
Ham Bølgen har fortæret.
At kunde jeg for min Sergent
Dog redde først Geværret!

Som saa han drev med blegen Kind,
Iisstumpen foer mod Stranden ind
I Sivet trængte Randen;
Dg alle gode Benner kom
Dg hentede ham fra Stranden.

Nu sidder Peder Hansen tør,
En Kande varmt Øl drak han før,
Nu Gaaselaar han viller;
Dg Rasmus gaaer fra Gildet bort,
Fordi ham Lene driller.

Christ fikænte hver en ærlig Svend
Sit Liv og Kiæresten igien,
Naar begge staaer i Fare.
Til Bryllup gav dem Junkeren
Et Daadyr og en Hare.

Ridderen ved Kulsvierhytten.

I Skoven sidder en Kulsvierqvinde;
 De Bøge beskytte for Østenvinde.
 Men Mennesket raser værre end Vinden,
 Thi sidder den Biv med Taarer paa Kinden.

Greve Geert omkring i Landet hærger.
 Hver Dannemand sig mod Fienden værger;
 Saa gjorde Skialm, hendes Husbond kiære,
 Han stred mod Greven, og faldt med Ære.

Men af, nu sidder hun der alene,
 Med fem Smaabørn bag de vaade Grene.
 En usæl Skiæbne vi nu maac friste,
 Meer Brød ei yde de brændte Qviste.

Greve Geert nu fnyser omkring i Landet,
 Af alle Danske forhadet og forbandet.
 Christ fri os! hvis han finder vor Nede;
 Da føle vi først hans grumme Bredde.

Mens de sig pryde med Seierstrandsen,
 De spedde de spæde Børn paa Landsen;
 De kaste det diende Noer i Flammen.
 Christ straffe den Røver i Helved! Amen.

Mens stakkels Moder saa taler og græder,
 I varme Koster de Smaae hun klæder.
 Lo Brød idag hende Klosteret sendte:
 Dem skal ei sluge den hungrige Glente.

De Hvedebrød store de Smaae hun viser,
 Som Fugl i Reden hun dem bespiser;
 Da rasler det i de nære Hækker,
 Hun seer en Ræmpe, som Sved bedækker.

Sin Hest har han bundet ved Træets Grene,
 Han synker træet paa musgroede Stene.
 Hiælp Gud nu! Kommer en fiendtlig Ræmpe?
 Dog nei! Han farer jo mild med Lempe.

Han tog sin Hielm af den hvælvede Pande.
 Niels Ebbeson er det Jer, forsande?
 Herr Ridder, hvi er I saa bleg asmægtig?
 I kneiser jo ellers i Pladerne prægtig.

Vor Moer, heel aarle vi vare paa færde,
 Vi får os Frokost med skarpe Sværde.
 Dog har ei Hesten end faaet Havre,
 Jeg faster endnu foruden Davre.

To Brød jeg har kun til fem smaae Siæle.
 Nu faaer man kun Brød ved at røve og stæle;
 Jeg er den Siette, som lidt skulde nyde,
 Den Syvendedeel vil vi Eder byde.

Vor Moer! jeg føler mig styrket saare.
 Aftør I kun Eders Glutters Taare!
 Snart skal I roligt i Freden leve:
 Niels Ebbeson vog den kullede Greve.

Mens Faaret bræged og Gaasen læged,
 I Randers sig Sværdene flink bevæged.
 Vi tog den Boghals i gule Loffen,
 Afhug hans Hals over Sengestoffen.

Herr Ebbeson vog I den kullede Greve?
 Da skal I nyde den hele Leve.
 Hun vilde dem Brødet af Mundene tage;
 Vel græde de Børn med bitter Klage?

Nei, alle dem Blus paa Kinden brænder,
 Hver rækker sit Brød med de bitte Hænder:
 Du hævned vor Faer, vog Danmarks Drage,
 Du heel skal nyde vor Hvedefage.

Niels Ebbeson græder. Han mægter ei Tappen,
 Han stirrer til Steilen derude paa Bakken:
 Og fangede de mig, for paa Hiul at bryde,
 Det skulde mig nu kun slet fortryde.

Beholder I selv kun Eders Davre:
 Snart faaer jeg vel Mad, naar min Hest faaer Havre.
 Snart Rugen atter og Hveden kan vore,
 Snart pløier I Landet med stærken Ore.

Naar da I sidder i Hytten sammen,
 Og korte Jer Tiden ved Aftengammen,
 Da glemmer ikke den Mand i Freden,
 Som skræmmed Jer Glenterne bort fra Reden!

Han drak lidt Vand af Kulsviertanden,
 Han tørred Sveden af Heltepanden;
 Med ham i Gallop sig Gangeren strakte.
 Forgieves de efter ham Brodene rakte!

M i t S i e m.

1816.

Til Danmark's Dronning.

Hulde Fyrstinde, som elsker de Steder,
 Hvor sine hellige, barnlige Glæder
 Digteren nød;

Du som Din Skjald med Din Naade belønner,
 Lad mig Dig takke, fordi Du forskionner
 Bældet, hvoraf min Lyksalighed flød.

Tidlig, som Barn, var jeg vant til at se
 Blidhedens, Dydens og Fromhedens Lue,
 Skiont i Dit Blik.

Hvergang jeg saae Dig i Kirken andægtig,
 Hvergang jeg saae Dig i Høisalen prægtig,
 Anelser jeg om det Edleste fik.

Vel har Du vidst at i Sommer, forvovent
 Med mine Smaa jeg mig sneeg giennem Skoven,
 Hegnet for Dig;

Men Du har gierne tilladt mig at tænke
 Længt paa min Ungdom fra hellige Bænke,
 Hvor mine Minder tilsmilede mig.

Aldrig en Skov jeg saa yndig har funden,
Kiær for mit Hjerte, som Søndermarkslunden,
Aldrig et Tag
Huldt majestætisk og skönt for mit Øie,
Som Fredriksberg, med de lustige Fløie,
Paa en forfriskende Midsommerdag.

Und da nu Skialden den sønlige Glæde
For Dig i Hallen med Harpen at træde,
Und ham Din Glæds!
Og, hvis opmærksom til Sangen Du lytter,
Ædle Maria! Dit Bifald jeg bytter
Ikke med Laurens huldsaligste Krands.

Til mit Hiem og mine Born.

Den røde Sol gaaer ned bag gyldne Bærg,
 Og Skumringen jeg stemmer Harpens Stræng,
 Besynger dig, min Barndoms friske Minde.
 Den store Sværm har Egnen alt forladt;
 Nu skinner Maanen i den klare Nat,
 Og Busken gysrer i de sagte Vinde.

O elskte Barndomsegn! hvor mangen Gang
 Har jeg begejstret lovet dig en Sang,
 Naar dine Syner stod for Siælens Døie;
 Naar langt fra dig, paa Floder, eller Fjeld,
 Jeg skued dine Sølvkildevæld,
 Og Tanken, vinkte mig til Siællands Høie

Jeg sang min Sorg i Aftnens dunkle Stund,
 Naar Nattens lyse Skive, guul og rund,
 Paa eengang skued mig og mine Kiære;
 Begræd mit Savn, med Haanden under Kind,
 Og lod den flygtige, den snare Vind,
 Mit Suk hen over Østersøen bære.

Nu er jeg her! Nu atter her jeg staaer,
 For førstegang igien i tretten Aar,
 En Hytte jeg af dine Grene bygger.
 Min Graad, min Ild forvandler sig til Ord.
 Jeg veed, at her min Sanggudinde boer,
 Bag Balmød: og Kastanietræets Skygger.

Kom I Belsignede, kom elskte Børn!
 Med Eder vil jeg staae for Rosens Tiørn,
 Og dvæle ved ethvert ærværdigt Minde.
 End er jeg Børn, og glæder mig, som I.
 Den skionne Fantasi er ei forbi;
 O nei! med Døden skal den først forsvinde.

End ingen af Jer dette Digt forstaaer;
 Men naar som Olding jeg med Sølvhaar
 Min sidste Trøst ved Eders Arne finder;
 Skal hver af Eder læse mig en Sang,
 Og jeg skal smile stoltelig hvergang
 En Taare lister sig ad Eders Kinder.

Men har alt Søvnens Broder venlig lukt
 Den kære Faders Døie, Klammen slukt,
 Og hviler han med Moder hist i Haven;
 Da skal I Alle læse Digtet der
 En Sommerqvæl, naar hvide Maanestjær
 Med sine Alfvinger dækker Graven.

S l o t t e t.

Hjemmets Erindring, som Muren paa Fjeldet
 Kneiser ved Barndommens speilklare Flod;
 Og hvad alt Drengen at føle forstod,
 Gienføler Manden, ja Gubben forældet.

Donauen flyder,

Milen sig bryder,

Bei giennem Steen, over Dal, giennem Krat:
 Udspringet skuler evindelig Nat;
 Men for de Strømme, som brede sig silde,
 Tatter kun Floden sin ukiendte Kilde.

Jldlandets, Søn i en jammerlig Rede,
 Elsker dog Taagen, sin Pels og sin Snee;
 Lad Kamschadalen Italien see —
 Alt hvad han føler, er Mathed og Hede.

Bring Lazaronen

Hurtig fra Zonen,

Hvor han, som Fugl, under Pillerne boer,
 Hermelinklædt, til det taagede Nord;
 Heller han ligger paa Steen ved dit Alter,
 Sankt Januar! som en Tigger i Pjalter.

Selve den stille, koldfindige Borger,
 Ikke for fattig og mindre for rig,
 Vien i Cellen, i Vikuben lig,
 Altid betænkt kun paa Næringens Sorger;
 Baager og sover,
 Intet sig lover,
 Intet gienkalder, af Drømme forført:
 Føler dog meer end sædvanlig sig vort,
 Naar han det Huus og den Stue forlader,
 Hvor han først kiendte sin Moder og Fader.

Stilhed og Storhed, I høie Gudinder!
 Først har I opdraget Sangerens Bryst.
 Eensomheds gyselighellige Lyst
 Gaaester min Bakke, naar Somren forsvinder.
 Sneen bedækker
 Træer og Hækker;
 Stormen afholder den mylrende Sværm;
 Matten kun raaber: Erindring dig nærm!
 Og over Lindenes klare Krystaller
 Rneiser mit Slot med de dæmrende Haller.

Her har jeg vandret, i tidlige Morgen,
 Herlige Timer tilbragte jeg her;
 Følte, ved Sneens oplivende Skær,
 Kunsten, hvis Genius byggede Borgen.

Huldt Malerier

Barnet indvier

I den fortryllende, brogede Kunst.
 Lidet jeg mærkte til Laagernes Dunst.
 Yndige Landskaber, deilige Qvinder!
 Hiertets fortryllende, første Veninder.

Hisset jeg seer dig, du blomstrende Skionne!
 Smekker, i staalfarvet Taft er du snørt;
 Kulsorte Maske fra Panden du vort
 Hæver, for sødt med et Smil mig at lønne.

Hisset en Pige,

Frisk uden Lige,

Sidder med Sytøi og Naal i sin Haand,
 Underlig klædt, med kalkunrøde Baand.
 Kinden oplives af Ungdommens Tønder;
 Hun er en Datter af romerske Bønder.

Oppe paa Loftet er Gubernes Taffel,
 Hift sidder Jupiter, stærkest af Magt;
 Venus i Nøgenheds blændende Dragt.
 Guderne bruger ei Kniv og ei Gaffel.

Guldklare Kummer

Nektaren rummer.

Hift sidder Herkules, kraftig og stor.
 Skyerne bære det herlige Vord;

Og mens de tomme de kunstige Skaaler,
Sundhed og Glæde fra Læberne straalere.

Kunde jeg smage den svulmende Druer,
Hist, som paa Billedet vinker saa rød.
Tavlen er flad kun, og Farven er død!
Kan du ei smage, saa kan du dog skue.

Siælen ved Diet

Seer sig fornøiet.

Reneste Nyden, som aldrig forgaaer,
Ikke du trænger til rigere Kaar.
Gubben i Hytten og Jarlen paa Borgen
Frydes ved Solen, hver Aften og Morgen.

Ind i den lysfeste Sal vil jeg træde,
Grøn, som mit Haab, og med Billeder klædt.
Frelseren straalere i klar Majestæt.

Hvorfor maa Qvinden saa bitterlig græde?

Lumsk Phariseer,

Stolt Saduseer!

Kraftige Rubens, jeg føler din Magt!
Frelserens Skønhed, Forræderens Pragt.
"Hvortil med Stene den ivrige Kasten?
Strøbelighed, kan den tugtes af Lasten?"

Evig i Skummet her Klippen sig bader,
 Sarpen nedbruser i Afgrunden brat.
 Hift aabenbarer i dæmrende Nat
 Mørk sig for Helten den myrdede Fader.

Abildgaard taler

Steds naar han maler.

Mørk var hans Siæl, men høitidelig stor.
 Skionte du paa ham, du taagede Nord?
 Ild var hans Aand; du dens Mærke nu skuer
 Sielden; thi Luen fortæred hans Luer.

Her sidder Christian med Purpur og Krone,
 Rigsæblet blinker og Silken er hvid.
 Malet af Gul med den træffende Flid,
 Skulde det sendes barbariske Zone.

Vel, at Barbarer

Ei det bevarer.

Billedet, "Konge" nu skuer jeg her.
 Klar er Demanten paa Scepter og Sværd.
 Sang mig en Digter, om Fyrsten i Dragten,
 Gled jeg hid, for at udfinde Dragten.

Oldtidens Kroner og Sceptre jeg glemte,
 Agted ei Guldets og Stenenes Skat,
 Naar paa sin Hest, og med trekantet Hat,
 Hisset mig mødte Kong Fredrik den Femte.

Aftnen er rolig,
 Dybt i sin Bolig
 Nebdaler Solen, og kaster sit Skær.
 Munter han iler paa Gangeren der.
 Frodig den skummer, og grøn er ham Dragten,
 Fredelig Drot er en Elsker af Jagten.

Digteren svinger ved Harpen med Rette:
 "Sindet indsnærpes i Sneverheds Muur."
 Hjertet udvides ved Kunst og Natur;
 Hvo vil om Sandhed saa soleklar trætte?
 Hvalvede Tale
 Dærvere tale,
 Tale til Siælen et ædlere Sprog,
 End den forkuende, fugtige Krog.
 Barmlige Blikke, som dvælte paa Gaarden,
 Tidlig alt vantes til Skionhed og Orden.

Her, hvor om Somren i prægtige Række,
 Konge med Dronning og Store med Stor,
 Sidde ved hvide draperede Bord,
 Hvilket de sølverne Fade bedække;

Her i November,

Selv i December,

Drengen gik om, af Comodier fuld;
 Agted ei Eensomhed, mærked ei Kuld;

Digted et Skuespil, spilled det ene,
 Høit, for Lampetternes gyldene Grene.

Kirken sig aabner saa yndig og liden.
 Følte jeg mere paa Vandringen vel,
 Da jeg besaae det Sixtinske Capel?
 Kristus ved Nadveren; Judas ved Siden.

Orglet sig hæver,
 Velklangen hæver.

Elfenbeens, sølverne Piber saa smaae!
 Prædikestolen med Timeglas paa.
 Kirken var tom; men for indbildte Christen,
 Snart var jeg Præsten, og snart Organisten.

Solen saa lystig til Sneen udvinker,
 Jernporten fiøre de Bønder forbi.
 Løverdagsaftermiddagen er fri.
 See hvor Demanten paa Grenene blinker!

Bønderne bane
 Wei for min Kane.

Drengen med Slæde ved Slotsporten staaer;
 Snoren bag Bognen behændig han staaer;
 Sidder og svinger og kører mod Vinden,
 Fryser paa Fingre, med Roser paa Rinden.

Grusomme Bønde, som trued min Glæde,
 Da du at fiøre Tilladelse gav,
 Blot for at røve mig, listig og lav,
 Vinterens Moerskab, min herlige Glæde;

Hen du dig bød,

(Lumskhed i Øiet)

Gribe du vilde den strammede Snor.
 Da var min Skræk og Forfærdelse stor.
 Ikke dog derfor jeg Modet lod glippe,
 Slog dig med Riæppen; da maatte du slippe.

Hvorfor jeg vilde saa nødig vel miste,
 Glæden, skiondt slet kun, af umalet Træ?
 Længe paa Loftet bestøvet i Læ
 Stod den i Mørket, og ingen det vidste.

Hvem, kan I giætte?

Fredrik den Siette,

Fredrik som Barn har min Glæde tilhørt,
 Dannemarks Konning i Glæden har fiørt.
 Skulde da usfelt jeg lade mig rane
 Feig, som en Niding, af Bonden min Kane?

Henne paa Dammen jeg glider et Stykke,
 Hisset jeg seiler paa Gadefiæriis.
 At jeg da ikke blev Vølgernes Priis,
 Var for Aladdin en uventet Lykke.

Skibet var strandet,
 Dybt alt i Vandet
 Skipperen laa; man i Beiret ham traf;
 Drivende vaad, fra sin Skjorte til Frak.
 Da han kom ind og fik tørrede Klæder,
 Gled han atter til Skøiternes Glæder.

Tusmørket kommer, og Aften sig nærmer.
 Drengen sig sniger fra Vinterens Gys,
 Ind til sit Bord med det enkelte Lys.
 Vældige Mure for Stormen beskærmer.

Farvelig Stue!

Svag er din Lue;

Stærk nok for Stilen i Bogen at see.
 Hør hvor den flyger den vældige Sne!
 Lidet han mærker at Stormene brage,
 Læser i Keinekefos og Rolf Krage.

Kinden til Armen han støtter paa Bordet,
 Medens paa Brikken hans Moder saa tier
 Smører ham Brødet og Pølsen ham skær.
 Neppe fra Moderen mærker han Ordet.

Langt over Søen

Er han paa Øen,

Hisset hos Robinson, elsker hans Daad,
 Hjælper ham trolig at hugge sin Baad;

Følger i Hulen ham tidlig og silde,
 Gysrer for Fredag, og skyder de Bilde.

Gamle Romaner, min daglige Glæde!
 Eder om Vintren i Bøndernes Flok
 Hented fra Staden jeg, har paa min Stok,
 Bundet som Bylt i et blaatærnet Klæde.

Zeisenborgs Klipper

Aldrig jeg slipper;

Scheherazade din morsomme Nat,
 Brune Mandes Skrifter og Fablernes Skat,
 Uglspil og Besjel, Tom Jones, Klarisse,
 Hellige Bibel og aandelig Bise.

Fader i Slaaprok, i Lænestolkrogen,
 Høit for os læste saamangen en Gang,
 Medens i Varmen den lille Presang
 Tit ham forstyrred, og stikked paa Bogen.

Klokken nu brummer,

Talen forstummer.

Nu er det Tid, sig at føie til Seng:
 Husbond og Moder og Datter og Dreng.
 Af man sig klæder. Naar Lyset ei brænder,
 Aftenbøn læses med foldede Hænder.

Skolerne og Kirken.

So huse kneise hist bag Træers Grene.

Det ene

Er pudset op, saa det har Stik;

Men da det har endnu sin gamle Kiole,

En Skole

Det var, hvor Børn tilsammen gik,

At lære læse, strikke, sye i Kamme,

Af en halvfiersindstyve Mars Madame.

Knap fire Aar var endt i Paradiset;

Med Niset

Min Fader mig af Eden jog.

Jeg seer endnu ham true mig i Natten

Paa Batten;

Jeg troer dog ikke just han slog.

Jeg skulde ned, min Kundskab at udvide,

Og vilde heller paa min Riæphest ride.

I Skole nødig som man vel kan tænke,

Paa Bænke

Jeg med de andre Poge sad.

Den gamle Kone holdt os strængt i Ase.

At stave

Vi lærte, læse udenad.

Og naar vi ei hvert Bogstav kunde kiende,

Saa slog hun os med Dovens Bøgebrænde.

Hun ogsaa havde den blandt flere Stikke,

At pikke

I Hovedet med Fingerbøl.

Forresten var hun inderlig gudsfrygtig,

Og dygtig,

At tæmme Byens unge Føl.

Var Lectien lært, vi aldrig turde snakke;

Men legte med lidt Knug af vores Frakke.

Som hisset i de gyldne Qvindesale

Omphale

Herakles lærte Traaden snoe;

Saa lærte her at strikke Bomuldstrømper

Jeg Stymper,

Og holde mig i stille Ro.

Men da jeg havde rigtig lært min Bibel,

Sit jeg Bangeliebog og Hübners Bibel.

O Patriarkers herlige Noveller!

Hvad heller

Bel læste jeg, end Eder da?

Om Abraham, som følte Faderlønnen

Da Sønnen

Ham atter skænked Jehova;

Om Tornebusken, tændt af Himmelslden;

Og om Rebekka med sin Spand ved Kilden.

Paa Libanon de tykke Cedre groede.

Hist snoede

Sig Tempelsøilen underfuldt.

Her Levi Stamme blæste høit i Tuber.

Eheruber

Paa Arken smiled englehuldt.

Hist Sodomia sank ildrød i sin Aske;

Her David stod som Dreng, med Riæp og Taske.

O kunde hver en plump og nedrig Bælde

Man fælde

Saa let, som David Goliath!

Men siden lærte jeg, at Hydra eier,

Til Seier,

Fallose Hovder, i sin Nat;

Og at selv Løven i sin Ørk maa grue

For Slangen og den giftiglumste Flue.

Fra Pigeskolen Drengen avancerte,
 Studerte
 Hos Degnens lærde Substitut.
 Med Grammatiken da i lærde Classen
 Herr Lassen
 Mig vilde sætte absolut.
 Herr Wibe selv var velbelæst og tapper.
 I gule Kiøle bar han sorte Knapper.

Kun Kirkesangen bragte ham i Knibe;
 Som Wibe
 Da ynkelig han ofte skreg.
 Dog lod Herr Bruun sig et deraf anfægte;
 Med ægte
 Begeistring han paa Prækestolen steeg;
 Og naar han tolked Jesu Død og Smerte,
 Da smelted han det barnligtømme Hjerte.

Om Somren kun i Trinitatistiden
 Med liden
 Opmærksomhed jeg hørte til.
 Bag Orglet med de andre Byens Pøge
 I Kroge
 Aftalte jeg det fiære Spil.
 Og mens de sang derinde Litaniet,
 Jeg spillede Klink med Bernt paa Sacristiet.

Tilgiv, du ædle Præst, som hisset hviler!

Du smiler!

Du saae i Drengens unge Bryst.

Du hørte ham med svag, med uvant Tunge

At siunge

Sin Psalme, med begeistret Røst.

Igtennem Kirken kunde du fornemme,

Fra Orglet alt den spæde Digterstemme.

O hvilken Fryd om Julen! Lyskronen

Sil Tønen

Da brændte, med sin Messinggløds.

O hvilken Pragt! naar hist for Confirmanden,

I Kanten

Af Stolen plantet blev en Krands:

De grønne Løv med røde Vaand var ziret,

Og Bladguld flagred løst paa Børpapiret.

Endnu jeg hører Barnets spæde Raaben

Bed Daaben.

Forgiæves man det tyske vil.

Fra lille nøgne Hoved Huen viger;

Det skriger,

Man døver det med Orgelspil.

Forsigtig! Bryder ikke! Spæd er Staven!

Kort Veien er fra Daaben hen til Graven.

Du Orgel med de smukke, blanke Piber!

End griber

Din Lyd mit Bryst med felfom Fryd.

At mindes du, da hver en Søndagmorgen

Fra Borgen

Jeg kom, at siunge ved din Lyd?

Din Stierne klang ved Paaske Morgenrøde,

Men Trimulanten skælved for de Døde.

Jeg sorte Kiste seer for Altret sættes,

Og lettes

Fra Gulvet af de sorte Mænd.

Nu gaae de langsomt ud paa Kirkegaarden

I Orden,

At jorde deres døde Ben.

Paa friske Jord jeg hen for Graven træder,

Hvor Nebet hviler paa de løse Bræder

Den lille Bunte hvide Sand for Præsten,

Og Resten

Run sorte Muld og gule Leer.

Nu synker Kisten; Nebet op man trækker.

Nu dækker

Ham Jord; han seer ei Lyset meer,

Før hist paa Dommedag, naar Englen kommer,

At kalde ham fra Graven for sin Dommer.

Bed skumle Beenhuus, hvor man Knokler glemte,

Jeg glemte

Min Frygt, og saae nysgierrigt ind:

Mon ei de brune Been vil sig bevæge,

Og lege

Som et Skelet i Maanestien?

Og danser for mig i de hvide Straaler?

Og klapper med de tørre Hoftestaaler?

Naar da den mindste Vind i Gravens Buske

Mon ruske,

Jeg foer forskæddet, som en Muus,

Afsted, hen over Kirkegaardens Høie.

Mit Die

Var blindt af Fantasiens Muus.

Den fæle Døde fulgte mig paa Gaden;

Liggstorten klinede var til Skulderpladen.

Bort fæle Syn! — Og dog — de bange Dage

Tilbage

Jeg ønsker mig, som Ældre, tit.

Som Barn for meget Eventyrets Nygter

Man frygter;

Som Ældre gyser man for lidt.

Kun Nattens Mørke viser os de Stjerner,

Som Lyset slukker, og som Dagen fierner.

Nu kommer Englen heller ei med Binger
Og bringer,
Om Julen, hvad min Siæl attraaer;
Og svinger sig fra Stiernehimmelbuen
Til Stuen,
Hvor blanke Fad paa Bordet staaer;
Og ringer, mens paa Knæe i næste Kammer,
Jeg synger Psalmer, Evangeliet stammer.

Dog jo, han kommer. Englen ikke svigter
Sin Digter!
I mine Børn, som Barn endnu,
Jeg glæder mig ved Juletræets Gave,
Dets Gave;
End med de Smaa jeg føler Gru,
Naar jeg fortæller dem om Trolde stygge.
Jeg har ei tabt mit Solskin og min Skygge!

Til min Søster.

See Aftensolen flamme!
Forlad dit Kammer,
Sophia, med hverandre
Kom, lad os vandre!

Du, som med mig har leget,
Saa sødt bevæget,
Vinter og Sommer ene
Gag disse Grene.

Din Fødselstid jeg mindes;
Min Tanke bindes
Til Sommermorgenstunden,
Da du blev funden,

Paa Slottet, af din Broder,
Hos elskte Moder.
I Svøbet blev du tussset,
Og ofte kysset.

Jeg seer din lysblaa Ersie,
 Med Mindets Øie.
 Jeg seer dig hist i Marken,
 Paa Winterparken.

Åh, husker du, paa Trappen
 I Lærerkappen,
 Din Broder forelæste,
 Naar Stormen blæste?

Snemanden, plump ophøiet,
 Med Kul i Øiet,
 Med røde Steen i Munden,
 I Bindveslunden?

Naalstukne Sommerfugle?
 Den store Ugle,
 Som styrted i Kaminen?
 Dens Nattehvinen?

Glem ei, da med din Broder
 Du saae din Moder
 Den sidste Qual at lide,
 Med Døden stride.

Ved hendes hellige Smerte,
Og ved det Hierte,
Hvorunder begge baaret
Til Liv er faaret:

Kom, lad os føle sammen
Den første Gammen!
Som Børn os atter fryde,
Violer bryde.

Følg med de søde Glutter,
Som aande lutter
Hellige Uskylds Glæder,
Paa disse Steder,

Lad Børn os atter være!
Kundskabens Lære
Os ei fra Eden jage.
Vi gaae tilbage,

Til Paradiset atter,
Som Søn og Datter.
Cheruben ei med Sværdet
Os spærrer Giærdet.

Han seer de Mindres Blikke,
Og nænner ikke
Os fra de Smaae at rive.
Vi sammen blive!

At nei, vi blev ei sammen!
Den korte Gammen
Har Skiæbnen endt, som flere:
Hun er ei mere!

H a u g e n.

Haugen til Søndermarken.

Nu præd kun ei for meget
 Af dine krumme Gange,
 Med dine Grene, som i Luften vække.
 Min stive Pragt er vejet.
 Ei længer som en Fange
 Staaer Foraarsblomsten i den klypte Hække.
 Ei Lindene sig strække,
 Som før, kun efter Snor med flade Mure.
 Alt Taruspyramiden
 Nedfunken er i Striden,
 Og Øren kløved Øpernbussens Bure.
 De fire runde Damme
 Omdannes til en Flod, med Blomsterramme.

Søndermarken.

Hvi slipper du det Gamle,
 Som ei det Ny kan vinde?
 Som gammel Fransk tilførn var du dog noget.
 Nu seer jeg dig kun famle.
 Det Tvungne skal forsvinde;
 Men stiv du bliver, om du end er kroget.
 Hvi vil du være broget?

Det klæder dig dog ei, behold det Stive!
 Med vandomsfydte Tempel,
 Som bær det gamle Stempel,
 Vil du et Mindesmærke smukt forblive,
 Om gamle franske Smagen,
 Der bryster sig, med sine Nar paa Bagen.

Haugen.

Nei, Skionhed maa man følge,
 Naturens Magt maa seire.
 Den, som ei vil seile paa Tidens Bove,
 Han drukner i dens Bølge.
 Som ved det gamle Leire
 Maa atter hæve sig utvungne Stove.
 Ei at man er til Hove
 Man vide maa, naar man i Haugen vanke;
 Ei klemmes ind af Muren;
 Men Blomsten og Naturen
 Maa hæve Siælen høit til store Tanker;
 At frit, paa Lovets Binger,
 Den muntre Siæl sig mod sin Skaber svinger.

Søndermarken.

Saa melankolske, stille,
 Om ikke just saa skionne,
 Tilforn sig strakte dine dunkle Gange.
 Naar Fuglen slog sin Trille,
 I Hækken bag det Grønne,

Da glemte man saa let at man var Fange.
 Der lever endnu Mange,
 Som mindes dig, med samt dit stive Giærde,
 Og tænke sig tilbage
 De lykkelige Dage,
 Da du blev til ved Frederik den Fierde;
 Da Laurbærtræets Kroner,
 I Lovens Nærhed, hvælved om Citroner.

H a u g e n.

Ja, stod det Alt i Lunden,
 Som i den første Alder,
 Hvad du med raske Træk har her beskrevet;
 Men — Lauren er forsvunden,
 Mit gamle Tempel falder,
 Og Loven har sin Bogter sønderrevet.
 Har Dadleshygen drevet
 Dig til at laste, hvad jeg nu besidder;
 Saa hæv du kun din Nakke,
 Og bryt dig med din Bakke.
 Jeg Borger være vil; vær du en Ridder!
 Jeg quæger, du henrykker,
 Mit Ly mig skaffer Tak, du Hsien smykker.

S ø n d e r m a r k e n.

Og denne tætte Stimmel
 Af Mennesker, som vandre!
 Den bedste Skionhed mangler, Eensomheden,

Haugen.

Jeg ynder denne Brimmel,
 Og deler glad med Andre
 Den Liffighed, som trives i mit Eden.

Søndermarken.

Naturen elsker Freden.
 For vilde Støien Nattergalen viger.

Haugen.

J mine grønne Sale
 Dog høres Nattergale.
 Naturens bedste Blomster er jo Piger.
 I denne Flor jeg eier,
 Hvad Eensomhedens Stolthed vel opveier.

Digteren.

Hvi vil I Hulde lides?
 Siig, hvortil nytter Trætten?
 Hver ved sin egen Yndighed oplives.
 En Krands for begge gives:
 Blondinen og Brunetten,
 Skiondt begge skionne, kan ei sammenlignes.
 I Baaren begge signes!
 Du, Hauge, strækker kiølig dine Arme
 Mod Wandreren, som kommer,
 I støvethede Sommer,
 At undgaae Solens altforstærkte Varme.

Han veed, du ham vil skænke
Husvælelsen, paa perlemalte Bænke.

Hist seer jeg Søndagsfloden,
Som grønne Træer indfatte,
Den vælger frem i lange, tætte Gange;
De Skionne, klædt paa Moden,
Med Chavler og med Hatte,
At giøre Byens Sønners Hierter trange.
Jeg seer Soldater lange,
Matroser korte, Borgere med Stokke,
Lyklivede Madamer,
Og børnbehængte Ammer,
De muntre Dreng, søde Pigeflokke;
Her selv en Fader trækker
Sin Blud i Bogn til dine Blomsterhækker.

Høit hist i Byen lyder
Oboer, Clarinetter,
Løvsale hvælve sig, med Bord og Bænke.
Saa høflig Bærten lyder
Sin Wiin og sine Netter.
Et Glas til Velkomst maa han gierne skænke.
Anstændigheden krænte
Det aldrig kan, at du i Glæde nyder
Med Benner Hviledagen.

Kun maa de frydre Smagen
 Med Glæde, som den Godes Hierte fryder.
 Elst Bacchus, ei hans Rasen;
 Og vogt dig for Silenus paa sit Asen.

Den store Sværm jeg følger;
 I Haugen den sig spreder
 Imellem Blomsterløvene, som Vække.
 Nu paa Kanalens Bølger
 Et Tog sig tilbereder,
 Thi Vaaden flyder hvid fra grønne Hække.
 Nu Karerne sig strække,
 Koerkarle dem i broget Pragt bevæge.
 Først Snekken frem sig lister,
 Med røde Hautboister,
 Som høit paa blanke Instrumenter lege;
 Saa kommer Herreskaren
 Og tiække Damer, der ei frygte Faren.

See Sværmen sig paa Stranden
 Med Hestighed fremskyder;
 Forgæves hisset Bajonetten blinker.
 Een trykker paa den Anden,
 Man giennem Busken bryder,
 Paa Græsset gaaes, at ei man sig forsinker.
 Thi Dannebrog vinker!

Dets røde Flige sig i Bølgen væde.
 Fredrik og Caroline,
 Maria, Wilhelmine,
 Kostbare Fragt, I alle Danstes Glæde!
 Stolt svulmer Purpurfloret
 Med hviden Kors; thi Kongen staaer ved Roret.

Har Regnen Græsset vædet,
 Og gjort saa slibrig Jorden,
 Som Veien til den timelige Lykke;
 Udspændes Skyggekædet,
 Ved Lynild og ved Torden,
 Mens bratte Kastevinde Busken rykke;
 Her, medens Perler smykke
 De vaade Blade, man paa Tørt sig fryder.
 Thi Havens faste Gange,
 Som Ryggen paa en Slange,
 Med tørre Skorpe sine Bugter skyder,
 Saasnart kun Solen spiller
 Paa Hellas hvide, Chinas røde Piller.

Men jeg, som vandred under disse Skygger,
 Fra Livets første Minde,
 Jeg Syner har, hvor Sværmen gaaer i blinde.

S o n d e r m a r k e n .

Hulde Skov, du stille Have,
 Med dit Bladegang!
 Dig, min Barndoms bedste Gave,
 Skylder jeg en Sang.
 Ene her ved Askens Stamme
 Vil jeg Lyren slaae,
 Medens Solens sidste Flamme
 Svinder i det Blaa.

Nei, jeg kan ei sidde rolig,
 Jeg maa see mig om.
 Hele Skoven er min Bolig,
 Tankens Helligdom.
 Medens Solen rød i Marken
 Som en Rose staaer,
 Viser mig hvert Træ i Barken
 Sagn fra fordums Aar.

Ind jeg træde vil ad Laagen,
 Perlefarvet, lav,
 Fra den grønne Gang i Krogen,
 Mod den store Grav,
 I hvis Eng sig høine Stakke;
 Vandet der slog feil!
 Gorden gjorde Smallebakke
 Hift i Haven steil.

Her lag disse tykke Linde
 Sad jeg mangengang,
 Hvergang Baaren, min Veninde,
 Sang sin Pindsesang.
 Først, som Barn, med spæde Hænder
 Til en Thee saa sød,
 Store, gule Kiærlingtænder
 Jeg i Græsset brød.

Da jeg ældre blev, da loftes
 Jeg fra gyldne Pragt.
 Hvor de blaae Kiærminder flokkes,
 Drogen jeg med Magt.
 Mangen yndig Krands er flættet,
 Frisk, af Duggen blank.
 Ei Kiærmindet er forgiættet,
 Skiondt Kiærminden sank.

Medens Maanen hisset oven
 Smiler bleg og rund,
 Iler jeg til Graneskoven,
 Til min norske Lund.
 Hulde Gang af Poppelpile,
 Du mit Kattegat!
 I en Skynding hundred Mile
 Meist jeg er inat.

Maanen seer paa Biælkhuset.
 Hvor det vinker smukt!
 Sært jeg føler mig beruset
 Af den ramme Lugt.
 Lynde Bro, mon ei du svigter?
 Riæk du bugter dig.
 Her til Thors og Hakons Digter
 Kaldte Nornen mig.

Skionne Syn paa Bakken oppe!
 Herligt saa at staae:
 Kirkens Spir bag Granens Toppe
 Stiger i det Blaa.
 Bønder end paa Veien fiøre
 Til det fjerne Hiem;
 Sagte Vinde Lovet røre,
 Stiernen blinker frem.

Praler ei af store Fielde!
 Jeg har Fielde seet:
 Alperne, ved Bintrens Bælde
 Frygteligt besneet;
 Længsten dog ei skulde kue
 Selv et Kaukasus,
 Efter denne lille Tue,
 Med sit lave Mus.

Thi skiondt fiernt Naturen favned
 Mig paa Digterviis,
 Dog en liden Urt jeg savned
 Mellem hine Riis;
 Ingensteds den var at finde
 Der, i Skygge, Sol;
 Det var dig, mit Barndomsminde!
 Venlige Viol!

Skionne grønne Baldnødstamme,
 Glatte Lov paa Qvist!
 Med den hvide Bark at bramme
 Seer jeg Træet hist.
 Her, som Dreng, til mine Fødder:
 Mens jeg stirred op,
 Slog jeg dine sidste Nødder
 Fra den høie Top.

Tænkte mig, som Robin Kruse,
 Paa min Øe at gaae;
 Bygte mig i Tanker Huse
 Fiernt i grønne Braa.
 Følte jeg mig da som fangen,
 I min Hule snart,
 Glte jeg ad Blomstergangen,
 Til en Chinafart.

Flur jeg foer fra Lovets Sale
 Da til Peking ind;
 Hørte der Chinesisk tale
 Klokken med sin Vind:
 Kling, kling klang! Siong Siong, i Ekko!
 Kinsong, Con — fut — see!
 Congo, Heisan, Pekko, Pekko!
 Al min Siæl var Thee.

Stolen, (som hos os Terrinen)
 Brændt af Porcelin.
 Hift, som Paafugl, Mandarinen,
 Med en Frue fin.
 Skæv af Pine, bleg af Kinder,
 Silkeblaa hun stod.
 I den lille Sko forsvinder
 Banskabt hendes Fod.

Tit, naar mig i Livet mødte
 Klaut Pedanteri,
 Naar mig mangen Dumhed stødte,
 Tænkte jeg: O tie!
 Skiondt du ei, som Europæer,
 Ket faaer Lov at groe,
 Præsses dog ei dine Tæer
 I en saadan Sko.

End jeg seer i Lysthushallen
 Speilet med sin Krands;
 Fast paa Kittet Muslingfallen,
 Rund, i Perleglands;
 Brogede Conchyliæ's Regle,
 Bragt fra Strandens Gruus.
 O hvi har tit fæle Snegle
 Sligt et deiligt Huus?

Naar jeg da fra Chinatøstet
 Saae til Balby ned,
 Hvor en Bonde Furen vælted
 I sit Ansigts Sved;
 Naar da ned sig Solen sænkte
 Med det gule Skær,
 Jeg paa Landsbypræsten tænkte,
 Ved sin Arne, der.

Ofte denne Port, beruset
 Af en kiærlig Ild,
 Aabned jeg til Bakkehuset.
 Da var Skiæbnen mild!
 Her sin Ungdoms bedste Glæde
 Eders Fader fandt,
 Eders Moder, hulde Spæde!
 Her hans Hierte vandt.

Hvor romantisk, sær tilmode
 Did, med lange Skridt,
 Git jeg, hvor din Hække groede,
 Fader Eremit!
 Erængte mig i Tidsel, Burre,
 Til dit Alters Lag;
 Herte dine Duer kurre
 Under Hyttens Tag.

End jeg seer, hvor Dagen brænder
 Giennem Rudens Glød.
 Alle hellige Legender
 Mig velkommen hød.
 Naar da ned sig Lemmen sænkte,
 Naar han bleg opfoer,
 Liget jeg paa Baar mig tænkte,
 Bakt ved Jesu Ord.

Hvert et Træ i disse Gange
Mig et Minde staaer;
Alle disse Fuglesange
Skialdens Hierte naaer.
Og som Noah giemt i Arken
Hver en Skabning fandt,
Finder jeg i Søndermarken
Hver en Fryd, som svandt.

Lysthuus, bløgviolet, blinker din Øre, som Blomst.
 Du, med opfinderist Kunst begavet, har plantet
 os Granen

Paa Sandbanken; du tvang Fyrren, paa Skrin-
 ten at groe.

Men hvor er du? Jeg seer dig ei meer bag
 Træet forsvinde,

Bly for Mennesker, vant meest til det eenlige Liv.
 Reiste du bort maaskee, for at hielpe den tvivlende
 Landmand

Med sin Park, som han selv ei at beplante forstod?
 Lidenstaa det dig var at forskionne ved Kunsten
 Naturen.

Siølund blomstrer din Roes! Hertha bestandig skion;
 Men giennem Egenes Krands, om Afyniens soul-
 mende Lokker,

Bikled du Rosernes Qvist; og om det deilige Liv
 Bandt du et kosteligt Belte, som Bølund eller
 Hefaiistos

Smedder saa smukt ei af Guld: Grønt med Ru-
 biner besat.

Boigt hvi dvæler du? Kom! Jeg savner din snelle
 Forbigang.

Benlig du hilser mig ei, fulgt af din ærlige Hund.
 Kald ei, Digter! Han aander ei meer, hvor
 Frosten og Blæsten

Medslaaer Menneskets Haab. Fiernt i Elysiums
Lund

Planter han nu. Han ileb alt længst paa Baar:
den med Charon

Over den stygiske Flods Bugt, til den evige Baar.
Ingen dybere føler end han dens Blomstren, og
Skønhed.

Men i sit Paradis dig Danmark ei han har
glemt.

Oste besøger hans Aand vor Skov, og bæver i
Bladet,

Hvergang Rosernes Buss spreder forfriskende Duft,
Naar Syringernes Blomst betynger den gyngende
Løvgreen,

Naar Valnødden i Høst falder af bristende Skal.

Morgenvandring i Haugen.

Jungen os mærker; forladt end stander forfriskende
Løvsal;

Hoben, med Myggene, først sværmer naar Solen
gaaer ned.

Kom kun i Morgendragt, o Moder, med blom-
strende Slutter!

Mageligtømrede Bænk venter ved Floden os hist.

Jungen nu møder os; høit den Vand henbærende
Jomfru

Brenberg, med sit Nag, Spandene smykte med Løv.
Fleer Skovjomfruer neppe vi finde saa tidlig i
Haugen.

Rask nu da! Hurtig afsted. Lotte med Frugter i Kurv,
Hans med Glassene svøbt i Papir, og Moder
med Brødet;

Fader med Bog. Karavantoget til Bænken hen
gaaer.

William rider paa Faderens Stof, ham passer Ca-
thrine.

Seer I? Nu er vi der alt. Ei, det var trykkende
varmt!

Men her spørger i Krat Titania's Alfer, og Kisling
Viste de til os fra Siv. Kislig er Busken, som
de. —

Seer I den gamle Ruin, Smaabørn, hist ovre
paa hin Kant

Floden? Der leved tilforn Axel den mandige Bisp.
Tit fra sin By han iled herud; han bygged et
Lysthuus

Hoit paa Stenen. I seer end den forvittrede
Muur.

Mange kun troe det kunstig er giort, og ganske
modernt kun;

Hvis I det Modsatte troe, vil det fornøie Jer
meer. —

Skælver ei Rikere fordi en Ulykkelig endte sit Liv
her:

Stille fortvivlet han sprang ud i den druknende
Flod.

Ei end Morgen det var, som nu, ei Solen sit
Haab ham

Straalte; det bælmørkt var, Maanen bag Skyen
var skult.

Ak, ham signed ei Blæden, som os; ham Smer-
ten var blytung

Intet fornoie ligt Noer gjorde vist Livet ham kiært.
Sikkert han Fader ei var; eller var han Fader,
den Arme,

Uden at kunne med Brød møtte de Kiære, som
jeg?

Gud da tilgive din Synd! Du har udstridt! Ikke
din Hensart

Strømmer med Engstelighed mig fra den vanlige
Bænk.

Hisset i Græsset maaskee din Aand hensværmer
blandt Alfer,

Glad over Levendes Held; Kummer ei trykker dig
meer. —

Lotte forlanger sit Glas, hun vil hen til Kilden.
Belan da!

Nyde det klare Krystal skal du i Nymfernes Hiem.
"Hvor er Nymferne, Faer? Jeg kun seer den kro:
gede Kasper."

Nymferne bade, min Glut, hisset i Bølgerne
sig.

Seer du ei Svanerne nok, med den svulmende
Barm, og med Halsen

Rankt over Vandet? Det er Nymfer. De more
sig nu

Bed at flyde som Jupiters Fugl paa kiølige Vos:
ver.

Men naar det lakker ad Qvel stige som Jomfruer hver
 Hurtig af Vandet, indhyllet i Siv, og smutte til
 Kilden,

Hvor bag den skjærmende Steen hvælver sig tryk
 deres Hal. —

Ha men hvi skjuler sig Solen saa brat? En dæm-
 rende Regnsky

Dækker os Himlen. Afsted! Regnen alt drypper
 paa Blad.

Hen til det store Kastanietræ. Dets Blade som
 Palmer

Hvælver en hyggelig Skjærm over os, lystelig
 grøn.

Leger med Qvistene kun, Smaabørn! med brune
 Kastanier!

Solen vil snart med sin Kraft splitte den revnende
 Sky.

Regnens Alfer kun kjoled os Luften og stænkede med
 Draaber

Jorden; den støver ei meer. Seer I? nu klarer
 det op!

Kirkegaarden.

Høstaftnen er saa kielig og saa klar,
 Forladt den skionne Flora Jorden har.
 Autumnus kom paa Stormen, fulgt af Støv,
 I Skoven steg han af blandt visne Løv.
 Guld har han nok, af Purpur saare lidt.
 Med visne Krone gaaer han Skridt for Skridt,
 Og hvister truende til hver en Lind,
 Som ryster Lokkerne, med Graad paa Kind.
 Hvad Hemmelighed har han Skoven sagt?
 At han har Døden i sit Følge bragt.
 Hvid Vinter, i en Beenrads Klædebond,
 Bag Muren staaer, med Leen alt i Haand.
 Den vrede Høst drev Somren vild paa Flugt,
 Nu plyndret han fra hvert et Træ dets Frugt,
 Udskriver Alnaturen stræng til Skat,
 Og hærger i den frygtelige Nat.

Hans kolde Hofmænd i den strænge Luft
 Forfængeligt, (som Blomster uden Duft),
 Ham følge, gule, brune, gyldenklædt,
 Og bukke for den skumle Majestæt.

Det ædle Blaa, det muntre Røde sank;
 Kun hist og her en Aster, rund og rank,
 Opliver Græsset, som en Skønhed hold,
 Men uden Ømhed og for Elkov kold.

Det hjælper ei at stride meer, Natur!
 Din Time kom, udrundet er dit Uhr.
 Din gode Konge, Sommeren, er død,
 Snart følger du ham nu i Gravens Skød.
 Hør Uglen hist, bag Bøgens sorte Blad!
 Den sidder nu, hvor Nattergalen sad,
 Og tisser som en Her, en gammel Qvind
 I Kæverkulen, Vintrens Morderfind.

O sover sødt i Eders Kurve, Smaae!
 I, Efterslægtens Haab, ei vandre maae
 Med Fader i den uheldsvangre Nat.
 Giem, Hytte, luun, min dyrebare Skat.
 Som Svibler i den varme Blomsterbænk
 De slumre. Sundhed, gode Gud, dem skænk!
 At de kan spire stærkt, og bære Frugt,
 Naar deres Faders Døie længst er lukt.

Jeg vil med Digterharpen i min Arm
 I denne Time trodse Nattens Harm.
 Men stille! Blæsten lægger sig, og hist
 Nedstirrer Straalen paa den vaade Qvist.
 O rene Himmel! om en bedre Vaar
 Du tyder mig, som sikkert forestaaer.
 Ved Kirkens Spir jeg atter Maanen seer,
 Det blege Ansigt græder mens det leer,
 Og viser, som en skranten deilig Mø:
 Det er saa sødt af Kiærlighed at døe.
 Den er bedrøvet, dog den skælver ei,
 Den iler freidig ad sin Sølvvei,
 Adlyder uden Knurren Skæbnens Bud,
 Og stoler fromt uskyldig paa sin Gud.

Og saa vil jeg! — Bort, drøvelige Syn.
 Den mørke Mismod svandt med skumle Bryn.
 Nu, munter som et Barn, jeg atter staaer,
 Men dog med Gysen for min Kirkegaard.

Thi hvad vil dette Syn? Fra Gravens Ro
 Opstige, Arm i Arm, de Døde To.
 Den Ene hist fra Kirkemurens Læ,
 Og Denne fra sit lille sorte Træ.
 Fortrolige, jeg seer dem tale blidt,
 De blege Qvinder gaae med lange Skridt,

Gaae Kirken rundt — de staae for mig — o Gru!
 Og spørge: Digter! kender du os nu?

O elskte Moder! seer jeg dig igien?
 Kom nærmere! Kom til din Søn, din Ven.
 Lad ham betragte disse kære Træk.
 Han skælver ei, han føler ingen Skræk.
 Din Pande, dine Øine, denne Mund,
 De sorte Haar, det hulde Smil, som kun
 Du straalte, naar du haabed, hvad jeg blev,
 Naar jeg som Barn alt paa din Skammel strev.
 Du ei oplevet har den Moderlyst,
 At trykke mig som Digter til dit Bryst!
 Jeg har ei nydt den Salighed at see
 Din Glædestrøst; jeg deelte kun din Bee.
 Og denne Glæ! den fik jeg dog fra dig.
 Dit eget Billed skued du i mig.
 Din Gld indstrømte du den spæde Dreng,
 Med Aftenpsalmer, ved hans lille Seng.
 Du lærte ham i Qual at fatte Mod,
 Du lærte ham at vorde blød og god.
 Din varme, store Siæl var blot for mørk,
 Og Livet var dig langtid kun en Ørk.
 Hift hviler ved din Fod det stakkels Noer,
 Hvis Sygdom bragte dig i sorten Jord.

Hvor er hun? Hun forsvandt! Hun slumrer sødt;
 Dig, elskte Døde, har hos Gud hun mødt,
 Du som henvæver langs ad Muren der,
 Og stirrer paa mig giennem Maanens Skier.
 Du hende har om hendes Søn fortalt,
 Og mangt et Minde sødt tilbage kaldt.

Sov elskte Moder vel, ved denne Sti!
 Din gamle Husbond gaaer dig tro forbi,
 Hver Søndag, naaer han iler hisset ind,
 Med Orgelklang at røre Christne Sind.
 Jeg fik i Arv fra ham, imens du leed,
 Hans Sundhed, Styrken og hans Munterhed.
 End blusser han i Kraft, med hvide Haar,
 Og nyder fro sin Winter som en Vaar. —

Har du ei seet mig med de kære Smaae
 I Sommer ofte udenfor at staae,
 Ved Sprinkelværket? Saae du ei din Søn,
 Med sine Børn, at gjøre der en Bøn?
 Tilgiv, vi ei kom ind til dig i Nar!
 Jeg seer ei gierne Børn paa Kirkegaard.

Du Skygge! hisset over Gravens Skjod,
 Hvi har du os bedrovet med din Død?
 For sværmerisk dit skionne Hierte foer,

Og kaldte dig for tidlig fra vor Jord.
 Hvi har din Ben saa hurtig du forladt?
 Jeg sees dit Ansyn i den klare Nat,
 Det samme milde Smil, det samme Blik,
 Som kom fra Himlen og til Siælen gik.
 At, mindes du, hvor oprømt og hvor glad
 Hift med din Ben i Bennetreds du sad?
 Da fælte du dig styrket, munter, fri,
 Ved Vennekab, Lystighed og Poesie.
 Og nu? — Det er forbi! Du gik herfra.
 Sov sødt i Gravens Skied, Amalia!

Det luftige, det blege Syn forsvandt,
 Og Maanen skjuler sig bag Skyens Kant.
 Farvel, du stille Kirkegaard! tilgiv,
 Jeg dig forlader, Livet elsker Liv.
 Naar jeg er død, maaskee du mine Been
 Skal giemme bag en opreist Mindesteen;
 Da mangen Vandrer standse vil sin Gang,
 Paa Graven see, og mindes hvad jeg sang.
 Nu iler jeg til Mennesker igien.
 Den sunde Siæl var altid Livets Ven.
 Det vinker mig, det aabner mig sin Skat.
 Og derfor gamle Kirkegaard, god Nat!

I n d r e i s e n.

Farvel, du kiære Fredriksberg! Vi ile.
 Vel smile
 Dine Straaler
 Gyldent end i fulde Staalr
 Glæde paa September ned;
 Men Vinden hvirvler om de Blade brune.
 Det er Lune!
 Tidens Rune
 Spaaer os din Ustædighed.

Vel er det tungt, i sige Solens Bæde,
 At forlade
 Din Sommer;
 Men naar atter Vaaren kommer,
 Hilse vi dig glæde snart.
 Nu ryster Stormen dine skjære Qviste.
 De briste.
 Dette sidste
 Efterskjær har ingen Art.

Nu kort kun Solen gule Skov besøger,
 Og spørger
 Med sin Lue,
 For den visne Pragt at skue,
 Som den over Græsset strøer.
 Saa gaaer den atter. Mørket ud sig strækker,
 Og dækker
 Træer og Hækker
 Med sit hvide Taagesør.

Maanen hyller sig i Slørets Folder;
 Det holder
 Stiult den Skionne;
 Hun ei længer tør belønne
 Vandrerens med kiærligt Skær.
 Ei meer Forelskte sig i Skyggen snige.
 Med sin Pige
 Himmerige
 Finder ingen Veiler der.

Svartalfer nu paa smaae Hrymsfare; Heste
 Os giæste;
 Hver sætter
 Mugne Pletter
 Paa den fugtigkolde Bæg.
 Som Muus de pibe nu i skulste Sprække,

Barnet skrække,
 Og dække
 Witte Skoe med grønne Skiæg.

Farvel! Til Byen ile vi. Vi flytte
 Spand og Bøtte,
 Dynner, Klæder,
 Bord og Stol og Sengestæder.
 Læsset holder stablet, Alt skal med.
 William klapper Hesten; Hans og Lotte
 End sig gotte,
 Grønne Motte,
 Paa dit fiære Legested.

Farvel nu Slot, med dine lyse Fløie,
 Paa den høie
 Grønne Bakke.

Alle vi oprigtig takke
 For den Lyst, vi nød i Aar.
 Farvel du Hauge, med de staaigræe Bænke
 Vist vi tænke,
 Du skal skænke
 Samme Glæde næste Aar.

Nu kiøre Kirken vi forbi, den røde,
 Hvor de Døde
 Roligt hvile,

Og hvorhen de Christne ile,
Bed den klare Klokkelag.
Nu Alleen aabner sine Arme.
Liden Barme,
Binde larme,
Synge Somrens Svansang.

Saa lad da nu i sine visne Skove
Flora sove,
Diet lukke.

Lad kun Svanebarmen sukke,
Medens Sneen dækker Høi og Dal.
Snart hun atter vil fra Leiet springe,
Kraftig svinge
Broget Binge,
Fløite som en Nattergal!

B l a n d e d e , S a n g e .

Prinds Christian Frederiks
Fødselsdag.

Siolunda glædes atter
Eil Christians Fødselsfest,
Og Gefion, Odins Datter,
Har smykt sin Æ som bedst.
Hun saae Ham bange drage
Fra hendes Helligdom;
Dog, med sin hulde Mage
Han tro tilbagekom.

Ei' over Alpen glemte
Han Danmarks grønne Dal;
Apol sin Lyra stemte
For Ham i Musers Sal;
Det smelted vel Hans Hierte
Ham gjorde Barmen trang,
Dog glemte Han ei, Herthe!
Sin Ungdoms første Sang.

Vel taarner ikke Fjeldet
 Sig her mod Himlens Sky,
 Hvor yndigt Kildevældet
 Kun søger Græssets Ly;
 Men bag de grønne Grene,
 Men under gamle Træer
 Staae store Bautaekene.
 Dem har Skioldungen kjær.

O Danmark er et Eden!
 Et lidet Paradis.
 Naar os beskærmer Freden,
 Hvad skader Vintrens Gis?
 Saa let den atter smelter;
 Og Egir, frisk fra Grund,
 Igien sin Bølge vælter
 Igiennem Øresund.

Og stærk i Solens Flamme,
 Som alle Glæder spaaer,
 Bor gamle Skioldungstamme
 I Dannerdalen staaer.
 Saa trygt vi om den bygge!
 Alfader! hør vor Bøn,
 Lykksaliggjør dens Skygge,
 Og hold dens Krone grøn!

O Christian! skøndt Du kiender
Nu Kunstens største Glands,
Tag dog af vore Hænder
En dunkel Egetrands!
Sæt Krandsen om Din Tinding,
Og glæd Dig! Thi Du veed:
Skioldungens bedste Binding
Er Folkets Kiærlighed.

Prindsesse Carolina Amalias
Fødselsdag.

Hulde Fyrstinde! saa gierne jeg vilde
Kransen Dig række;
At, men jeg frygter, jeg kommer for silde,
Fagre Blomster Dit Alter bedække.

Hvor Du drog frem, som en straalende Hertze,
Vandt Du hvert Hierte.
Ridderne knæled, og Skialdenss Vise
Hørte man kun Din Huldsalighed prise.

Kransen af grønnende Ranker ved Rhinen
Rakte Germanen;
Studsende Franker, beundrende Danen,
Vikled Dig purpurne Knup i Jasminen.

Sveitseren saae Dig paa Fjeldet, Hyrdinde;
 Monne Dig binde
 Venlig af Bedbend og blaalige Klotter
 Yndigste Krands i de fagreste Lokker.

Men hvor de deilige Kildevæld styrte,
 Templerne stande,
 Romeren slyngte sin friskeste Myrthe
 Fro dig, med Lauren, om hvælvede Pande.

Krandset af alle Du kommer tilbage.
 Vil Du ei vrage
 Blomsten, som voxer i Daniens Skygger,
 Hvor under Bøgeløv Alferne bygger?

Nei! Du vil ikke Dit Danmark forsage,
 Christians Mage!
 Trofast, som han, kan Du aldrig forglemme
 Disernes Skov, hvor Din Æt havde hjemme.

Har vi ei Roser og har vi ei Bøge?
 Skulde vi søge
 Længe da Krandsen, hvortil Du er baaret?
 Selv har Dig Freia den slyngt om Haaret.

Hulde Fyrstinde! Din Fødselsdag kommer
Herlig hver Sommer.
Naar sig Naturen med Roserne pryder,
Dig det, den skønneste Rose betyder.

Lev med Din Christian lykkelige Dage!
Freidig tilbage
Steds paa de svindende Timer Du tænke;
Himlen Dig altid dem gladere skænke!

Uhret og Lamperne.

(Da Hans Høihed Prinds Christian havde hædret Digteren med disse Gaver).

At bruge sin Tid, og sit Lys holde tændt,
 Det ei under Skæppen at skiule,
 Den Lærdom har Himlen til Jorderig sendt,
 Fra Nazaret lod den, til Thule.
 Thi Tiden er lang, mens den varer, og kort
 Den tykkes kun Ladheden naar den gaaer bort,
 Naar ei den har bygget sig Mærker;
 Men Evighed selv kun af Tiden bestaaer,
 Hvad Himlen os sendte, det aldrig forgaaer,
 Det lever i Aandernes Værker.

Og Lyset, saa lidet det blusser paa Jord,
 Og taber sig mat imod Polen,
 Er altid en Gld, som fra Himmelen foer,
 Og langtud beslægtet med Solen.
 Den Gnist som paa Arnen husvaler en Øt,
 Det Glimt som i Matten ei lyser os ret,
 Er altid dog Støvet til Nytte.
 Thi bør vi bevare den hellige Glød,
 At ikke den blaaner i tidlige Død,
 Og slukkes som Mørkhedens Bytte.

Aladdin din Lampe, din Timernes Ring,
 De siældne Klenodier kiære,
 Er ei Fantasier, men virkelig Ting,
 Som Digteren mindst kan undvære.
 Thi lyser ham Nanden, han alting formaaer,
 Og hvad han sig ønsker for Diet ham staaer,
 Og stiger saa lifligt af Dampen.
 Dog Lykken maa følge den kraftige Flid,
 Og Flammen kun lyser for dannede Tid.
 Det sig mig Uhret og Lampen.

Tak, ædelste Fyrste! for Gaverne to,
 For hvad Du ved Gaverné tænker:
 Du ønsker mig Lysning og Timernes No,
 At Nanden ei sluttes i Lænker.
 Saa længe nu banker mig Dagens Uhr,
 Saa længe min Lampe mig viser Natur,
 Min Harpe skal høres i Lunden.
 Og tro, som en Wiggo, der Hæderen fandt,
 Da Nolf ham om Armen en Guldslange vandt,
 Til Døden jeg er Dig forbunden!

Ewalds Grav*).

Hvor tit er jeg henvandret til din Grav,
 I Krogen hist bag Kirken, flad og lav.
 Dybt var du sunken alt i Jordens Favn,
 End ruged dog en Steen, paa den dit Navn;
 Johannes Ewald der paa Stenen stod,
 Halv vasket ud af Regnens Winterflod.

Hvor ofte gik jeg stillen Grav forbi,
 Hist giennem Kirkegaardens trange Sti,
 Og titted giennem Sprinkelværket ind.
 Da randt en hellig Taare paa min Kind;
 Thi fra jeg kunde løfte Bog i Haand,
 Var jeg fortrolig med din Digteraand.

At, tænkte jeg, halvvoxen som jeg stod
 Ved Gittret, Stenen lige for min Fod:
 Hvi har de lagt ham her i denne Krog?
 Han skrev jo dog saa mangen herlig Bog!
 Hvi hviler ei derinde Skjaldens Been,
 For Altret, bag en sneehvid Marmorsteen?

*) Dette Digt er af en Feiltagelse bleven udeladt af "Min Kirkegaard", i anden Deel.

Hvert Aar, i mangt begejstret Øieblik,
 Jeg front og ene til din Liigsteen gik;
 Helst dog, naar ned af Kirkens Linderad
 Høstvinden blæste kold det gule Blad;
 Naar Solen skjulte sig bag Skyens Slør,
 Da tyktes mig: Nu er det, som sig bør.

Og da jeg ældre blev, da syntes mig,
 At findrigt her man havde jordet dig:
 Ved Jesen: Kirken rolig i sin Sky!
 Ved Foden: smalle Stræde, snevre By!
 Her hellig Kraft og Trost, hist Mangel, Nød.
 Du stod i Livet, som du laa i Død.

Ja Linden selv med Barkens mørke Hud
 Seer ved din Grav fuld af Betydning ud;
 Thi du var selv et Træ af stærk Natur;
 Men lænket, haget i en Skyggemuur,
 Omklædt af Brædder, at ei Stammens Gang
 Riek skulde gjøre Mængden Gaden trang.

O Kirke, skjærm ham med din stærke Muur!
 Ud gyldne Blade, høstlige Natur!
 Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,
 Og tone lad den over Evalds Grav.
 Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
 Ved Jesen mangan lille Martsviol.

Mod Himlen steg du, fromme Cedertæ!
Sødt sumre du da nu i Kirkens Læ.
Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
Dit Navn dog blomstrer i en evig Baar.
Længst foer det fra sin sørgelige Braa,
Og funkler hist — en Stierne paa det Blaa!

E p i l o g.

(Fremfagt af Gømsfru Astrup, ved sin Afgang fra
Scenen.)

For sidstegang jeg offentlig fremtræder
Paa disse Bræder;
Hvor tidlig alt Thalia til mig smilte,
Naar hid jeg ilte.

J hendes Forgaard født, som Barn fortrolig
Med hendes Bolig,
Hun vinkte Hiertet, hvor det havde hiemme,
Med Moderstemme.

Min Baar forsvandt her inden Tempelmuren.
Og fra Naturen
Jeg hentede mangan Blomst, og hvad jeg bragte,
Danfolket rakte.

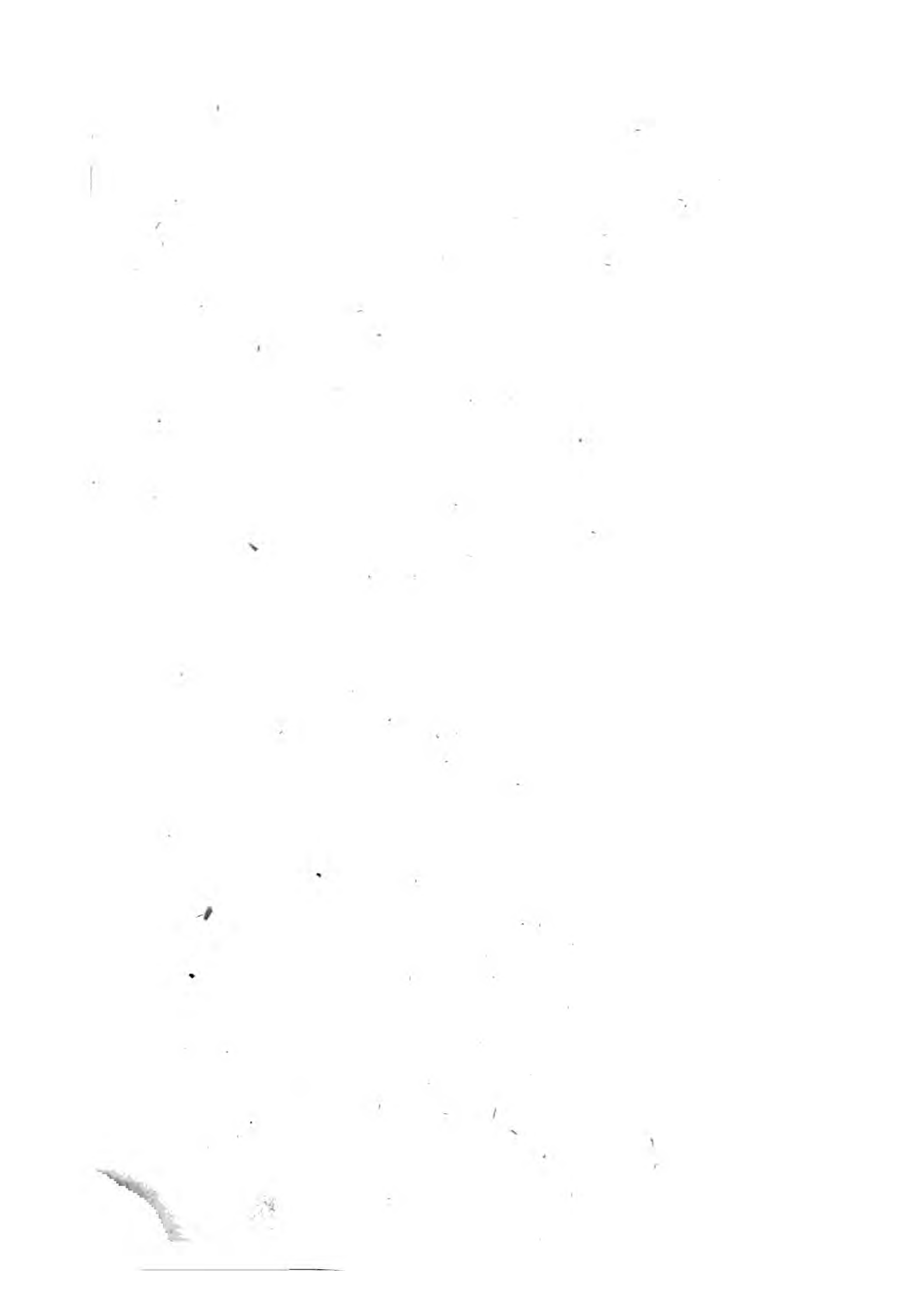
Og mine Blomster smaae de huldt modtog; ;
Og Hierter sloge
Eit inderligt, o Amor! naar jeg tolkede
Din Magt for Folket.

Natur, du fikænkte længe som en Moder
Mig dine Goder;
Nu siger jeg Farvel i Høstens Dage,
Men uden Klage.

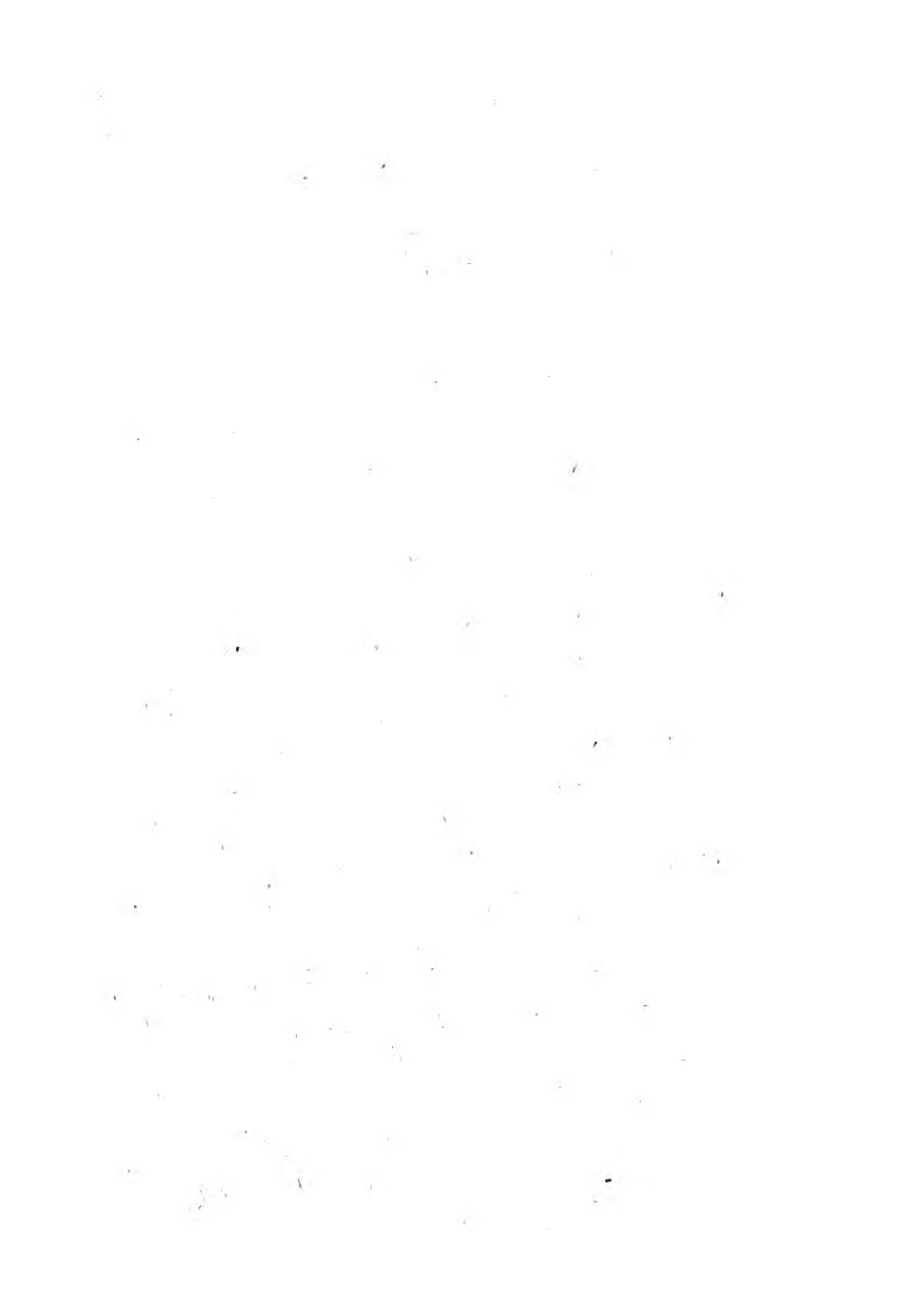
Jeg seer den yngre Flok, med Søsterglæde,
Den Bei betræde,
Hvorfra mig Tiden vinker. Sid de Andre
Saa froe den vandre!

Jeg hørte, Fædreland! din Bisaldstemme,
Skal aldrig glemme
Den Venlighed, hvormed du kom imøde
Min Morgenrøde.

Og nu i Aftenskyggen, mens jeg daler,
Det mig husvaler,
At vide mig, som Musers tro Veninde,
I Danstes Minde.

S t æ m t e d t g t e .

T i l A p o l.

Du lange, laurbærkrandske Dreng!
Som altid Lyren har i Hænde,
Som klimprer paa den gyldne Streng,
Fra Morgen indtil Aftens Ende;

Men gjør forresten idel Wind,
Og bryster dig saa stolt som Potter,
Fordi du har en Rosentind,
En rank Figur, og brune Lokker;

Fordi der gaaer ei Dag forbi,
Da du tilsmiles jo af Here,
Og ømt omfavnes af de Ni,
Og henrykt kyskes af Cythere!

Hør hvad i Dødeliges Land
 Man pleier høit om dig at tale.
 Der har man dog lidt meer Forstand,
 End i Olympens Stadsefale.

Thi Pallas lever ikke meer,
 Forklaret over Himlens Skyer;
 Lokalisert man hende seer
 Nu overalt i store Byer.

Sit Køn hun snild forandret har,
 Men ei sin Mine kold og bister;
 Hun før en Amazone var,
 Nu er hun blevet en Magister.

Sit Spyd hun trykket til en Pen,
 For en Paryk maa Hielmen glide;
 Imperativet kom igien,
 Da hun bortslængte sin Egide.

Og høit fra hendes lærde Bo
 Man hører hendes Sønnen raabe:
 (Hvis runde Tal er Legio),
 Apol du est en ussel Taabe!

Du leger artigt, det er sandt!
 Men mangler reent Soliditeter,
 Og fylder Jorden kun med Tant,
 Med Følelser og med Poeter.

Ufald, Apol! du est saa læg,
 Og veed ei hvad solid betyder,
 Da er det Alt hvad skaffer Steeg.
 Det Skionne skaffer tørre Jyder.

Solidhed kaldes det fordi
 Saalænge vi paa Jorden hinke,
 Saalænge dependere vi
 Af Gaafesteeg og Flesteskinke.

Merkur, med Binger paa tilforn,
 Nu med en Pose fuld af Tutter,
 Med Overflodighedens Horn
 I Panden, Klobmands Attributer;

Merkur udraaber: De har ret!
 Vor sande Svindsoet er Poeter.
 Kan man i Niim sig spise mæt?
 O ei engang i Hexameter.

Og al Europa barst og suur,
 Fra Island lige til Tyrkiet,
 Har samme Mening som Merkur,
 Den store Gud for Tyveriet.

Hm! raaber Ceres stoltelig,
 Skiondt ikke just i sølvklar Tone;
 (Hun her paa Jorden viser sig
 Som en forædt Forpagterkone);

Mon man kan pløie Agerland
 Med saadant Gias? Det vil ha'e Hede!
 Mon man til Torvs det bringe kan,
 Som Rug og Flest, som Kiød og Hvede?

Ja, sværger da ved Sangens Gud,
 En Flok, der ønsker dig bestærmet,
 Hvis Hierter, af ved Skæbnens Bud!
 Er flyttet ud paa Albuærmet:

Paa Leipzigs Messe dette Gias,
 (Ironice vi Navnet vælge),
 Som Svinekiød paa Uhsfeldsplads,
 Som Rug paa Gammeltorv kan sælge!

Dg høit en Latter hæver sig
 Fra Lærd, fra Kiøbmand og Forpagter;
 Dg hvad der vil forsvare dig
 Gjør, at man dig kun meer foragter.

Herr Jupiter, som nu paa Jord
 Man i en kold Despot kan kiende,
 Om Gudskelov ei i vort Nord,
 Saa dog i Verdens anden Ende;

Kronion raaber: Pereat
 Apol, med sine Idealer!
 Det passer ikke for min Stat,
 Det duer ikke for en Daler.

Fortuna, uden Kapriol,
 (Paa Kuglen nu hun staaer ei gierne,
 Men sidder i en Lænestol,
 Med Slaaprof paa, med Baand og Stierne);

Fortuna gaber: Paa min Tro!
 Apol jeg vorder ei forbunden.
 Han kan ei lade Folk i No,
 Den Næsviis bruger altid Munden.

Thi stands, Apol! dit Klimpereri.
 Din Daad foragtet er og lustig.
 Ei tryller meer din Melodi,
 Dertil er Verden for fornuftig.

Lær noget! du har Tid endnu,
 Og Hoved mangler dig just ikke;
 Men smil ei længer, hører du?
 Til Sanggudindens falske Blikke.

Italiensk Bogholderi
 Var noget, hvortil du kan trænge;
 Dog tving dig ikke, du er fri,
 Vælg selv, lad bare Harpen hænge!

En Videnskab lidt mere reen
 Maa skee dig bedre kunde smage?
 Velan, udgrund de Bises Steen,
 Bliv Philosoph paa gamle Dage.

Dog nei! den Bise blier bespiist
 Saa slet som du; thi uvilkaarligt
 Kun Verden raaber: viist er viist,
 Og at det Daarlige var daarligt.

J sulste begge dog Duet,
J begge viist og dumt krepere.
Nei, vil du leve, lær da ret
At præke, dømme, samt curere!

Dog raad dig selv! Bliv lav, bliv stor,
Naar hvad du er kun ei du bliver.
Du trives ei paa denne Jord,
Hvis Lyren du ei sønderriver.

Didactisk Poesie.

Alt handle rigtig som man bør,
 Det bør ei Mennesket forglemme.
 Den Mand har kun et slet Humeur,
 Som ikke lyder Pligtens Stemme.

Ved Pligten staae vi Dyden bi,
 Derpaa gaaer ud vor Tragten, Digten;
 Og ved det Gode fremme vi
 Alt hvad der kan befordre Pligten.

Stiæl aldrig Penge, dig til Gavn,
 Vend ei til Næstens Gods dit Pæ;
 Men stiæle Næstens gode Navn,
 Det taer Moralen ei saa nøie.

Vær altid from med Ak og O,
 Din Bøn til Helgen dig forvandle;
 Naar kun du har en Christen Tro,
 Saa kan du gierne hedensk handle.

Gak vred fra Skuespillet bort,
Slig Spas foragted dine Fædre.
Sid i din Klub og spil dit Kort,
Det Spil behager Himlen bedre.

Vær ydmyg, hvor det gavne kan,
Mod Den, som noget har at sige;
Og hils saa fromt din Overmand,
Som om han ikke var din Lige.

Men Den som kun i Daad er stor,
Siig ham, mens du ham holder Stangen:
Hvad bilder du dig ind min Broer?
Gaaer du vel foran mig i Rangen?

At dømme ret, alt vel forstaae,
Det holder Meninger i Tømme;
Derfor min Ven, beslit dig paa
Alting paa Timen at bedømme.

At rose, river let os hen,
Det kan os selv i Fare kaste;
Derfor det klogest er, min Ven,
Alting med Fornemhed at laste.

Fly Kiærlighed, som Syndens Frø,
Skiondt vel du kan til Belyst trænge.
Forelsk dig aldrig i en Mø,
Men gift dig kun med hendes Penge.

Lær udenad hvad Tiden bød,
Men ei for Siælen at husvæle;
Kun for at faae et Levebrød,
Og for med Lærdommen at prale.

Vær Ven med den, som gavne kan,
Paa Gavn du stedse bør studere;
Derfor trakteer den Dannemand,
Som godt kan dig igien traktere.

Saadan undgaaer du Verdens Spot,
Du Edle! med din Tragten, Digten,
Og hylder kun hvad der er Godt;
Jeg mener, hvad der fremmer Pligten.

T i l R i m e r.

Rimer! du maa takke mig,
 Hvad de fleste nægte dig,
 Jeg beviser at du har.
 Hør kun, Sagen er jo klar!

Først og fremmest selv du troer
 At du er en Digter stor.
 Kunde du sliq Tanke have,
 Uden stærk Indbildningskraft?

Du erindrer ganske klog
 Hvad der staaer i Andres Bog,
 Sammensætter det med Flid,
 Det er jo Bevis paa Vid.

Eithrens yndighulde Klang,
 Lidenskabens stærke Sang
 Tykkes Galskab dig og Lust,
 Ergo har du jo Fornuft.

Følelse blev med din Deel:
Kaldes du en Sneglesfæl,
Snærter det, som du fik Riis.
Trænge vi til meer Beviis?

Følelse, Vid, Phantasie,
Og Fornuft — det er Genie!
Rimer, har du Mage seet?
Du fik Genialitet!

D r i k k e v i s e .

D Bacchus! rul til Jorden paa din Tønde,
 Tril den op paa dette kiære Bord;
 Thi drikke nu vi agter at begynde,
 Som sande Slægt af Mænd fra gamle Nord.

Bort Pallas bort! Fornuft os rager ikke;
 Bort Momus bort! Satire lides ei;
 Men Evan kom! Thi Brødre, drikke, drikke,
 Det veed vi hvad det er, det andet ei.

Og andre Ting ei vides skal i Aften,
 Som Philosoph jeg har mit Haandsystem;
 Al min Sophi gaaer ud fra Druesaften,
 Dens Virkning spores skal i mine Been.

Og Broder, agt det ei om du maa rave,
 Du raver jo dog saa din meste Tid;
 Thi skøbelig du blev i Edens Have,
 Ved Adams altfor lystne Aplebid.

At havde han saa taabelig ei været,
 At nadste den forbudne Frugt, som Barn,
 Da var endnu os Paradis foræret,
 Vi var ei viklet ind i Syndens Garn.

Da leved end vi fort i Uskyldstanden,
 For intet drak vi da den bedste Viin.
 Ei Riøbmænd her var seet med Horn i Panden,
 Og Fanden var ei manet ud af Sviin.

Da var vor Jord af pure Chocolate,
 Vor Vintersnee var Sukker og Bonbons;
 I Krigen ei man hørte Kanonade,
 Og ingen ærlig Karl blev kaldt Poltron.

Hver Gentleman var da Baron og Greve,
 Hver Stodder bar et Bon foran sit Navn.
 Hvad er vi nu? Saalænge som vi leve,
 Forvinde vi ei ganske dette Savn.

Man lagde Bro med Perler, hvilken Glæde!
 Man gik derpaa med silkestrømpte Been.
 Nu svømmer dybt i Taarer mangt et Stræde,
 Vi har jo Støvler knap og Kampsteen!

Forstum o Skiald! Flux Harpen bort du hænge!
Hæv ei vor Sorg, og roes ei dette Sted;
Thi blier du rørt, og græder du for længe,
Saa nødes jeg vel til at græde med.

Og nu i Aften maatte Pokker græde,
Kun Flasken søde Taarer fælde skal.
Men Flasken fælder dem af lutter Glæde,
Fordi vi drikker os en Perial.

Velan vi vil ei heller Saften spare.
Hyld Bacchus, Ven, da est du klog og viis,
Thi troer mit Ord, paa Vinens Dunster fare
Vi Alle levende til Paradis!

I Krigens Tid, da Binen var dyr.

I lang Tid ei vi, Brødre, monne quæde
 Til Evans Priis i muntre Vennelag;
 I husker vel, det var i Læderstræde?
 Jeg mindes end den Aften som i Dag.

Da vel med Biin vi havde kildret Siælen,
 Vi stod, hvor Synagogen nys var brændt.
 Den unge Skiald steg op paa Lygtepælen,
 Og Oder sang til Himlens Firmament.

Han vakled ei paa Lygtepælquadraten,
 Et klart Bevis paa hans Udrulighed;
 Og Bægteren, en ivrig Mand i Staten,
 Forgæves kom at styrte Helten ned.

O skønne Tid, som ingen Fare frygter!
 Du svandt som Blus af Stierner i det Blaa.
 Nu uden Ruus, ved Skin af hele Lygter,
 Betids vi hjem til vore Qvinder gaae.

Skal aldrig meer os møde fordums Glæde,
 Som da vi sidst med Bachus drak omkaps?
 Skal Spendrup kun i Brændevlingaardstræde
 Begeistre Byen med den stærke Snaps?

Nei, Brødre nei! hør her ved Harpens Toner
 En venlig Drøm, som jeg har havt igaar:
 Jeg Bachus saae derude ved Trekroner,
 Med Bedbend og med Druer i sit Haar.

Han seiled let paa Snekken; Haabets Anker
 Paa Dækket laa, svøbt ind i sine Baand;
 At sige, intet Jern med krumme Ranker,
 En Tonde, fyldt med Munterhedens Aand.

I Sneglehuus jeg saae en Havfru blæse,
 Til Stranden Hver da løb med henrykt Sind;
 Biolen svandt af stakkels Pimpers Næse,
 Og Rosen lued atter paa hans Kind.

Man bragte Wiin, og Sukker og Citroner,
Og Arrak, Rum; da hørtes Glædens Bud.
Høit blev der skudt fra Borden med Kanoner.
Jeg drak — og vaagned ved de stærke Skud.

O Brødre kom! Nu er der ingen Fare,
Os tomme lad det purpurfyldte Maal.
Er Drømmen sand, hvi skulde vi da spare?
Af Haabets Anker drikker Haabets Staal!

Arlequino og Piero.

(Eil Casfortis Erindring).

Under lune Myrthekroner
Belsklands Ungdom munter stod,
Hørte Baarens søde Toner
Bag det friske Rosenblod.
Smaaefyrrer, vevre, glade,
Hid fra Søverbækken kom,
Brød de farvesprængte Blade,
Voltred dem i Luften om;
Svireled dem tilsammen, standsed
Aldrig med den lette Gang;
Overgivne Baargud dansed,
Medens alle Fugle sang.
Sammenfat af lutter Blade,
Rød og grøn og gul og blaa,
Før han over Markens Glade,
Vielig fra Top til Taa.

Hals bekymret, halv fornsiet
 Stod i Høst en Ungerhvend;
 Stielsk, med Munterhed i Diet,
 Tankesfuld han stirred hen:
 "Befyr svandt, nu Storme bruse,
 Milde Gud! hvor flygted du?
 Hift i Stadens dunkle Huse
 Sidder Egnens Ungdom nu.
 Pludselig som saa han taler
 Han et heldigt Indfald faaer:
 Pudsigt han sit Ansigt maler,
 Stiuler sine egne Haar;
 Sniger did sig, hvor hans Moder
 Glemte mangan nyttig Klud;
 Jvrig han i Kisten roder:
 Sy, min Syster! Pynt mig ud!"
 Mens det skyller ned derude
 Paa den visne Sommerpragt,
 Syer hun ham af lutter Klude
 Flux en spraglet Dandsedragt.

"Tag din Cither med min Søster!
 Kom, og skynd dig hen med mig.
 Did, hvor Vaaren dem forlyster,
 Mængden har forsamlet sig."
 Under Cithrens Klang han træder

Frem i svævende Gallop;
 Paa de estergivne Bræder
 Gjør han mangt et luftigt Hop.
 Cithren er en Fuglestemme,
 Han et letbevæget Blad;
 Alle frydes, alle glemme
 Heden hist i store Stad.
 Alle more sig tilsammen.
 O du søde Tidsfordriv!
 Saadan da til alles Gammen
 Arlequino fik sit Liv.

Nors Phlegmaticus i Taage
 Nærved havde tabt al Sands.
 Med opsvulne Nienlaage
 Gloede han paa denne Dands.
 "Hvad er dette? Himmel, Himmel!
 Hvad er dette for et Spil?
 Hvad skal denne Farvevimmel?
 Hvad skal disse Krumspring til?
 See nu hopper han! hvor luftig!
 Hu hu hu hu hu hu!
 Er han sindig og fornuftig?
 Hvis hans Been nu gif itu?
 Ih fy skamme dig, du Daare!
 Hvilket Galleskab! Gode Gud,
 Det har rørt mig fast til Taare,

Og dog leer mig Knægten ud.
 Det er bedre Mad at spise,
 Læs at gotte sig i No;
 Jeg mig holder til de Vise,
 Jeg og Biisdom vi er To.
 Ingenting kan tæmme Knøsen,
 Panden er ham alt for huul.
 See nu vender han med Tøsen!
 Jeg fortære vil mit Suul."

Denne Aabenbaring skatter
 Alt det hele velcke Land,
 Med en vældig Skoggerlatter
 Hils de den vise Mand.
 "Kiære! det er bedst, du træder
 Af din tykke Laage, der!
 Kom kun op paa vore Bræder!
 Vi har dig af Hjertet kiær.
 For din hvide Laagekappe
 Skal du een af Badmel faae."
 Høit med Latter alle flappe,
 Da de see ham saadan staae.
 Kluntet i den vide Kiøle
 Staaer han der og maaber stiv;
 Styrter over Bord og Stole,
 O det er et Liv, et Liv!

Kynket, vigtig, melankolisk,
Som en gammel Abekat,
Blier hans Hoved fast katolisk,
Hvordan er dog dette fat?
Meer fornuftig end den Anden
Er naturligviis han jo,
Og dog snise de som Fanden!
Han veed knap hvad han skal troe?
Men hvad Folkene den Taabe
Nævne skal, det veed Enhver:
Kundtomkring de Alle raabe:
Kiære Piero er du der?

Skildpaddevise.

Skildpadden er et langsomt Dyr,
 Kryber omkring saa dumt paa Stranden;
 Ikke med Binger bort han flyer,
 Bærger sig ei med Horn i Panden.
 Bæltet paa Ryggen han om paa Jord,
 Ligger han som et Buggenoer.
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Aldrig en Kæmpe før i Nord
 Gik i et Harnisk saa forsigtig.
 Bæbnet han er som Asathor,
 Men han kan ikke fægte rigtig;
 Klemte i sin Kyrads alt for stiv,
 Myster han let sit unge Liv.
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Skildpadden som en sielden Biis
 Skionnes ret paa først efter Døden;
 Ganen ham yder største Priis,
 Naar i Madera han er søden.
 Venfkabets Jld, om nok saa mat,
 Brænder, naar han paa Fad er sat.
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Næsten det gaaer Skildpadden hist,
 Saa som det Noah gif i Urken,
 Alleslags Kiod man finder vist
 Kostelig samlet under Barken.
 Hønskiod, Orekiod, Kalvekiod, Lam,
 Selve Kapunkiod findes Stam!
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser, som en Mand.

Ellers man Agt for Skal ei bær,
 Naar den ei meer om Skatten laaser;
 Skildpaddens Skal har største Værd,
 Skænker Tobakken bedste Daaser.
 Møen, som sig paa Smukt forstaaer,
 Sætter som Kam den i sit Haar.
 Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
 Stik i dit Pandser som en Mand!

Finder imellem en Poet
Skallen henlæggt bag Kjøkkenhallen,
(Oftere har man i Verden seet,
Digteren nøies meest med Skallen);
Strax har deri han Strængene spændt,
Synger, og gier det ud paa Prent.
Skildpadde, kryb paa din eensomme Strand,
Stik i dit Pandser som en Mand!

Krigeren selv i Kampen tryg,
Agter dig høit i Slagets Farer,
Danner et Skjold sig som din Ryg,
Og med Testudo sig forsvarer.
Saadan forener du, barkede Knold!
Skjoldet med Lyren, og Lyren med Skjold.
Skildpadde, kryb fra din eensomme Strand,
Ofte besøg vort Fædreland!

Til min Søn.

(Et Exemplar af den latinske Grammatik).

En Gave her, min Søn, du fik,
 Som vel i første Øieblik
 Dig inderligt behager;
 Thi Bogen smukt er bundet ind
 I Guldspapir med gule Skind,
 Dens Ydre dig indtager.

Dog (modsat Mandelens Natur)
 Du Skallen sød og Kiærnen suur
 Af denne Frugt vil finde;
 Og Mensa, Dominus, hic, hoc
 Vil gjøre dig det broget nok.
 Du maa dig overvinde.

Thi naar du heller ud gad gaae,
 Du sidde maa i stille Braa,
 Og læse paa din Lære.
 Dog ei om liden Tvang dig bryd!
 Snart mærker du, med megen Fryd,
 At denne Bog kan hære.

Et Eventyr du jo har hørt,
 Om Ham, som blev i Bierget ført,
 Blot ved et Ord at fatte;
 Og nævned han det Trolddomsord,
 Da Tryllebierget strax opfoer,
 Og bød ham sine Skatte.

Her maa du sagtens lære fleer;
 Men, Hans, hvad siger det saa meer,
 Om Fliden du forsøger?
 Naar denne Bog du først forstaaer,
 Da Nøglen pludselig du faaer,
 Til hundred andre Bøger.

Studeer da nu, med al din Flid!
 Tak Gud, du lever ei en Tid,
 Som revser strængt for Tøddel;
 Hvor Barnet ikke længer fandt
 I en utaalelig Pedant
 Sin Afsky og sin Bøddel.

Men heller ei forføres du
 Af doyne Lapseri, som nu
 Kun følger Flaneskikken!
 Ei til det Slette declineer,
 Vig med det Gode conjugeer!
 Saa veed du Grammatiken!

Folgen af Thors Hammertab.

Thor mistet har sin Hammer,
 Han opbragt var i Sind:
 Hvad hialp i Sky hans Flamme,
 Og hvad hans Hvirvelvind?
 Hvad hialp de Luftens Lege?
 Man loe ad Gudens Harm,
 Og Getter ei bevæge
 Sig lod af Kerrens Larm.

Vel Ydun kom tilbage,
 Vel Fenris fnøs i Vaand,
 Men Havets glubste Drage
 Fik daglig Overhaand.
 Den spændte Jorden mere,
 Høit Hel i Hulen bød,
 Hver Dag man hørte Flere,
 Som døde Sottedød.

Nu Afturs svage Sønner
 Keent tabte deres Mod.
 De planted Urter, Bønner,
 Men Krig de ei forstod.
 De blev spidsfindig kloge,
 De tugted Børn med Riis,
 Og alt som Lærepoge
 Hver var som Mimer viis.

De undersøgte Solen,
 De fældte Verdens Dom;
 Men angst de faldt af Stolen,
 Saasnart en Fiende kom.
 For dem end meer at giække,
 Som med et visnet Løv,
 Gav Dværgene dem Sække,
 Med Guld og Sølvstøv.

Nu sloges de om Støvet,
 Som for en vigtig Sag.
 Sin Veiler blev berøvet
 Ungmøen mangen Dag.
 Hun maatte vente længe,
 De skionne Roser svandt,
 Naar, hvad man kaldte Penge,
 Ei hendes Veiler vandt.

En Alf, en lystig Broder,
Skrev Billeder paa Skiold
Om Fader og om Moder,
Gav dem et Barn i Bold.
Nu Svenden op sig blæste,
Hvergang han Skioldet saae;
Naar han de Runer læste,
Blev han af Hovmod blaa.

Han troede sig en Herre,
Fordi hans Fa'er var Mand.
Nu kørte han i Kerre,
Det kaldte han sin Stand.
Og spurgtes om Bedriften?
Da tog han Pladen klar,
Beviste dem af Skriften,
Han havde havt en Fa'er.

En Fa'er har hver paa Jorden,
Og stod med Runer alt,
Hvad der i Syd og Norden
Af Manddom forefaldt,
Saa vilde hver vel finde
Til sidst en Formand bold,
Hvorved han kunde vinde
Sig Runer paa sit Skiold.

Men da en Hob først cied
 Den klogtopfundne Ret,
 De alting overveied,
 Til Held for deres Ret.
 Saa blev da Byrd og Guldet,
 Hvad Mimer var og Thor.
 Da reiste sig af Muldet
 De Riser over Jord.

Fru Ydun klynted saare,
 Svindsotig, lidet fri;
 En Skiald blev kaldt en Daare,
 Og Elskov Sværmeri.
 Ei folte man det Høie
 Meer i Naturens Favn.
 Det var kun at fornøie,
 Nu skulde stiftes Gavn.

Ved Gavn og Borgernytte,
 Fandt nu kun Verden No.
 Nu Harald bygte Hytte,
 Og Sigvald fikte Skoe.
 Nu solgte Keref Skoster,
 Som Skialm og Alger nød,
 Og Asbiørn syede Koster,
 Før han var rigtig død.

Hvorfor man skulde spise?
 Hvorfor i Huse boe?
 Hvi sig i Klæder vise?
 Og hvorfor gaae i Skoe?
 Det fik man ei i Panden
 Paa den forrykte Flok;
 Een gavnebe den Anden,
 Og dermed var det nok.

Men egentlig kun gavned
 Sig selv det kloge Slæng.
 Naturens Kræfter savned
 Et store Sammenhæng.
 Man undgik visse Lyder,
 Man alskens Ting opfandt,
 Men Eenfold's store Dyder
 Med Heltelivet svandt.

Den Ene vel den Anden
 Sagtit ihjel ei slog.
 Nu brugte man Forstanden,
 Man ærgred og bedrog.
 Man følte fielden kærslgt,
 Man smilte fint med Spot.
 Man talde høit og herligt,
 Og handled lavt og smaat.

Thors Hammer meer ei knuste,
Ei blinked Freiers Sværd.
Reithaandet Tyr kun bruste.
Forsængelige Færd!
Mercurius fra Syden
Man selv for Odin tog.
Da var det meest for Gryden
Dg Sulet at man slog.

Stundom i Biergets Rister
Dog Hamren man gienfandt;
Bed mandige Bedrifter
Da Kæmpen Seier vandt,
Da Dværgeren ei bedaarte,
Med List og Flitterbram;
Men — snart var Helten borte,
Dg Hammeren med ham.

